

In de tijd dat ik bij transportbedrijven heb gewerkt was ik lange tijd leidinggevende. Om gevoel te hebben bij wat de chauffeurs zo elke dag meemaakten vond ik het zinnig om soms onverwachts met een chauffeur mee te rijden. Dan belde ik de planning 's avonds om te vragen welke rit eventueel interessant kon zijn en dan sprak ik af de betreffende chauffeur bij een benzinepomp of wegrestaurant te ontmoeten. In het begin van de rit waren de chauffeurs vaak zenuwachtig en terughoudend in wat ze wilden vertellen. Naarmate de dag verstreek ontstond er vertrouwen en zagen ze in dat ik slechts geïnteresseerd was in hoe de ritten verliepen en waar eventuele knelpunten zaten die voor hen belangrijk waren om te kennen. In de daarop volgende dagen schreef ik dan een verslag met de titel: 'Jack on tour'. Dit verslag werd dan onder alle medewerkers van het bedrijf verspreid. Tijdens het wekelijkse managementoverleg kon ik zo concrete voorstellen doen om het werk voor de chauffeur en de service naar de klanten te verbeteren

Nu ik met pensioen ben wil ik graag wat doen voor senioren en ben ik een van de chauffeurs geworden bij de **+BUS** Utrechtse Heuvelrug. De stichting **+BUS** organiseert voor ouderen in kleine groepjes dagelijks uitstapjes naar o.a. musea, steden, winkelcentra en andere bezienswaardigheden en rondvaarten en rondritten, met als doel het bevorderen van ontmoeting en sociaal contact, het bijdragen aan de opbouw van een sociaal netwerk, het stimuleren van deelname aan het maatschappelijk leven en het bestrijden van eenzaamheid, kortom ter voorkomen dat ouderen in een isolement geraken.

Veel leesplezier.

Jack Kardolus

On The Road, Jack

Door

Jack Kardolus

VOORWOORD

Via een bridgevriendje waar ik ooit ook mee tennis speelde vernam ik dat het vrijwilligerswerk voor de **+BUS** zo leuk en dankbaar was. Door een blessure kan ik niet meer tennissen en dan zoek je andere leuke dingen om tijdens je pensioen te gaan doen.

Hierover ben ik gaan nadenken en na alles op een rijtje te hebben gezet besloot ik me aan te melden als chauffeur.

Immers :

- In mijn werkzame leven had ik jaren waarin ik ruim 80.000 kilometers heb gereden.
- Als voorzitter van de lokale bridgeclub krijg ik steeds meer positieve feedback van senioren die zo blij zijn om wekelijks te kunnen bridgen en zo nog in de samenleving te staan. Je werkt met een grote groep zeer enthousiaste en bevlogen vrijwilligers.

Zo kon ik mijn werkervaring in de logistiek en mijn vrijwilligerswerk goed combineren.

Op donderdag 14 september 2017 reed ik naar Driebergen. Ik had op mijn 68^e jaar nog een keer een sollicitatiegesprek. In een goed gesprek met Fons werd heel duidelijk dat dit soort vrijwilligerswerk alleen geleid kan worden door deskundige mensen en dat er strikte regels zijn opgesteld. Het doel moet zijn dat senioren binnen de gemeentegrenzen een aangename dag uit gaan en dat ze zo een paar keer per maand in de gelegenheid gesteld worden om aan hun isolement te kunnen ontsnappen. Nog maar kort geleden werd de subsidie die de **+BUS** kreeg ingetrokken en toen hebben enkele vrijwilligers besloten zelf een stichting op te richten en is de **+BUS** nu totaal onafhankelijk. Zeker nadat de mogelijkheid om via het Nationaal Ouderen Fonds een nieuwe bus tegen bepaalde kortingen te kopen ook werden ingetrokken.

Het leek me aardig om net als in mijn werkzame leven elke keer een ritverslag te maken van alles wat ik als vrijwilliger ging meemaken. Als ik dit in boekvorm zou doen kon ik die verhalen delen met mijn collega vrijwilligers en met de deelnemers en hun familieleden die dan kunnen kennismaken met wat hun (groot) ouders meemaken met de **+BUS**.

Iedere passagier zal best een mooi verhaal hebben, alhoewel ik natuurlijk niet precies weet wat me allemaal te wachten staat.

OKTOBER 2017

Bij het intake - gesprek spraken Fons en ik af om op zondag 1 oktober een proefrit te gaan maken naar de glasblazerij in Leerdam. Om negen uur moest ik in Driebergen bij de Vijverlaan zijn en daar werd me uitgelegd hoe ik binnen kon komen. De sleutel zat in een kastje dat je alleen maar open kan krijgen met een code. De code is.....ja hoor dat ga ik natuurlijk niet schrijven. Als je dan binnen bent is er een kast met allerlei sleutels en voor het kantoortje moet je een sleutel pakken. In het kantoor dat later door Inge blijkt te worden gebruikt liggen de autopapieren, de autosleutel en het mobiele pin apparaat. Als je dan alles hebt weer dezelfde routine met sleutels maar dan andersom.

De bus heeft een automatische versnelling en tot vier jaar geleden heb ik wel een jaar of vijftien alleen maar auto's met een automatische versnelling gereden. Dus het was me bekend dat mijn linker been op de plaats rust kreeg en eigenlijk was ik dat rijden in een automaat vrij snel gewend. We haalden mensen op in Driebergen, Maarsbergen en Amerongen. Toen we iedereen aan boord hadden vertelde Fons de mensen wat we die dag gingen doen en we begonnen te rijden over de Lekdijk om de pont achter Wijk bij Duurstede naar Beusichem te nemen en dan konden we daar in restaurant 't Veerhuis koffie drinken. Bij een dagje uit met de **+BUS** hoort gewoon dat er koffie gedronken wordt. Ook moet er tijd worden vrijgemaakt om in een leuke accommodatie te gaan lunchen. Bij beide activiteiten is het een must dat de mensen in de groep apart kunnen afrekenen.

Zo'n aanlooproute via de Lekdijk was natuurlijk slim van Fons want zo moest ik natuurlijk meteen vanaf het begin mijn stuurmankunsten laten zien.

Aangekomen in Leerdam kon ik de bus op een groot parkeerterrein parkeren en het was best een knap eind wandelen naar de glasblazerij. Een van de dames zat in de rolstoel. Deze staat standaard achterin de bus en ik had de eer als nieuweling natuurlijk de rolstoel te duwen. Na aankomst namen we plaats op de tribune en het spektakel kon beginnen. Althans dat dacht ik. Het viel mij een beetje tegen wat we te zien kregen. Het leukste moment was eigenlijk toen een van de mannen een stuk glas dat ze aan het rollen waren uit zijn handen liet lazeren. Zo konden ze weer helemaal opnieuw beginnen.

We hadden besloten in het restaurant van de glasblazerij de lunch te gebruiken. Bij dit restaurant stonden allerlei beelden die geblazen waren en een van de

dames zag een mooie vaas en wilde die wel kopen. Voordat ze dat ding kocht belde ze haar dochter en vertelde haar dat ze die vaas wilde kopen. Het kind wist natuurlijk niet hoe die vaas eruit zag en dus werd door “mijn” dame eerst met haar telefoon een foto gemaakt die ze wilde door appen naar haar dochter. Dat ging echter niet want ze had geen wifi. Een ander dame deed de suggestie dat zij de foto per mail zou doorsturen want dan had ze geen wifi nodig. Uiteindelijk was het resultaat dat de vaas niet werd gekocht.

Daarna over de snelweg terug naar de Utrechtse Heuvelrug en nadat we de passagiers bij de voordeur hadden afgeleverd gingen we terug naar de Vijverlaan. Fons vertelde me dat ik goed had gereden maar hij adviseerde me wel op de snelheid te letten. Ook moest ik aandacht geven aan het rijden bij de talloze rotondes en drempels die we inmiddels in Nederland hebben. Echt een goede tip van Fons, maar dat lezen jullie wel verderop in dit verhaal.

Op 5 oktober moest ik bij Lian zijn en daar werden alle administratieve zaken uiteengezet. Tevens werd me duidelijk gemaakt hoe alles werkte op de website en ik moet zeggen dat de **+BUS** een geweldig geautomatiseerd systeem heeft. Ook hier viel me weer op dat men zeer grondig te werk gaat alvorens je jezelf chauffeur van de **+BUS** mag noemen.

Op donderdag 18 oktober was een vergadering belegd in Driebergen en zo kon ik met een aantal vrijwilligers kennis maken. Omdat ik op donderdagavond altijd bridge kon ik niet erg lang blijven.

Diederik leidde het overleg strikt en met een flinke dosis humor. De andere vrijwilligers kwamen mij over als zeer betrokken mensen. Overigens bleek het voor iedereen een bijzonder overleg, want er werd aangegeven dat Diederik en Fons volgend jaar hun werkzaamheden wilden overdragen aan anderen.

Zondag 11 november 2017. Rondrit langs de Vecht

O Vecht, gij hebt mijn hart gestolen; Ik rijs niet weder van uw grond; Uw grond, die steeds van milde honing, van melk en malsche boter vloeit; Dus leef ik rijker als een koning, vernoegd en van geen zorg vermoeid. Gedicht: Jacob Nicolaas. Het gebied rond de Vecht, de rivier die ruim 4000 jaar geleden ontstaan is, staat bekend om haar prachtige 17de en 18de -eeuwse buitenplaatsen aan het water. De grootste concentratie buitenplaatsen is te vinden tussen Maarssen en Loenen. Dus als dat geen mooie rit wordt, wat dan wel.

Dus had ik die zondag dan uiteindelijk mijn eerste rit. Een rondje langs de prachtige Vecht. Op de website is er ruimte gemaakt voor tips en ervaringen en daar las ik dat dit best een avontuurlijke rit is met allerlei smalle weggetjes. Sommige stukken van de weg waren eigenlijk alleen toegestaan voor bewoners om in te rijden, maar het advies was je daar niets van aan te trekken.

Het systeem is zo dat je als vrijwilligers een overzicht krijgt van de ritten voor de volgende maand en daar kun je dan vervolgens op intekenen. Dus niet zo'n handige zet van mij om dit als eerste rit te gaan doen.

Samen met Ria, mijn vrouw, heb ik een week voorafgaande die zondag met mijn eigen auto dit ritje gedaan en zo kon ik zien wat me te wachten stond. Tevens kon ik in Oud Loosdrecht een leuk restaurantje zoeken en uitproberen. Wat op de site als ervaringen stond geschreven klopte met de werkelijkheid. Smalle wegen en borden met verboden in te rijden, behalve voor bewoners. Zo was ik op 11 november goed voorbereid en ging ik op pad met de bus. Mis dus!

Al bij het begin van de Vecht moest ik onder een viaduct door en de bus bleek te hoog. Hier had ik uiteraard niet bij stil gestaan in mijn eigen auto. Dus omkeren en toen kon ik door een stukje om te rijden zo aan de andere kant van het viaduct komen. De passagiers vonden het prachtig en waren zeer enthousiast over het prachtige uitzicht bij de Vecht. Bij Maarssen moest ik een stukje door het dorp rijden en al vrij snel konden we de tocht langs de Vecht vervolgen. Onderweg op heel een smal stukje weg kwamen we een vuilniswagen tegen en ging ik dus maar op tijd strak langs de kant staan. De vrachtwagen kon maar net passeren. 'Pffff', toch wel anders als je met een bus rijdt.

Aan het eind van de Vecht ging ik richting oud Loosdrecht naar het restaurantje dat ik een week eerder had gevonden. In mijn eigen auto heb ik een navigatiesysteem en een cruise- control. De TomTom in de bus had ik niet

aangesloten, want ik wist immers de weg toch! Stom natuurlijk en geheid reed ik verkeerd. Daarom voor de tweede keer die dag omkeren en draaien op een oprit van een particulier huis. Bij het achteruit steken bleek een klein paaltje van amper 30 cm onder het chassis bij het linker voorwiel te zijn gekomen. Je kon een knak horen.

In mijn hoofd meteen de gedachte 'schade...!'. En inwendig een vloek. Schade maken op mijn eerste rit. Dus uitstappen en de schade opgenomen. Gelukkig kon ik het chassis terug drukken en zo was het mogelijk dat ik zonder verdere gevolgen kon blijven doorrijden.

Aangekomen bij het restaurant nog even voordat ik naar binnen ging in alle rust de schade gecontroleerd. Binnen kon ik mijn handen die onder de modder zaten wassen. Had ik ook nog de pech dat een van de leden van onze bridgeclub passagier was en de sneren die gemaakt werden waren niet leuk te horen maar uiteraard wel terecht. Via de Loosdrechtse

Plassen terug naar de Utrechtse Heuvelrug gereden. Thuis aangekomen wel even gemeld dat er schade was. Degene die ik belde nam de telefoon niet op, dus heb ik de voicemail ingesproken.

's Avonds waren we uitgenodigd bij een winter- BBQ en de muziek was zo hard dat ik mijn telefoon niet hoorde. Toen ik later in de gaten had dat er gebeld was heb ik terug gebeld en heb ik de chauffeur die de volgende dag met de bus weg moest een en ander uitgelegd en verteld dat er gewoon met de bus gereden kon worden. De week erop ontving ik een bekeuring voor een snelheidsovertreding a € 55,-. Tijdens het proefritje met mijn vrouw langs de Vecht had ik in Loosdrecht te hard gereden. 'Leuke hobby heb je', sneerde Ria.

Op de dag voor mijn verjaardag kreeg ik een mailtje van de **+BUS** met de mededeling dat ik met de bus ook daar te hard gereden had. De bekeuring was wel flink hoger, namelijk € 131,- ! Ik kreeg het voorstel dat men bij **+BUS** de eerste € 50,- wilde betalen maar ik moest het resterende bedrag voor mijn rekening nemen. Niet lang over nadenken, betalen en het zien als leermoment. Dus voortaan de TomTom aanzetten. Daarop kun je zien hoe snel je mag en de snelheid die je op dat moment rijdt. Ik hield me maar voor dat een hobby en ook liefdadigheidswerk altijd geld kost. Je moet het wel binnen de perken houden. Nooit tegen Ria verteld en nu leest ze dan mijn zoveelste blunder !

25 november 2017. Darthuizen Toneel in Leersum.

De geschiedenis van deze vereniging zal de ouderen onder ons bekend overkomen. We gaan terug naar 1949, een periode dat er geen televisie bestond en er slechts naar hoorspelen op de radio geluisterd werd.

Dat was ook in het buurtschap Darthuizen. Je bent jong en je wilt wel eens wat meer van de wereld zien dan het buurtschap. Wat doe je dan? Je richt gewoon een toneelvereniging op. Logisch, toch?

Zo ongeveer luidde de redenering van de families Van Os en Achterberg uit Darthuizen. In 1949 hadden zij het er met elkaar over, dat het toch wel leuk zou zijn om eens per jaar met een hele groep een busreisje te maken. Maar ja, dat kostte natuurlijk geld. En zo werd het idee geboren om reisjes te kunnen bekostigen.

Eind augustus 1949 werd de Darthuizer Reis- en Toneelvereniging officieel opgericht en de leden dienden met ingang van 1 september contributie te gaan betalen.

Nu na bijna 70 jaar worden jaarlijks nog steeds twee voorstellingen per jaar gegeven.

Op 25 november heb ik de avondrit gedaan naar Darthuizer Toneel in De Binder bij mij in het dorp Leersum. Voor het eerst in het donker en het regende. Dus bij het begin zitten klooiën met het licht en verdorie waar zitten de ruitenwissers! Toen alles het deed kon ik de gasten ophalen. Een van hen woonde in de wijk achter de kerk in de van Vrijberghestraat. Op zaterdagavond in het donker en met regen is dat echt een uitdaging te noemen. Bij een dubbel geparkeerde auto kon ik niets anders dan toeteren en geduldig wachten en .....ja hoor na vijf minuten kwam er iemand wijd zwaaiend met zijn armen en excuses gebarend uit een van de huizen. Zo konden we onze weg vervolgen.

Dat weekend hadden we een kleinzoon en kleindochter te logeren en hadden we kaartjes gekocht zodat ook zij met oma naar de toneel voorstelling konden gaan. Het was een erg leuk blijspel en onze gasten, zowel die uit de bus alsmede onze logés hadden er erg van genoten. Na de voorstelling hebben we maar niets meer genuttigd en ook niet gewacht op de uitslagen van de verloting. Desondanks was ik uiteindelijk pas om half een 's nachts weer thuis.

13 december 2017. IJssculpturen in Scheveningen.

Op woensdag 13 december had ik me aangemeld om naar Scheveningen te gaan. Naar de ijssculpturen die daar zijn gebouwd.

Een ijssculptuur is een vorm van beeldhouwkunst waarbij ijs als ruw materiaal gebruikt wordt. Het maken van een ijssculptuur wordt ook wel '*icecarving*' genoemd.

Het bewerken van ijs brengt een aantal moeilijkheden met zich mee, vanwege de eigenschappen van het materiaal. Het ijs moet met zorg geselecteerd worden. Het ideale materiaal bestaat uit zuiver, schoon water, zodat het ijs goed transparant is, en zo min mogelijk luchtballen bevat.

De twee voorafgaande dagen aan ons dagje uit had de bus vanwege het slechte weer niet gereden. Op maandag 11 december was er code rood. Als je niet de weg op hoefde werd aangeraden om thuis te blijven. Op de dinsdag 12 december lag er nog zoveel sneeuw dat het niet verantwoord was met de bus op pad te gaan. Op de dertiende waren de snelwegen goed berijdbaar echter de rest van Nederland lang nog onder de sneeuw die gevallen was. Bij de tussenstop in Reeuwijk voor de koffie moesten we glibberend naar de ingang van het restaurant, ware het niet dat er een paadje was vrijgemaakt voor de leveranciers en ik heb daar onze gasten laten uitstappen en zo konden ze veilig naar binnen lopen. Kopje koffie drinken aan het water van de Reeuwijkse plassen en het uitzicht was geweldig. Maar goed, even later weer verder op weg naar Scheveningen.

De tent met sculpturen stond op het strand bij de boulevard. Ik wist niet of dat zuidelijk of noordelijk van het Kurhaus was. En natuurlijk in zo'n situatie verkeerd gegokt en moesten we langs de hele boulevard met honderdduizend drempels tot aan de visserijhaven rijden. De passagiers vonden het geen enkel probleem. Nee, ze waren zeer enthousiast om zo in een warme bus langs de ruwe en koud uitzijnde zee te rijden. Enfin, dan maar de boulevard aan de andere kant benaderen. Marijke, de begeleidster die dag, was kordaat en adviseerde me straten in te rijden die ik eigenlijk niet in mocht.

Zo werd Marijke mijn meerjiddende TomTom en moet ik Marijke complimenteren, want uiteindelijk reden we op de boulevard en konden we de bus bijna in de tent met sculpturen parkeren. Marijke was uitgestapt en had gevraagd of we daar wel mochten parkeren en de man die de kaarten verkocht

zag geen bezwaren. Achteraf lag het toch wel iets genuanceerder want het had zomaar gekund dat er palen op een bepaalde tijd omhoog gaan zodat je niet meer de boulevard op maar ook niet af kunt. Die palen staan waarschijnlijk tijdelijk omlaag om de leveranciers van de horeca op de boulevard de gelegenheid te geven goederen aan te leveren.

In de tent hebben we zeer mooie sculpturen gezien. Het was wel erg koud en sommige gasten moesten zich even opwarmen. Nadat dat was gebeurd gingen we aan de overkant van de boulevard de lunch gebruiken. Een mooi zicht op de pier en een Italiaanse die op een charmante manier ons bediende. Je kon zien dat ze het ouderen graag naar de zin wilde maken. Iedereen had een leuke dag gehad en voldaan hebben we ze weer thuis veilig kunnen afleveren.

Kerstmis viel dit jaar op een maandag en dinsdag. De vrijdag ervoor voelde ik me helemaal niet lekker en bleef ik met een flinke griep de hele dag in bed liggen. Op zaterdag moest de door Ria bestelde kalkoen in Veenendaal worden opgehaald en omdat zij bang was de winkel niet te kunnen vinden, vroeg ze of ik meeding. Toen we terug thuis waren dook ik onmiddellijk mijn mandje weer in. Later in de tijd werd me duidelijk dat de griep dat seizoen hardnekkig en langdurig was. Op eerste kerstdag hadden we een brunch voor de hele familie georganiseerd (ruim 50 mensen), dus was het logisch dat ik bij de voorbereiding zo goed en kwaad als het kon ging helpen. Rond half een kwam de hele meute en nadat ik iedereen had welkom geheten begonnen we aan de brunch. Omdat kerstdagen vaak bestaan uit veel eten en drinken hadden we om toch ook enigszins te bewegen een wandeltocht door de bossen uitgezet. Ik liep ook mee met een groep en toen ik terug thuis was ging ik me eerst verschonen. Want een wandeling door het bos maken - heuvel op en heuvel af - met hoge koorts is niet aan te bevelen. Tweede Kerstdag zouden we naar een voorstelling gaan in theater De Lampegiet maar ik voelde me zo beroerd dat we maar niet zijn gegaan.

27 december 2017. Concertgebouw in Amsterdam.

Het concertgebouw is geopend in het jaar 1888 en ze begonnen met bouwen in het jaar 1883. De mensen die de opdracht hebben gegeven heette *het naamloze genootschap*. Het werd gebouwd in toen nog een lege polder in de gemeente nieuw Amstel.

Dus op 27 december, derde kerstdag zeg maar, ging ik met de **+BUS** met een aantal muzikliefhebbers naar het concertgebouw in Amsterdam. Voelde ik me alweer gezond? Nou nee....., maar je laat de mensen van de **+BUS** niet in de steek. De Messias van Händel werd opgevoerd. Was erg mooi en het is toch weer elke keer een groot genoegen om naar het concertgebouw te gaan. Iedereen zat te genieten en ik zat talloze hoestpastilles te eten om te voorkomen dat ik tijdens het concert een hoestbui zou krijgen. Zoals ik eerder aangaf rij ik na mijn eerste rit altijd met de TomTom ingeschakeld. Echter Amsterdam bleek één grote bouwput te zijn en zo bleek de TomTom niet echt behulpzaam te zijn. Ik moest allerlei obstakels ontwijken. Zo kwam ik in een doodlopende straat terecht en een grote vrachtwagen stond voor me die geen kant meer op kon. Een goede test voor mij om in zijn achteruit zo voorzichtig als mogelijk grote stukken af te leggen. Ik moest namelijk de straat wel zo'n vijfhonderd meter achteruit terug rijden. Uiteindelijk kon ik onze gasten precies voor de deur van het concertgebouw laten uitstappen.

Marijke had afgesproken dat we in het concertgebouw zouden gaan lunchen. En gelukkig maar. Het was enorm druk en veel bezoekers van het concert maakten gebruik van dat restaurant. Zo kregen de deelnemers allemaal een stoel. Ik kon de bus in de directe omgeving van het concertgebouw parkeren. Nadat ik de bus netjes langs de kant van de straat had geparkeerd stopte een auto met Belgisch kenteken en er bleken twee dames in te zitten. Er waren nog meer plekken vrij om te parkeren en van mij wilden ze weten of ze daar mochten staan. Omdat ik dat ook niet wist zijn we gezamenlijk op zoek gegaan naar de borden en ofschoon het niet echt duidelijk werd aangegeven waren ze uiteindelijk ervan overtuigd daar de auto maar te parkeren. Gedrieën wandelden we naar het concertgebouw. De dames spraken in hun sappige Belgische accent en ik kon vertellen dat ik een jaar of drie in België gewerkt had. Bij de entree nam ik afscheid van hen en voegde ik me bij onze groep.

Het concert was zoals gezegd prachtig en ik vernam dat er mensen bij waren die voor de eerste keer het concertgebouw bezochten. Na afloop hebben Marijke en ik de mensen naar de uitgang begeleid. Als je niet uitkijkt ben je in de drukte er zomaar één of twee kwijt. Bij de uitgang verzamelden we ons en ging ik de bus ophalen. Ik kon aan de overkant van de uitgang van het concertgebouw de bus parkeren en zo hoefden onze gasten slechts de straat over te steken om in te stappen. Iedereen begon met een voldaan gevoel aan de terugreis.

Zaterdag 6 januari 2018. Herman van Veen. Art Center in Soest.

Niet lang nadat ik mijn vrouw heb leren kennen, gingen we naar de stadsschouwburg in Utrecht om daar een voorstelling bij te wonen van de toen nog lang niet zo bekende Herman van Veen. Sindsdien hebben we vele malen een concert van Herman bezocht. Hierdoor is het lied - liefde voor later- mijn lijflied geworden. In de autobiografie die ik geschreven heb *'Met gelijke Munt'* heb ik de tekst als een deel van mijn leven overgenomen. Dit boek heb ik geschreven nadat ik met pensioen was gegaan en geeft mijn leven tot ongeveer 2013 weer. Nu ik mijn belevenissen bij de **+BUS** aan het papier toevertrouw kun je dit zien als een vervolg op het boek dat overigens meer dan vierhonderdvijftig keer is verkocht. Daar word je overigens zoals sommigen soms veronderstellen niet rijk van.

Toen ik het agenda-overzicht van januari ontving en zag dat ik kon inschrijven om een bezoek aan het Art Centrum Herman van Veen op het landgoed De Paltz kon brengen, heb ik uiteraard geen moment geaarzeld om me voor dat uitje aan te melden. Landgoed De Paltz ligt tussen Soesterberg en Soest. Een kleine honderd hectare ongerepte natuur en een prachtig gebied om te wandelen. Ooit is het zo genoemd door een groep Duitse vluchtelingen die in het midden van de 18^e eeuw vanuit Rheinland - Pfalz in Nederland een veilig onderkomen zochten en hier vonden. In het hart van dit unieke gebied staat een villa uit 1867 met bijgebouwen.

Vreemd vond ik dat er voor dit uitje aanvankelijk slechts vier inschrijvingen waren. Op het laatste moment kwamen er nog aanmeldingen bij. Overigens viel er iemand op het laatste moment vanwege ziekte nog af. Op 6 januari reden we naar Soest en ik had vooraf contact gehad met een medewerkster en de vraag voorgelegd of het mogelijk was dat ik met de bus het landgoed op mocht rijden om de gasten voor de deur te laten uitstappen. Immers onze gasten zijn niet allemaal meer goed ter been. Bij het aanrijden stonden we voor een dicht hek en er stond wellicht toevallig een medewerker met een golfkarretje. Na hem de situatie te hebben uitgelegd deed hij een controle, wat eruit bestond een blik in de bus te werpen om te zien dat er ouderen in zaten. Hierna opende hij het hek en konden we verder. 'Wel heel rustig rijden s.v.p.', riep hij me nog na. Zelf reed hij met drie mensen in dat golfkarretje de prachtige en lange oprijlaan op met aan de kant prachtige lantaarnpalen met een koperen hoedje. Op een heuvel lag de villa en was het duidelijk voor mij dat men auto's zoveel mogelijk wil weren.

Bij de villa waren zeer vriendelijke gastvrouwen die ons in de hal ontvingen en ons begeleidden naar een aparte kamer waar we even konden zitten onder het genot van een kopje koffie.

Een korte wandeling naar een theatertje, een omgebouwde schuur leek het wel, waarin een sprookje als musical werd opgevoerd. Het bleek door Herman speciaal voor kinderen te zijn geschreven die dan ook in de gelegenheid werden gesteld voor in het zaaltje op een stapel kussens plaats te nemen. Allemaal lekker ongeregeld. De acteurs kwamen van conservatoria, dansacademies en toneelscholen en kregen zo de kans praktijk-ervaring op te doen. Herman van Veen heeft zo vele jonge beginnende kunstenaars kunnen begeleiden.

Het opgevoerde sprookje was spannend en het leuke was dat acteurs ook naar buiten gingen om daar in het bos gewoon verder te spelen. Wij konden ze dan door de ramen volgen. Ook konden we binnen horen wat ze buiten zeiden. Erg leuk gevonden. De muziek die erbij werd gespeeld had een typische -van Veen-sound. Zoals de liedjes van Alfred Jodocus Kwak

Na afloop spraken we nog wat met de medewerker die ook het hek voor ons had geopend. Hij vertelde dat Herman van Veen zelf niet op het landgoed woonde. Herman bleek in een boerderij aan de andere kant van Soest te wonen. Wel was het zo dat in het huis naast de schuur Edith Heerkes de vaste gitariste van Herman van Veen woonde. Wat goed was te vernemen is dat het landgoed voor het merendeel toegankelijk is voor het publiek om een wandeling te maken. Ik kan jullie dit van harte aanbevelen.

Daarna de oh zo belangrijke lunch bij het dagje uit met de **+BUS**. Slechts tweehonderd / driehonderd meter verderop ligt op een heuvel een restaurant genaamd -'t Hoogt-. Als je daar achterlangs rijdt kun je tot vlak bij het terras komen en is de loopafstand naar de ingang zeer kort. Bij het uitstappen waren sommige gasten ongerust of het wel een gezellige tent zou zijn. Ze dachten dat er niemand binnen zou zitten. Het tegendeel bleek waar want de tent zat bom vol en het was niet eens eenvoudig een tafel voor acht personen te bemachtigen.

Woensdag 10 januari 2018. Oude en Nieuwe Kerk in Delft.

In 1376 werd door het stadsbestuur besloten op de Delftse markt een kerk neer te zetten, gewijd aan Maria.

Deze kerk was na de Oude Kerk de tweede kerk van Delft en werd daarom de Nieuwe Kerk genoemd. In de zomer van 1381 werd begonnen met de bouw van een riet-gedekte nieuwe houten kerk. Op 6 september 1496, exact honderd jaar na de start van de bouw, was uiteindelijk ook de toren af.

Het dak van de Nieuwe Kerk werd van hout gemaakt, omdat bekend was dat de grond voor een stenen gewelf niet solide genoeg zou zijn. De grond om de toren werd verstevigd door tijdens een onderbreking van de bouw grote hoeveelheden steen om de toren te leggen. Delft had er met de Oude Kerk, die scheef trok en nu nog steeds scheef staat een voorbeeld aan, dat de toren stevig moest worden gefundeerd.

Het noodlot sloeg op 3 mei 1536 toe: tijdens de Delftse stadsbrand, die vermoedelijk door blikseminslag in de toren van de Nieuwe Kerk ontstond, raakte de kerk zwaar beschadigd. Onder meer de spits moest vervangen worden. In 1872 werd deze spits, opnieuw na een blikseminslag, vervangen door de huidige naar een ontwerp van Pierre Cuypers.

Tijdens de (invoering van de) zestiende eeuwse protestantse Reformatie viel de Nieuwe Kerk toe aan de gereformeerden.

Het katholieke interieur en de deels zeer kostbare altaren, kerkbanken en biechtplaatsen werden tijdens de beeldenstorm verwoest.

Op woensdag 10 januari gingen we dus naar die Nieuwe- en de Oude Kerk in Delft. De stad waar ik ben opgegroeid en waar ik vanaf mijn tweede tot aan mijn zestiende levensjaar heb gewoond. Toen had ik niet zo in de gaten hoe mooi Delft wel is. Dat zie ik, nu ik ouder ben, totaal anders. Het typische van Delft is dat er in de binnenstad niet veel is veranderd. Alles is zo herkenbaar en compact.

Alleen het parkeerbeleid en het terugdringen van auto's uit de stad geeft wel een extra dimensie om met een bus naar Delft te gaan. Vooraf had ik via internet een dag ontheffing aangevraagd.

Er moest worden aangegeven welke dag het betrof en wat het kenteken is.

We hadden een grote ophaalronde nl.

Maarn, Amerongen, Doorn, en Driebergen. Dan ben je bijna anderhalf uur verder alvorens te vertrekken richting Delft. We hadden een tussenstop voor de koffie in het wegrestaurant in Bodegraven gepland. Tegenwoordig een La Place restaurant. Ik kende het nog als AC en overal zie je de wegrestaurants veranderen in La Place gelegenheden. Als je naar het westen rijdt een mooie gelegenheid om een kopje koffie te drinken. En zoals ik onze gasten vertelde zit je in Bodegraven op de helft naar Delft.

Aangekomen in Delft vroeg ik me af hoe het zou gaan met de rij-ontheffing. Bij de paaltjes met gele lichten moet je even wachten. Dan wordt het kenteken gescand. Vervolgens zakken de paaltjes de grond in en gaat het gele licht uit en kun je verder rijden. Mooi systeem want zo kon ik voor de deur van de Nieuwe Kerk de gasten laten uitstappen. Als je dan de gasten in de kerk hebt afgeleverd moet je nog het probleem parkeren tackelen. Ik meende rond de kerk te kunnen rijden, maar nee op een gegeven ogenblik kon ik niet verder en bleef me niets anders over dan in de achteruit terug .

Het was een druilige dag en naast de kerk was een groot aantal taxiparkeerplaatsen die waarschijnlijk vanwege dat slechte weer niet werden gebruikt. (en) Dus heb ik de vrijheid genomen om daar maar te parkeren.

Omdat ik vandaag moest aftanken voordat ik de bus in Driebergen ging parkeren wilde ik kijken waar de brandstoftank eigenlijk zat. Wel vier keer om de bus heen gelopen en geen brandstofdop gevonden en uiteindelijk maar de hulp van Diederik ingeroepen. Toen ik hem belde legde hij uit dat als het linker portier open is er een klep is te zien en als je die opent zit daar de dop achter om te tanken. Na het tanken dus nooit vergeten eerst de klep dicht te doen!

Daarna mezelf aangesloten bij de groep in de kerk. Daar kon ik nog een publiek geheim toelichten - te weten - dat er een onbekende deur zou zijn waardoor de koninklijke familie het graf in de kelder op elk moment zouden kunnen bezoeken.

Inmiddels was het half twee geworden en dus hoogste tijd de lunch te nuttigen. Tijdens de lunch bleek een van de dames vijftig jaar in Delft te hebben gewoond. Ze wilde nog even tijd hebben om bij een speciale bakker zogenaamde - Ouwe Jan- koekjes te kunnen kopen. De ouwe Jan is een uitdrukking voor de Oude Kerk en op het koekje staat hij net zoals in het echt, schuin afgebeeld. De Oude Kerk staat enigszins uit het lood. Tijdens ons bezoek

waren er mensen bezig om de kerk te restaureren. Dat scheef staan wordt steeds gevaarlijker, want er is een gerede kans dat er brokstukken zouden kunnen afvallen.

Op de terugweg naar de Utrechtse Heuvelrug was het behoorlijk rustig op de weg en kwamen we zoals we eigenlijk vreesden niet in files terecht. Dat wil zeggen aan onze kant van de A12 in de richting naar het oosten. Andersom richting Den Haag stonden er lange rijen blik / plastic op de autoweg stil.

Thuis bij het uitstappen waren onze gasten weer volop lof over de **+BUS** en hadden ze genoten van dit dagje uit. Toen verraste de dame die in Delft de koekjes had gekocht ons aangenaam. Wat bleek. Ze had die koekjes voor haar medereizigers gekocht en ook de begeleidster Marijke en ik werden door haar verwend. Uitdrukkelijk werd ons verzocht ook een doosje met koekjes op het kantoor voor Inge neer te zetten. Nadat we een briefje voor Inge bij een gevonden paraplu hadden geplakt zat onze taak er weer op en was onze conclusie dat ook wij een leuke dag hadden gehad.

In de maand Januari ontvluchten we vaak, zoals ik dat noem 'het Sinterklaasweer' met mist, motregen en de donkere dagen. Ria en ik gaan dan graag op vakantie. Ook dit jaar zijn we weer afgereisd naar het zonnetje. Dit keer naar Kaapverdië en op 16 januari vertrokken we voor tien dagen. Een mooie periode op een eiland waar eigenlijk niets anders te doen is dan lezen, zonnen en lekker eten. In de nacht van 25 op 26 januari kwamen we aan op Schiphol en op die vrijdag 26 januari was de nieuwjaarsreceptie voor de vrijwilligers en gelijktijdig een vergadering belegd. Door Diederik werd uiteengezet dat er mensen zijn opgestaan die het stokje van hem en Fons willen overnemen. Bij zijn vraag of iemand wilde deelnemen in de kascommissie heb ik me aangemeld. Ik huldig namelijk het standpunt dat als je aan vrijwilligerswerk meedoet je ook je steentje moet bijdragen aan de organisatie.

Bij de rondvraag nam ik de gelegenheid te baat om mijn eerste ervaringen te delen. Wat me was opgevallen was dat ik een (h)echt team heb leren kennen dat vol passie haar werk als vrijwilliger bij de **+BUS** doet. Ook heb ik het werk als erg dankbaar ervaren. Gewoon omdat je 's morgens mensen ophaalt uit hun isolement en 's avond lever je ze weer dankbaar thuis af en bijna altijd laten ze weten een uitermate leuke dag te hebben gehad. Ook hebben ze weer voor dagen gesprekstof opgedaan. Een collega - chauffeur, die er inmiddels mee is gestopt,

kreeg van iemand bij het uitstappen wat geld in de hand gedrukt. Een fooi en dat is natuurlijk niet de bedoeling

Opmerkelijk was dat ik tijdens de borrel een collega chauffeur sprak en hij wist me te melden dat hij wel eens mijn naam had horen vallen in het werk wat hij deed. Na allerlei opties te hebben doorgenomen bleek het we voor een gemeenschappelijke klant hadden gewerkt.

Valentijnsdag 14 februari 2018.

Deze dag had ik het genoeg een rit te doen die door Nellie werd georganiseerd. Nellie is mijn voorgangster als voorzitter van Larsheim Bridge. Een clubje van acht dames speelt eens per twee maanden een potje bridge en de andere maand wordt door Nellie de **+BUS** gehuurd om een dagje uit te gaan.

Deze Valentijnsdag ga ik dus met acht dames naar Tilburg. De stad waar ik in januari 1969 ben opgeroepen voor mijn militaire dienst. Later tussen 1996 en 1999 heb ik daar bij een logistieke dienstverlener gewerkt. Een prachtig bedrijf direct gelegen aan de A-58.

Verzamelpunt voor een rit met de vriendinnen van Nellie is Leersum en omdat het rond 14 februari 's nachts behoorlijk vroom heb ik de bus de avond ervoor al opgehaald. Zo kon ik de ramen gemakkelijker schoon krabben en voorkwam ik twee keer de oversteek op het drukke kruispunt in Doorn. Vaak meer dan 15 minuten vertraging kun je daar oplopen.

De bus was net in de garage geweest om de problemen van de schuifdeur aan de zijkant en daarbij behorende opstap nu definitief op te lossen. De chauffeurs en begeleiders kregen een uitvoerige instructie hoe te handelen. Op de dag zelf heb ik amper problemen gehad met die deur en dat heb ik 's avonds dan ook maar even aan Diederik doorgegeven.

We gingen die dag naar museum De Pont in Tilburg. Dit museum is een museum voor hedendaagse kunst. Stichter en naamgever is de jurist en ondernemer Jan de Pont (1915-1987). Hij bepaalde kort voor zijn overlijden dat een deel van zijn vermogen moest worden ingezet ter stimulering van de hedendaagse beeldende kunst. Dit resulteerde in de opening van het museum in 1992.

Om half tien was het verzamelen op het kerkplein. Bij het vertrek spraken we af om op de heenweg via Utrecht te rijden om dan op de terugweg vanaf het museum De Pont, en kan het toepasselijker, een pontje te nemen. Het clubje had geen plannen gemaakt waar ze koffie wilden drinken of de lunch wilden gebruiken, dat werd aan mij overgelaten.

Meerkerk, ook al omgebouwd tot een La Place restaurant, leek me een mooi punt. Er was daar zo lang ik me kan herinneren een Starbucks gevestigd. We dronken een lekkere en warme cappuccino in een ruimte van het restaurant waar het enorm koud was. Bij navraag vertelden de medewerkers ons dat er een

storing was in de airco / luchtverwarming. De airco bleek koude lucht te blazen. Dus maar niet te lang daar blijven en snel de warme bus in op weg naar Tilburg.

Het parkeerterrein van het museum was vol en na enig zoeken kon ik zo'n driehonderd meter verderop met gemak parkeren. In een lekker zonnetje liepen we naar de ingang. Onze jassen en dassen in de garderobe opgehangen. Ik had mijn fotocamera mee genomen en je mocht in het museum alleen foto's maken met je telefoon. Dus heb ik mijn rugzak en camera in een locker aldaar opgeborgen. Nellie keek me aan en vroeg zich af of ze haar tas ook bij mijn spullen zou opbergen. Uiteindelijk besloot ze haar tas maar bij zich te houden.

Aansluitend werd door het clubje afgesproken dat ieder voor zich de kunst kon gaan bewonderen en dat we om kwart voor één bij de uitgang zouden staan.

Na een klein kwartier, terwijl ik een kunststuk sta te bewonderen, komt een aantal dames naar me toe gerend. Opgewonden vertelden ze dat Nellie haar tas kwijt was. Nu twijfelt ze of ze haar tas wel of niet bij mij in de locker had gestopt. Ik was ervan overtuigd dat ze dat niet had gedaan, maar wat moet je als zeven dames een dringend beroep op je doen. Ja dus, toch maar even naar de locker lopen om het te controleren. Welnu dat was een zekerheid de tas lag niet in het kluisje. 'Waar ben je die tas dan kwijt geraakt?', vraag ik Nellie. "Nou al aan het begin", was het antwoord en er meteen aan Toevoegend : Ik zag een man lopen met een enorme grote bult onder zijn trui." Nellie wilde meteen haar bank bellen, echter ze kon het alarm nummer niet vinden. Dus dan maar haar partner Joop bellen en dan ook dat nog, Joop nam de telefoon niet op. Oh, oh en Nellie werd steeds nerveuzer.

Laten we in de toiletten kijken, jij bij de dames en ik bij de heren. Ik redeneerde, dat als er kwade opzet in het spel is, blijf je niet rondlopen met die tas onder je trui en ga je ergens op een rustig plekje kijken wat er zoal in de tas zit. Zowel op de dames- als de herentoiletten hebben we niets gevonden. Dan een volgende gedachte. Laten we gewoon steeds het nummer van de telefoon bellen en wellicht horen we ergens de ringtone afgaan.

Op een gegeven moment zien we Mieke aankomen. Mieke gebruikt een rollator en daar viel het kwartje bij Nellie. Mieke zei tegen Nellie dat haar telefoon een paar keer was gegaan in haar tas. De tas had ze potverdrie in het begin in het mandje van de rollator gestopt.

Hierna zijn Nellie en ik maar samen door het museum gewandeld en op de afgesproken tijd waren we bij de uitgang.

Hier werd door de dames overlegd waar we de lunch zouden gebruiken. Ik stelde voor naar een dorpje in de buurt te rijden. In bourgondisch Brabant zijn er altijd wel leuke gelegenheden voor een lunch. Nadat we buiten nog een groepsfoto hadden gemaakt gingen we op weg.

In Loon op Zand was een mooi wit kasteel, maar dat was gesloten. In hotel De Efteling was het restaurant ook dicht. Brabant moest nog wakker worden. Ze hadden namelijk net het carnaval - weekend achter de rug. Uiteindelijk kwamen we uit bij restaurant De Molen in Kaatsheuvel. Een prachtige locatie en de dames waren uiterst tevreden over het eten. In de bediening werkten allemaal spontane jonge mensen.

Tijdens de lunch had men het over een ontmoeting in het museum met iemand van de bridgeclub. Dat bleek Marja te zijn. Zij gaat eens in de twee maanden met vriendinnen naar een museum en laten ze nu net die dag ook naar Tilburg zijn afgereisd. Na afloop van de lunch vroeg ik de dames of we daar koffie zouden nemen of dat we onderweg nog een stop zouden doen. Gekozen werd voor de tweede optie en even later parkeerde ik de bus achter het 't Veerhuis in Beusichem.

Bij aankomst werd in eerste instantie verteld dat er geen plaats was. Op ons aangeven dat we alleen een kopje koffie wilden drinken was er nog wel een tafel die ze een half uurtje vrij konden houden. Het bleek dat ze die avond heel veel reserveringen hadden omdat het Valentijnsdag was. De uitbater / eigenaar vertelde me dat ze de tactiek van een Turkse vliegmaatschappij wilden nadoen. Dat hield in dat ze door een herschikking van de zalen zo'n zes tafels en extra stoelen konden plaatsen.

Na dat half uurtje het pontje over en via de dijk naar Amerongen en Leersum en weer kon ik van tevreden gasten van de **+BUS** afscheid nemen.

Woensdag 21 februari 2018. Rondrit in Rotterdam.

Het viel me op dat de mensen die werden opgehaald rustig gingen zitten. Er werd in beginsel weinig gesproken. Pas na de koffie ontstaat groepsvorming en wordt het niet meer rustig tot aan de terugreis als er altijd wel iemand in slaap valt.

Voorafgaand aan een rondrit meende ik dat je je ook moet voorbereiden en vroeg ik Marijke, onze begeleidster die dag, of ze onderweg enige toelichting kon geven. Marijke zou zelf ook nog wat wetenswaardigheden opzoeken en dan onderweg vertellen.

Omdat Rotterdam zwaar is gebombardeerd leek me dat er weinig historische waarde in Rotterdam zou zijn.

Ondanks dat het hart er dan was uitgeslagen zijn er inmiddels wel noemenswaardige dingen te vermelden. Wist je dat als men destijds bij de bouw van de Grote of Sint Laurenskerk drieduizend stenen aan de bouw wilde bijdragen je in staat was om het

Rotterdams stadsburgerschap te kopen. Of dat aan het Boerengat een scheepstimmerwerf werd gevestigd waar in 1665 het admiraalschip 'De Zeven Provinciën' van Michiel de Ruyter werd gebouwd. Ik wist het niet.

Rotterdam de stad waarvan gezegd wordt, dat als je daar een overhemd koopt de mouwen ervan al zijn opgestroopt.

Het was een mooie dag en ik moest 's morgens eerst de bevroren ruiten van mijn auto schoon krabbelen en nadat ik

Marijke, die ook in Leersum woont, had opgehaald reden we naar de Vijverlaan in Driebergen. Nergens was oponthoud en zo waren we vroeg bij Inge. Zij stond weer klaar met een kopje koffie met een koekje. Voor Marijke had ze speciaal twee dropjes klaar gelegd. Typisch Inge die het altijd gezellig vindt als je even blijft zitten alvorens aan je rit te beginnen.

Onze eerste gast haalden we op in Maarn en daarna twee adressen in Leersum en vervolgens weer naar Driebergen. Weer nieuwe adressen voor mij en zo leer ik in Driebergen de weg weer steeds beter kennen. Uiteindelijk richting Rotterdam. Ondertussen ben je al bijna twee uur onderweg.

In de bus allemaal mensen die iets met Rotterdam hadden en al snel bleek dat een van de passagiers de achterbuurman was geweest van Marijke toen zij daar nog woonde. Dit keer waren er drie mannen onder de gasten. Meestal zijn het dames en onderweg ging de discussie vrij snel over het verschil tussen mannen en vrouwen. Het was in de periode waar de discussie over #metoo werd gevoerd. Daarom maakte ik nog maar een grapje dat de dames het feit dat er zoveel mannen meereden enigszins moesten koesteren !

Eerst een kopje koffie drinken in Reeuwijk en met de zon die uitbundig over de Reeuwijkse Plassen scheen zaten we daar prinsheerlijk. De meesten gingen dan ook na de koffie sneller dan anders terug naar de bus en konden zo even met hun gezicht van het zonnetje genieten.

Ik had de rondrit Rotterdam zo voorbereid dat we ons rondje Rotterdam bij de Brienoord brug begonnen. Dan langs het Feijenoord stadion naar de Maashaven op Katendrecht. Momenteel zeer gewild door vooral jonge mensen om daar te gaan wonen. Bij het oprijden van de Maashaven waren de oooh's en de aaah 's niet van de lucht en eerlijk is eerlijk ook ik vond het met de glinstering van het zonnetje in het water een geweldig gezicht.

Een zonnetje geeft op zo'n dag toch letterlijk extra glans. Daarna via de Waalhaven naar de Heyplaat. Een wonderlijke plaats die midden tussen al het container-geweld is blijven bestaan. Als je daar dan rond rijdt voel je de energie van de stad. Vroeger zei men dat je het geld moest verdienen in Rotterdam en dat je het dan kon uitgeven in Amsterdam. Dat is inmiddels wel anders je kunt je geld ook goed in het uitgaansleven van Rotterdam besteden.

Bij het zien van al die containers hadden de mensen veel vragen en omdat ik in de logistiek had gewerkt kon ik die veelal beantwoorden. Daarna via de Benelux tunnel en Schiedam naar de stad Rotterdam. Marijke had voorgesteld om in een restaurant aan het Willemsplein de lunch te gebruiken .Dat lag er geweldig met een blik op de kop van zuid. Achteraf gezien bleek dit met een vervelende bij de ingang geen goede keuze voor minder validen. Bij de bestelling vroeg een dame of het mogelijk was in plaats van zoals op de lunchkaart stond twee kroketten met brood te bestellen slechts één kroket te bestellen. Welnu dat kon wel zei de serveerster met zwaar Rotterdams accent, maar dan moest ze wel voor twee kroketten betalen! Toen ik van dit onvriendelijke klantgedrag vernam reageerde ik meteen dat ik dan wel die andere kroket nam. En dat kon !

Enfin na een gezellige lunch sukkelden we weer naar de bus en begonnen aan de reis naar huis. Opvallend is dat de meeste gasten altijd weer graag naar huis gaan. Ze missen wellicht hun middagdutje. Onderweg was het erg druk op de weg, maar we konden door blijven rijden. Bij het uitstappen werden we weer door iedereen hartelijk bedankt. Keer op keer blijkt de erkenning van de mensen. Zij waarderen de inzet van de vrijwilligers bij de **+BUS** enorm.

Medio februari 2018 kregen we een mail van Diederik en zoals er al tijdens de nieuwjaarsreceptie was aangekondigd zouden er in maart twee EHBO avonden worden georganiseerd. Er werd vriendelijk gevraagd je in te schrijven op één van de avonden en meteen werd duidelijk gemaakt dat **deze EHBO – avond verplicht is.**

Dus op woensdag 14 maart op naar de Binder. Ik was gekoppeld aan Pieter en Ada. Bij de rautekgreep hadden we een triootje. Eerst moest ik Pieter in een liggende positie brengen, daarna deed Pieter dat bij Ada en tenslotte was het de opdracht aan Ada om mij in een liggende houding te krijgen. Ada was zeer verrast dat het haar zo makkelijk afging en was trots op hetgeen ze had gepresteerd.

Nadat we uitgebreid hadden gediscussieerd over de ‘niet reanimeren penning’ gingen we weer oefeningen doen. Nu moesten we de stabiele zijligging oefenen. Daarna werden we bijgepraat over wat de kenmerken zijn bij hartklachten, als mensen diabetes hebben. Dus wat te doen bij Hypo en bij Hyper.

Ook werden we bijgepraat over een Cerebro Vasculair Accident (CVA). Dan nog kort over een flauwte, wonden, verslikking, een botbreuk en een kneuzing om zo te eindigen met een bloedneus.

De bijeenkomst was interessant en hopelijk hoef je nooit hierop terug te vallen, want je wilt toch niet in dergelijke situaties verzeild raken. We werken echter met een kwetsbare groep en zo zijn we toch enigszins voorbereid, alhoewel ik vermoed dat 112 bellen toch wel in de meeste gevallen het beste alternatief zal blijken.

Ada had nog een leuke anekdote over een dame die haar jas kwijt was en bij navraag bleek dat iemand de verkeerde jas had aangetrokken. Hierop maakte de dame die haar jas kwijt was de opmerking dat het te hopen was dat degene met de verkeerde jas geen zwaar ongeluk kreeg. In haar jas zat namelijk een pas waarop werd aangegeven: “niet reanimeren !!”

Woensdag 21 maart 2018. Kascommissie met Diana.

Om 11 uur verzamelen bij Diederik en dan eerst koffie met een koekje. Was een speciale opdracht van Lian ! Omdat Diana financieel controller is was zij de gangmaker en meteen viel me haar professionele aanpak op. De vinger zo veel mogelijk op zere plek gelegd. Zowel Tim alsmede Diederik waren in staat vrij prompt haar vragen te pareren. De controle op de gevoerde boekhouding werd grondig gedaan en na twee uur overleg was dan de conclusie dat de administratie van de **+BUS** gedegen is uitgevoerd . Diana zal een rapport opstellen dat als dit getekend is door de kascommissie op de website zal worden gepubliceerd. Vanuit mijn rol in de kascommissie als vertegenwoordiger van de vrijwilligers heb ik Tim, Diederik en Fons complimenten gegeven voor hun inzet en het puik stukje werk wat zij geleverd hebben.

Donderdag 22 maart.

Ring, ring. “Met Wim”. “Gisteren heb ik me bij het stemmen gelegitimeerd met mijn rijbewijs en nu zagen de mensen van het stembureau dat mijn rijbewijs is verlopen.” Maandag moet ik de **+BUS** rijden en wil jij die rit niet overnemen. Dan ben ik je begeleider”.

Op zich erg leuk want Wim en ik hebben in het verleden samen getennist en het leek me erg leuk om samen een rit te doen.

Op maandag ga ik regelmatig met Ria in Soest oppassen op onze jongste kleindochter, dus kon ik niet. Bij nader inzien realiseerde ik me dat we zaterdag naar onze kleindochter zouden gaan om een turnwedstrijd te bekijken. Dus toch maar even overleggen of Ria er geen bezwaar tegen had dat ik maandag de **+BUS** ging rijden. “Nee hoor, ga jij maar leuk met Wim een dag op stap”.

Intussen had ik gezien dat we naar een tuincentrum gaan in Rosmalen. Tijdens onze bridge avond zei ik gekscherend dat doordat ik inviel voor Wim de consequentie was dat ik maandag alleen moest eten. Gerdi, Wims echtgenote, aarzelde geen moment en nodigde me uit bij hen te komen eten. Toen ik een dag later hoorde dat we helemaal niet hoefde op te passen belde ik haar om te zeggen dat ik gewoon thuis bleef om met Ria te eten. Kort daarop: ring, ring: Gerdi met de vraag dan komen jullie toch allebei eten. Ja gezellig werd in mijn oor gefluisterd en wat kun je weer druk zijn met ..... niks.

Vrijdag 23 maart 2018. Darthuizen Toneel, Leersum

Weer een avondrit naar De Binder in

Leersum, waar Darthuizen Toneel een voorstelling geeft. Eerst vier adressen in Driebergen, daarna via de A12 naar Maarn en tenslotte naar Amerongen. Het was inmiddels pikdonker geworden en we konden vanuit de bus de huisnummers onmogelijk lezen. Dus stapte Annet uit en ging te voet op onderzoek. Intussen nam ik van die tijd gebruik om de bus te keren. Toen de dame die meeding door Annet was gevonden stak ze de straat over en stapte in. Klaar om naar de Binder te gaan om daar een voorstelling bij te wonen die door Darthuizen Toneel werd opgevoerd.

Ik zat naast de enige man die meeding en ik meende een kort gesprek met hem aan te gaan. "Heb jij knoflook gegeten?" vroeg hij en na mijn bevestiging werd me een aantal wybertjes aangereikt. Hij vond het namelijk een vreselijke lucht. Het licht in de zaal ging uit en men begon te spelen. Veel jonge mensen en dat vind ik persoonlijk altijd heel bijzonder en kan er erg van genieten. Jongeren zijn toch een genot om te observeren. Totaal onbevangen bezig zijn en een naar mijn idee een leuke act neerzetten. De man naast me, die van de wybertjes, begon te klagen dat hij er niets van verstond en hij vond dat er zeer slecht werd gespeeld. Op een gegeven ogenblik zie ik hem bij de voorzitter van de toneelvereniging en begint zijn klaagzang. Wij krijgen de toegangsbewijzen gratis en dan kun je dit soort zaken helemaal niet gebruiken. Ik zal haar een mail sturen en vertellen dat de andere zes gasten echt van de voorstelling hebben genoten. Die meneer heb ik tijdens de pauze in de lounge op een lekkere bank geparkeerd en ben de zaal weer in gegaan om van het gedeelte na de pauze te genieten. Het stuk ging over een instelling die daklozen een bed, een bad en een brood aanbieden. Bij het thuis afleveren van de dames werd een vraag gesteld of ze nog wel door haar man werd binnen gelaten. Waarop ik kon antwoorden dat ik net een opvangtehuis voor daklozen in Leersum had leren kennen.

Ik vind dit werk erg leuk omdat je mensen ophaalt en als je ze weer thuis aflevert zijn ze heel blij en tevreden. In dit geval was dat niet helemaal zo, want de man, die van de wybertjes, uitte zich door te stellen dat dit een van de slechtste avonden van zijn leven was geweest. Over de bus en begeleiding was hij best tevreden maar het uitje was het niet voor hem. Tja je kunt het niet iedereen naar de zin maken.

Maandag 26 maart 2018. Tuincentrum in Rosmalen

Vandaag samen met Wim op stap. Wim had een wel zeer strakke planning gemaakt en ik moest behoorlijk doorrijden om het afhaalschema te kunnen volgen. Alles ging goed totdat Wim een gast ging ophalen en dat duurde en duurde. Ik zag Wim heen en weer lopen; nog een keer aanbellen en op de ramen tikken. Na verloop van tijd kwam hij bij de bus en vertelde dat de dame in kwestie niet mee ging. Zij was kort daarvoor onwel geworden en er waren hulpverleners onderweg. De volgende gast was een vriendin van haar die een stukje verder woont en die had al contact gehad en ze gaf aan dat we met een gerust hart op pad konden gaan. Nadat we de laatste gast hadden opgehaald gingen we (met) de pont over richting de Betuwe. Wim had een rit binnendoor bedacht. Dat was leuker dan via de autoweg. Echter je zag geen hand voor de ogen vanwege de mist. Goed dat zo'n veerpont een radar heeft want je zag werkelijk niets. Ook bleek een gast enigszins bang te zijn om in een auto met de pont over te varen.

Het nadeel van binnendoor rijden is dat er op maandagmorgen weinig tot geen koffiégelegenheden te vinden zijn. Dan maar een dorpje inrijden en dat werd het plaatsje Dreumel. Er doemde een grote kerk statig en mysterieus op vanuit de dikke mist. Verder dan een groot zwembad en een mooie school was er in Dreumel niets te beleven. Dus maar door rijden en helaas voor de dame met pontvrees gingen we bij Lith weer met een pontje over. De schipper had ook geen idee waar we in de buurt een kopje koffie konden drinken. In Maren-Kessel reden we door een flauwe bocht langs een mooi wit gebouw t.w. Hotel Brasserie Oud Maren. Een man stapte net naar buiten en ik vroeg hem of we daar koffie konden drinken. Hij ging naar binnen en aansluitend stapte deze man opgewekt naar buiten: "Ja hoor, jullie kunnen binnen koffie bestellen".

We zaten aan een ronde tafel en de bestelling werd opgenomen. Allemaal koffie, cappuccino en chocomel (k) en de dame van het etablissement vroeg of we iets lekkers bij de koffie wilden. Ze serveerden bijzondere appelgebakjes.

Bladerdeeg met dunne schijfjes appel uit de oven. Heerlijk. Bij de vraag of iemand geen slagroom mocht, gaf ik aan dat ik dat niet van mijn vrouw mag en allen riepen in koor: "maar die is er niet bij!". Toen we weg gingen zei de dame die ons had bediend dat we een gezellig busje hadden vol met vrolijke dames en heren.

Hierna was het nog een kort ritje naar Rosmalen en konden de dames het tuincentrum in. De mist was inmiddels opgetrokken en omdat alle dames zonder rollator liepen, trokken Wim en ik naar de afdeling tuinmeubelen. Heerlijk in het voorjaarszonnetje konden we samen keuvelen. Op een gegeven moment hebben we de dames gezocht en gingen we even checken of we nog moesten helpen.

Na de lunch werd er afgerekend en alle gekochte plantjes werden achter in de bus geladen. Sommigen waren bezorgd of straks iedereen wel haar eigen plantjes naar huis kon meenemen. Sommige planten werden namelijk samen met andere planten in dozen gestopt. Iedereen overtuigd en zo konden we op huis aan. Nadat ik op aanwijzing van Wim bij Zaltbommel de verkeerde richting in werd gestuurd reden we via Buren naar jawel weer een pont in Beusichem. Deze route heb ik goed in mijn geheugen opgeslagen omdat ik volgende maand de bloesemroute in de Betuwe ga rijden.

Na het uitstappen van onze gasten begeleidde Wim hen tot aan de deur en droeg galant als hij kan zijn de dozen met plantjes. Wat een charmante begeleider had ik vandaag. En denken aan de weg wijzen, wat kon hij eigenwijs zijn, maar dat ter zijde. Ter afsluiting hebben we zoals was afgesproken 's avonds gezellig met zijn vieren een heerlijke zuurkoolschotel gegeten.

Vrijdag 30 maart 2018. Iconen museum in Kampen.

Het belooft een mooie dag te worden en onderweg kwamen we steeds meer in het zonnetje te rijden. We hadden afhalers in Driebergen, Doorn en Amerongen en reden via Amersfoort richting het noorden. Bij vertrek heb ik de gasten geïnformeerd dat ik van plan was om via Elburg te rijden en daar een plek te zoeken om koffie te nuttigen. In Elburg reed ik een stukje de vesting in en vonden we vrij snel restaurant De Haas. Voordat we uitstapten was Marijke onze verkenner er al? En ja hoor we konden er terecht. Parkeren net tegenover het etablissement op een invalideparkeerplaats. Bij het koffiedrinken leer je de gasten beter kennen en inmiddels heb ik geleerd dat hoe intiemer de gelegenheid hoe gemakkelijker je elkaar leert kennen. Prima cappuccino gedronken en verder naar Kampen. In de bus was de stemming opperbest, want we moesten een stuk door de vesting rijden en dat is een groot genoegen. In Kampen aangekomen gaf de TomTom aan dat ik op de Nieuwe Markt rechts af moest, echter vanwege eenrichtingsverkeer kon dat niet. Omdat ik voor de deur wilde stoppen bedacht ik dan maar een rondje te rijden en zo zagen onze gasten een groot gedeelte van Kampen. Uiteindelijk toch maar op de Nieuwe markt geparkeerd en daar wilde ik bij zo'n betaalapparaat een kaartje kopen. Het was een ingewikkeld apparaat en ik gooide op goed geluk een muntje van 2 Euro in het gleufje. Op het display verschijnt de tekst: "neem u geld terug".

Dat zeggen die apparaten maar één keer tegen me en ik wil mijn muntje terug pakken. BINGO....., krijg ik in totaal vijf euro terug.

Om de hoek was het Iconenmuseum, gelegen aan de Buiten Nieuwstraat 2 in Kampen. Dit bestaat sinds 2005 en is het enige museum in West-Europa dat gespecialiseerd is in iconen en religieuze kunst uit Rusland. Daarnaast heeft het museum ook iconen uit andere Europese Oosters-orthodoxe landen. Het museum bevindt zich in het dormitorium, het atrium en in een deel van de voormalige ziekenzaal van een vroeger klooster van Franciscanen.

Ergens in een van de zalen zat een vrijwilligster van het museum en ik ging erbij zitten. Ze vertelde dat ze dit werk deed omdat ze al twintig jaar in de WAO zat. Ze had twee kinderen en ze gaf aan dat ze ondanks dat ze het niet breed had zich goed had ontfermt om haar kinderen. Ik zag dat ze enigszins verlegen werd van haar eigen uitspraak en haastte zich door te stellen dat ze wel een echtgenoot had die werkte en een inkomen had! Na een uurtje door het museum te hebben geslenterd gingen we op zoek naar een gelegenheid voor de lunch. Allemaal

volle terrassen in Kampen en volop gezelligheid. 's Avonds bleek Sail Kampen te beginnen en daarmee de opening van het toeristen seizoen. Onze gasten vonden het te fris buiten en dus gingen ze ergens naar binnen. Even later zag ik enkelen weer naar buiten komen. Dus dacht ik dat we daar niet terecht konden en ik ging op zoek naar een alternatief. Nadat ik iets had gevonden ging ik terug en verdorie: waar was nu iedereen? Drie of vier restaurants afgesjouwd en ik kon ze maar niet vinden. Dan maar terug naar dat eerste kroegje en ja hoor daar zaten ze.

Iets drinken bestellen en daarna wat te eten. Na verloop van tijd kregen vijf van de negen mensen iets te eten. De bediening kwam van buiten dus het eten was gewoon ergens anders bereidt. De overige vier moesten wachten en op een gegeven moment bleek dat men de bestelling was vergeten. Wij wachten en wachten en ja hoor op een bepaald moment kwamen de gerechten. Natuurlijk werd er behoorlijk gemopperd en terecht. De bediening zag dat er toch duidelijk enige onvrede ontstond en hierop kregen we als compensatie iets te drinken van het huis. Met vertraging van een uur had iedereen de lunch genuttigd en was het inmiddels kwart voor vier geworden alvorens we de weg naar de Utrechtse Heuvelrug konden nemen. Toen ik aangaf de snelste weg terug te nemen werd dat hoorbaar goed gekeurd.

Uiteindelijk zeven zeer tevreden mensen thuis gebracht. Blij

Op woensdag 11 april 2018 had ik ingetekend om de privé rit van Nellie te rijden. Zij wilde met haar bridgevriendinnen naar de Hermitage in Amsterdam. Voor mij zijn dat leuke ritten om te doen omdat ik

A. alle deelnemers goed ken, want ze spelen bijna allemaal bij Larsheim Bridge.

B. Alle mensen verzamelen zich in Leersum en zo ben je minder druk met afhalen en wegbrengen.

Als je in Leersum woont moet je wel altijd eerst naar Driebergen met kans op lange wachttijden op de kruising in Doorn en na afloop heb je ook dat risico weer terug naar huis. Hier vloeit mijn logistieke bloed blijkbaar nog in mijn aderen en pleit ik ervoor de bus wat centraler te stallen.

Op de vrijdag voorafgaande werkte ik in de tuin en een tak van een oleander sneed met een van de blijkbaar zeer scherpe bladeren van zo'n plant in mijn oog. Het weekend stond gepland om met een schoonzus en zwager naar Oegstgeest te gaan. Ik had zo'n ongelukje al eerder gehad en toen zijn we, ook op een zaterdagmorgen, naar de huisartsenpost in Ede gegaan. Iedereen kreeg daar voorrang en ik moest maar wachten en alles bij elkaar heb ik het gevoel daar wel zo'n drie uur te hebben doorgebracht alvorens geholpen te worden. Daar had ik deze keer geen zin in, want we hadden een tijd afgesproken. Ria ging nog wel even naar de apotheek, maar kreeg niets mee zonder voorschrift van de huisarts.

Ondanks de blessure hebben we een fijn weekend gehad. Iedereen adviseerde me toch wel op maandagmorgen meteen een afspraak bij de huisarts te maken. Ik weet af en toe best wel eens eigenwijs te kunnen zijn, maar toch ben ik na het weekend op advies van velen naar de dokter gegaan.

Het bleek een snee te zijn van zo'n twee mm. in het hoornvlies. Ik kreeg een zalf voorgeschreven en moest de komende drie dagen wel elke dag bij de arts langskomen om te zien of het genas. Anders zou ik naar een oogarts moeten gaan. Ik zag met dat ene oog weinig tot niets en zo had ik al op zondag besloten de rit met Nellie drie dagen later maar niet te rijden. Via Ilona ging er een verzoek uit om de rit over te nemen en Anneke bleek bereid dat wel te willen doen. Het belletje van Diederik met de vraag hoe het met me ging laat zien dat de **+BUS** een leuke organisatie is. Overigens een paar dagen later was het hoornvlies weer helemaal genezen en kon ik weer zonder risico's autorijde

Vrijdag 20 april 2018. Vergadering in Driebergen.

Hoofdthema: Wisseling van de wacht. Tim presenteert het organisatieschema dat na terugtrekking van Diederik en Fons als coördinatoren van kracht zal zijn. Ook wordt stilgestaan bij de resultaten van 2017. Er zijn meer ritten gereden en zo konden meer mensen mee en werd minder nee verkocht. Het moment komt eraan dat we de grenzen van de capaciteit hebben bereikt. De optie voor een tweede bus aanschaffen is niet haalbaar omdat dit onevenredig veel werk met zich meebrengt.

Zaterdag 21 april 2018. Bloesemrit door de Betuwe.

Over de herkomst van de naam Betuwe bestaat discussie. Zo wordt gesteld dat het woord Betuwe oorspronkelijk 'goede grond' betekent. Dat staat tegenover de Veluwe, 'slechte grond'.

Wij rijden de bloesemrit door de Betuwe. Een prachtige dag. Blauwe lucht en een lekker zonnetje. Enkele dagen ervoor was het erg warm geweest en de natuur ontplofte na de late en hevige kou die Nederland had geteisterd. Nadat Emma en ik onze gasten hadden opgehaald zijn we over het pontje gegaan bij Amerongen en kwamen we meteen in een overvloed aan bloesem. Werkelijk alles stond in bloei. Nadat we de laatste gasten, een echtpaar, in Amerongen hadden opgehaald heb ik een toelichting gegeven hoe we de dag wilden indelen.

We hadden gereserveerd net over de pont bij Amerongen bij de Heerlijkheid van Eck en Wiel. Bij het vernemen van dit nieuws werden er al een aantal enthousiast. "Zo vaak langs gereden en nooit de plek aangedaan". Nu dan na 500 meter rijden hebben de koffie genuttigd. Alle gasten besloten ook wat lekkers bij de koffie te nuttigen en van wat ik hoorde over de lekkerheden van de Heerlijkheid: die schijnen erg goed te zijn. Vanwege het mooie weer zaten we natuurlijk gezellig buiten in de zon en de locatie staat midden tussen de fruitbomen. In deze entourage een mooie manier om aan onze bloesemtocht te beginnen.

We begonnen aan de kant van Ingen en reden op kleine weggetjes en passeerden de mooiste dorpen en gehuchten. Iedereen werd nog enthousiaster dan ze al waren en ik moet zeggen het was ook net een sprookje waar we doorheen reden.

Bij de voorbereiding had Emma gezien dat die dag de Rode Kruis bloesem wandeltocht werd gelopen. In Buren was het dan ook een drukte van jewelste. Uiteindelijk kwamen we in Zoelen. We hadden een tafel voor negen personen gereserveerd bij restaurant “De Zoelensche Brug” en op het grote terras kregen we een lange tafel.

We werden bediend door een jongen met bepaalde invloeden van het down syndroom. Zelf vind ik dat altijd geweldig dat zij de kans krijgen mee te draaien en verantwoordelijkheid te dragen. Overigens ben ik van mening dat deze mensen geen opleiding voor klantvriendelijkheid nodig hebben. Ze zijn gewoon vriendelijk van zichzelf.

Bij het uitserveren kreeg hij hulp van een jonge dame en dat ging eigenlijk allemaal prima totdat drie van de dames begonnen te klagen. De salade die ze had besteld was toch wel erg pover en het brood wat erbij hoorde werd erg laat uitgeserveerd. In zekere zin gaf ik hen gelijk want in vergelijking met de andere gerechten, die overigens uitstekend waren, waren de salades niet rijkelijk bedeed. Toen een van de dames toch wel erg lang daarover bleef doorzagen gaf ik aan om daarmee te stoppen. Ik zag namelijk dat de jongeman zich erg ongemakkelijk voelde en geen raad wist hoe hiermee om te gaan. Gelukkig had het geen invloed op de leuke stemming die we als groep de hele dag hebben gehad. Alles bleef gezellig.

Als er bij een uitje enkele mannen meegaan, dan trek ik bij de lunch toch wel iets vaker naar die heren. Het deelnemen aan de **+BUS** wordt toch wel veel vaker door dames gedaan. Zo ook deze rit met Simon die met zijn vrouw aan deze rit deelnam. We konden praten over zijn en mijn werk en ik ervaar steeds meer dat oudere mensen vaak een mooi en goed verhaal hebben over wat ze hebben meegemaakt.

Zit ik daar gezellig te reutelen zie ik plots dat Wim en Sjanie aan de tafel naast die van ons zijn gaan zitten. Twee mensen van de bridgeclub en ze waren op de fiets naar Zoelen gereden. Ze keken amusant toe en zagen hoe ik sommige oude dames ondersteunde door hen mijn arm aan te bieden.

Zoals meestal konden we weer zeven deelnemers tevreden bij hun voordeur afleveren. Ze hadden genoten van deze prachtige lentedag.

Maandag 30 april 2018. Tulpenroute door de Noord Oost Polder.

Sinds de zestiende eeuw worden er bollen geteeld. Het eerst in Haarlem en omgeving, de Haarlemse bollen. Langzamerhand breidde de teelt zich uit over geheel Nederland waaronder de Noord Oost Polder.

Met ruim tweeduizend hectare bollenvelden is de Noordoostpolder één van de grootste bloembollengebieden van Nederland. De vele kleurrijke tulpenvelden in het voorjaar zijn een lust voor het oog en spectaculair om te bezoeken. Het grootste deel van de in Nederland geteelde bloembollen wordt tegenwoordig in de NO polder gekweekt.

We zijn nog maar net op tijd , want begin mei zijn bijna alle tulpenvelden ‘gekopt’. Er staan dan her en der nog tulpenvelden in bloei, maar dat zal dan niet lang meer duren. De tulpenroute blijft nog tot 5 mei bewegwijzerd.

Het is vandaag slecht weer. Jammer en ik heb weer iets in de bus te onderzoeken. Namelijk hoe krijg ik alle ramen schoon zodat de mensen wel naar buiten kunnen kijken. De oplossing blijkt zeer simpel. Gewoon de ventilatie aan en de aanjager een poosje hoog zetten.

Bij aanvang heb ik de mensen verteld dat we koffie drinken in en wegrestaurant genaamd Hajé. Deze locatie werd door de mensen zeer gewaardeerd. Je hebt daar een prachtig uitzicht op waterpartijen en Maria de begeleidster weet werkelijk alles van vogels. ‘Kijk daar zitten ooievaars’ en ‘kijk daar een voor mij onbekend vogeltje’.

Zeer interessant om te horen. Aangekomen in de Noord Oost polder zijn we begonnen aan de “Tulpenroute”. Omdat het al 30 april was waren er niet al te veel tulpenvelden te zien. Maar onze gasten vonden het geweldig en daar gaat het om. Met het koffiedrinken hadden we al gescoord, dus de plek waar we zouden gaan lunchen was zeer belangrijk want dat kan zomaar kleine teleurstellingen doen verdwijnen. Ik had beloofd dat als we niets onderweg zouden vinden we de lunch zouden nuttigen bij de Orchideeën Hoeve in Luttelgeest. Maar persoonlijk vond ik dat net niet bijzonder genoeg. We reden langs nieuw aangelegde plassen en zagen een uitspanning met de naam “Bij Ons”. Maria ging even verkennen en ja hoor toen ze terug bij de bus was kregen we door dat het er erg leuk was. Dus allemaal uitstappen en een tafel zoeken. De jongedame die de bestelling opnam vertelde vol trots dat ze een nieuw concept lunch hadden. Je kon kleine gerechten bestellen en ze stelde voor dat we twee a

drie verschillende gerechten kozen. Dus bijvoorbeeld een klein broodje met een kroketje en een naan broodje met zalm. De kwaliteit was boven verwachting. Twee dagen later ging de bus nog een keer en bij thuiskomst heb ik meteen de chauffeur van dienst, Wim, hierover geïnformeerd. Hierna naar huis en een paar flinke buien kletsten naar beneden. Het was erg druk en de staking van de chauffeurs van het streekvervoer deed daar geen goed aan. Ze staakten omdat ze geen plaspauze kregen, maar als je als chauffeur nodig moet, dan kun je toch altijd wel ergens stoppen. Maar goed, hierdoor kwamen wij in de file terecht en besloot ik meteen om te rijden. Met een vertraging van een half uur konden we weer zeven tevreden mensen thuis afleveren.

Dinsdag 15 mei 2018

We zouden vandaag naar “ De vlinders aan de Vliet” in Leidschendam gaan. Er waren niet voldoende inschrijvingen en dus ging dit uitje niet door.

Zaterdag 19 mei 2018. Markt in Spakenburg.

Vandaag eerst mijn dorpsgenoot Marijke ophalen en samen naar Driebergen. We gaan vandaag naar de markt in Spakenburg. Het toeval wil dat ik net enkele weken eerder een turnwedstrijd van onze jongste kleindochter in Spakenburg heb bezocht. Na afloop van het turn toernooi nodigde onze zoon ons uit om in Spakenburg aan de haven een visje te gaan eten. Dus ik had de smaak van dat heerlijke visje nog in mijn mond. In Spakenburg heb ik ook nog gewerkt bij een transportbedrijf, maar dat lag ruim buiten het dorp. Met andere woorden het dorp heb ik eigenlijk nooit zo goed leren kennen. Wel de collega's en dat waren bijna allemaal Spakenburgers.

Hardwerkende en zeer gelovige mensen die geld wel een heel belangrijk onderdeel van het leven vonden. Een van mijn collega's was één van de oprichters van bakkerij 't Stoepje'. Je kent ze wel, die van de markten.

De naam Spakenburg komt voor het eerst voor in de 15e eeuw. Het vissersdorp lag aan de Zuiderzee en heeft vele overstromingen moeten doorstaan. Om die

reden bouwde men aanvankelijk de huizen hoog tegen de dijk. De havens van Spakenburg zijn onlosmakelijk verbonden met de ontwikkeling van het dorp. Hier lagen de botters waarmee de vissers hun brood verdienden. Het dorp telde rond 1892 ongeveer tweehonderd vissersschepen. Door de groei van de vissersvloot moest in 1886 een tweede haven worden aangelegd (de Nieuwe Haven).

Nadat we alle gasten hadden opgehaald en ik mijn verhaaltje had gedaan gingen we bij aankomst in Spakenburg eerst gezamenlijk een kopje koffie drinken en gezien we meerdere 'stellen' hadden gaven we iedereen de vrijheid om dat te doen wat men wilde. Een van de dames was alleen en slecht ter been en Marijke nam haar onder haar hoede. Een van onze gasten had tijdens de koffie een verhaal over haar hondje. Dat was een zoals zij dat zelf noemde een "labradoedel", een kruising tussen een labrador en een poedel. Hoe verzin je het. Ik had er namelijk toen nog nooit van gehoord.

We spraken af dat we om 14 uur elkaar weer zouden ontmoeten in het restaurant waar we koffie hadden gedronken om vervolgens richting de Utrechtse Heuvelrug te rijden. Zo gezegd zo gedaan. Ik liep een beetje rond op de markt en als ik dan dames tegenkwam kon ik hen vragen of alles naar wens was. Of aanbieden dat als ze iets groots of zwaars hadden gekocht ik dat wel naar de bus wilde brengen.

Rond de middag zag ik dat enkele dames op een terrasje zaten te lunchen. Dus ben ik erbij gaan zitten en konden we een beetje bomen over vakanties, lekker eten en over allerlei andere alledaagse dingen. Het valt me op dat mensen die in beginsel gesloten zijn na verloop van tijd steeds assertiever worden. Ook dit is een pluspunt bij de **+BUS**.

Het is bijna twee uur dus nog snel even een visje gekocht voor Ria. Ook nu weer zijn we erin geslaagd zeven tevreden gasten thuis af te kunnen leveren.

Begin juni 2018 had ik niet ingeschreven omdat ik met vakantie zou gaan. Door privé omstandigheden hebben we deze vakantie moeten annuleren.

Zaterdag 23 juni 2018. Concert in de Domkerk Utrecht.

Naar het middagconcert in de Domkerk in Utrecht. De begeleidster is Emma en vooraf wilde ik haar vragen wat we zouden doen. Normaal ga je met de **+BUS** ergens lunchen, maar bij zo 'n middagconcert vervalt dat. Gaan we dan wel koffie drinken. Organiseren we na afloop nog iets. Kortom tijd voor overleg met Emma.

Na wat heen en weer mailen werd het plan geopperd om wel koffie te gaan drinken en dat we na het concert de mensen weer naar huis zouden brengen. Ook wees Emma mij erop dat er op zaterdag een weekmarkt is op het Janskerkhof. Op RTV Utrecht zag ik op vrijdag 22 juni dat er op zaterdag van alles te doen was op het Domplein. Start en finish van fietstochten en loopwedstrijden. Kortom enige voorbereiding leek op zijn plaats.

Dus de telefoon gepakt en de Domkerk gebeld. Ik sprak een zeer aardige man van het secretariaat. Hij vertelde dat de kerk voor slecht lopende kerkgangers op zondag steeds weer vergunningen moest aanvragen.

Nadat hij mijn probleem had gehoord vroeg hij of onze gasten een trapje van twee of drie treden konden lopen. Toen dat geen obstakel bleek vertelde hij me dat ik in de Domstraat naast de kerk moest stoppen bij een grote bruine deur. Als dan iemand via de hoofdingang de kerk in zou gaan moesten we vragen naar de heer Frans Lutijn. Die zou dan die bruine deur openen. Hij zou deze man vragen, wat normaal niet kan, of hij stoelen voor ons kon reserveren. Verder kreeg ik een telefoonnummer om te vragen waar ik de bus kon parkeren.

Dat nummer gebeld en na heel lang wachten kreeg ik een zo te horen jonge dame aan de telefoon. Na het noemen van mijn naam verzuchtte ik "Oja, wat wilde ik ook alweer vragen. Ik moest namelijk zo lang wachten!". Ik hoorde dat ze een glimlach niet kon onderdrukken en uiteraard gaf ik aan dat dit een grapje van mij was. Ook zij was zeer welwillend en ging het uitzoeken en vroeg me even geduld. Vrij snel hierop kreeg ik de melding dat aan het eind van de Domstraat op de hoek met de Voetiusstraat er een invalidenparkeerplaats is. Mooi te zien dat als je uitlegt waar je mee bezig bent met de **+BUS**, je altijd aardige mensen tegenkomt die het geweldig vinden dat wij dit doen en die dan alle tijd nemen om je te helpen.

Met Emma afgesproken om 12.45 uur in Driebergen, want nu moeten we zeker een strak schema aanhouden om op tijd midden in Utrecht aan te komen.

Dus een stipt schema opgesteld en Emma had voor onderweg een reservering gedaan waar we koffie gingen drinken.

Nadat iedereen aan boord was heb ik aangegeven dat er van alles kon gebeuren in Utrecht en dat ze na de koffie precies om kwart voor drie bij de bus moesten zijn.

En ja hoor, bij het inrijden van een eenrichtingsstraat kwamen we een auto tegen die in tegengestelde richting kwam aanrijden. Er ging geen lampje branden en nadat we aan elkaar waren voorbij gemanoeuvreerd reed ik alsnog die straat in. Tot aan het einde dan, want grote rood / witte planken gaven aan tot hier en niet verder. Dus keren en weer verder Utrecht in.

Op het st. Jansplein was zoals bekend een markt en dat er bijna geen auto's reden had waarschijnlijk daarmee te maken. Immers mensen redeneren dan vaak, dat ze toch de stad niet in kunnen rijden. Dat overkwam ons niet want ik kon tot aan het eind van de Domstraat rijden en bij de genoemde bruine deur stopte ik.

Emma ging op verkenning uit en ik vertelde onze gasten dat ik even verderop ging kijken of ik daar een parkeerplaats kon vinden. Na een minuut of tien kwam Emma uit de bruine deur samen met de man die ik gisteren aan de bel had gehad en nog steeds wilde hij ons overal bij helpen. Toen de mensen naar binnen waren kwam hij op mij af en vertelde hij me dat hij een vergunning ging halen op het kantoor.

Dat duurde erg lang dus op een gegeven moment meende ik ook maar naar binnen te gaan. Binnen was de aardige man mij aan het zoeken en hij had een formulier gemaakt:

WERKVERKEER DOMKERK

Mooi toch. Het formulier / vergunning in de bus gelegd en laat het concert maar beginnen. Zit ik net achter de echtgenoot van de zangeres met twee kleine kinderen. Je raadt het al, dat gaat natuurlijk nooit goed. Janken en vervelen en dat in een galmende kerk. De voorstelling verder kon ik niet echt waarderen. De

zangeres kwam niet over het harde geluid van het orgel heen en bij een solo van dat orgel zag je meer mensen gapen dan dat ze van de muziek genoten.

Aan alles komt een eind en dus gingen we richting de Utrechtse Heuvelrug. Het was best een beetje stil in de bus en ik vernam dat ik niet de enige was die niet echt had genoten van het concert.

Het was vandaag 23 juni en een van de dames ging uitleggen dat de zon vanaf nu elke dag drie minuten korter schijnt. Het was zo'n echte Hollandse zomeravond. De hele dag grijs en in de middag kwam de zon tevoorschijn. Ik zei nog tegen Emma dat dit zo'n weer is dat ballonvaarders actief worden. Je zag echter geen enkele ballon.

Voordat ik naar huis reed, ging ik nog even langs bij de Albert Hein en je komt overal bekenden tegen, dus ook bij de Appie.

Paul, IT ambtenaar van de gemeente Utrechtse Heuvelrug had ik alweer een poos niet gesproken. Na een praatje pot vertelde Paul me dat hij die dag met zijn zoon naar Beesd ging om daar te gaan .....ballonvaren !!!

Dit verzin je toch niet.

Juli – Augustus – September – Oktober –

November - december 2018

Door een ernstige ziekte van Ria, mijn vrouw, heb ik gedurende deze maanden alle afspraken moeten afzeggen. Ik werd voor honderd procent mantelzorger en man oh man wat heb ik veel respect gekregen voor mantelzorgers. Buurtzorg, die op een gegeven moment hulp bood, ben ik eeuwig dankbaar. In December zal ik voor 2019 me weer inschrijven als chauffeur. Wellicht in het begin nog maar één rit, want Ria wacht op een oproep voor waarschijnlijk een hersenoperatie in Tilburg

Maandag 25 februari 2019. Ikea in Duiven.

Eindelijk kan ik me weer aanmelden voor een rit en deze dag gaan we naar.....IKEA of all places. Echt iets voor mij!

Ingvar Kamprad richtte IKEA op 17-jarige leeftijd op in 1943 en verkocht huishoudelijke artikelen zoals pennen, portefeuilles en fotolijsten. Småland, het landschap waar Ingvar opgroeide, was stenig en ruig. In die tijd moesten veel inwoners met weinig middelen rondkomen. Dat is de reden waarom Smålanders zuinig en innovatief zijn, met een 'no-nonsense' mentaliteit van het dagelijks oplossen van problemen. Dit gedachtegoed heeft er onder meer voor gezorgd dat de IKEA manier zo succesvol is. IKEA is vernoemd naar de initialen van oprichter Ingvar Kamprad, Elmtaryd, de boerderij waar hij opgroeide, en Agunnaryd, het nabijgelegen dorp.

Voor mij was dit de eerste keer dat ik weer reed en sinds mijn laatste rit waren er allerlei zaken bij de **+BUS** veranderd. Emma was die dag onze begeleidster en we hadden afgesproken 's morgens ons te melden bij Inge thuis. Daar kregen we het gebruikelijke kopje koffie met een koekje. Ook werd de gang van zaken door Inge uiteengezet hoe te handelen in een weekend. Heel lief van Inge dat ze deze werkzaamheden op zich neemt. Dan eerst naar de Vijverlaan waar de bus nog steeds geparkeerd stond en daar werd me duidelijk dat dit een tijdelijke oplossing is en dat nog naar een alternatieve oplossing gezocht wordt.

Het hekje neerzetten waar de bus staat geparkeerd is nog steeds actueel. Het was opvallend dat de bus weer een stuk ouder was geworden en hij vertoonde voor mij onverwachte mankementen. Zo bleek de achterdeur in het slot te kunnen blijven hangen. Omdat we in de buurt zaten waar Fons woont zijn we daar langs gereden om hem te vragen of hij een oplossing wist. Helaas voor ons was hij niet thuis. Toen hebben we via Inge, Joost aan de bel gekregen en Joost deed de suggestie de bus af te sluiten en dan even later weer te openen, een soort reset, en ja hoor deze truc werkte.

We reden na de laatste passagier in Amerongen te hebben opgehaald via de Amerongse Berg en de Ginkelse Heide. Het was een prachtige zonnige dag en dus zaten de mensen van het zonnetje en het uitzicht te genieten. Het aanbod om koffie te drinken op maandag is best beperkt. Na de pech met de deur hadden we nu een beetje mazzel. We konden een bakje koffie doen bij de Planken Wambuis.

De vader van een van de deelnemers was daar lang geleden opgegroeid. We spreken over de vader van een 92 jarige passagier!

Aansluitend het laatste stukje over de A12 naar Duiven. We hadden na aankomst om 12 uur in overleg afgesproken dat we rond 13.30 uur in het restaurant gezamenlijk zouden lunchen. Toen ik om 12.45 uur een beetje rond liep in het erg grote restaurant kwam ik een van onze gasten tegen. Ze was erg moe geworden van de drie kwartier slenteren in de winkel en dus heb ik een lekkere bank voor haar uitgezocht. Zo kon ik steeds meer passagiers oppikken en namen we plaats aan een grote tafel waar we met zijn negenen konden eten. Het was een gezellig clubje en de lunch duurde dan ook veel langer dan Emma en ik hadden gepland.

Onderweg naar huis waren de mensen moe en door het warme zonnetje dat door de ramen scheen sukkelden sommigen in een diepe rust. Later als vooraf ingeschat konden we de bus parkeren en de spullen bij Inge inleveren.

Thuis aangekomen had ik een fijn gevoel dat mijn leven weer z'n normale gangetje begon aan te nemen. Heerlijk is dat.

Zaterdag 9 maart 2019. Rondrit Beemsterpolder.

Vandaag ga ik met de bus naar de Beemsterpolder in Noord-Holland. Eigenlijk had ik al voor twee ritten ingeschreven maar Pauline stuurde eerder die week een oproep of er alsjeblieft zich een chauffeur zou willen aanmelden.

Omdat ik al zo lang niet meer heb gereden meende ik aan de oproep gevolg te geven en gaf dat door aan Pauline. Echter wel met de bemerking dat zij de route moest samenstellen. Zeg maar dat ze de TomTom zou spelen..

Zo gezegd zo gedaan.

Eigenlijk kende ik Pauline niet en omdat we hadden afgesproken dat ik naar de Vijverlaan zou komen, keek ik 's morgens voor vertrek in het "smoelenboek" van de **+BUS**. Aangekomen in Driebergen bleek zij er al te zijn en maakten we kennis. Ook Pauline bleek mij niet te kennen. We hadden nog nooit samen op de bus gereden en het bleek dat Pauline niet naar overlegbijeenkomsten komt die regelmatig worden georganiseerd. Haar gehoorapparaat blijkt bij grotere gezelschappen niet te functioneren.

We hadden in Driebergen vijf gasten, daarna nog iemand opgehaald in Doorn en tenslotte in Leersum. Van daaruit richting Leusden en aangelegd bij Oud Leusden in Amersfoort. Een gezellig oud restaurant en wonder boven wonder behoefde niemand zijn of haar rollator te gebruiken. Terwijl er toch vier van die hulpmiddelen waren ingeladen.

Hierna via Soest en Baarn naar de A-1 om richting Amsterdam te gaan. Ware het niet dat we bij de oprit als derde voertuig werden tegen gehouden door een politieagent op een motor. Allerlei scenario's passeerden de revue, want je kunt veel zeggen over senioren. Wat ze al niet bedenken wat de oorzaak kan zijn van het oponthoud is bijzonder. De ware reden bleek al snel duidelijk te zijn. Zo'n honderd vrachtwagens reden onder politie begeleiding over de A-1.

Vrachtwagenchauffeurs organiseren dat voor mensen met een verstandelijke beperking, die dan in de cabine mogen meerijden. Voordat die honderd vrachtwagens waren gepasseerd waren we gauw een stief kwartiertje verder. Ik vroeg nog aan onze passagiers of ze wisten waar die wagens heengingen en niemand wist dat. Toen ik aangaf dat zij ook naar de Beemsterpolder gingen, brulden ze van het lachen.

Bij Landgraaf hebben we de autoweg verlaten en daar begonnen we aan een mooie rit langs Den IJp en Purmerland. Totdat we in Purmerend aankwamen. De weggetjes die Pauline nog meende te kennen waren er niet meer. Of althans niet meer te vinden.

Draaien, keren en ja hoor daarna zaten we weer op onze route. Bij Neck konden we de afslag naar Spijkenboor niet vinden en kwamen we op lange smalle weggetjes met veel water aan beide zijden.

De weersvoorspellingen waren af en toe zon en een lokale bui. Nou we werden geconfronteerd met rukwinden van tegen de honderd km. Met zo'n bus is het dan stevig sturen. Via Graft, De Rijp reden we richting Middenbeemster.

Hier had Pauline een tafel gereserveerd in restaurant "alles met liefde" in het plaatsje Middenbeemster. Een favoriet onderdeel van een **+BUS** rit voor mij. Je hoort daar leuke verhalen en onwaarschijnlijke anekdotes.

Iemand vertelde dat ze eens in zuid Italië was geweest en daar in de winkel ging alles op zijn elfendertigst. Blijkbaar had ze ietwat boos gekeken. Hierop zei de man achter de toonbank: "you have a watch, but we have the time!". Geweldig toch?

Weer een ander had het erover dat toen ze meende zwanger te zijn, heel lang geleden, er een kikkerproef gedaan werd. Zeer gebruikelijk in die tijd. Ze legde uit dat er een echte kikker in een emmer werd gestopt en de dame in kwestie erin moest plassen. Als dan de kikker verkleurde bleek er sprake te zijn van een zwangerschap. Bij haar werd de urine in de emmer bij de kikker gedaan en hij verkleurde niet. Nee hij bleek dood te zijn gegaan. Je verzint het niet.

Zo, en dan nu allemaal de bus weer in en een rondje door Broek in Waterland maken. Daar had Pauline vroeger gewoond. Het werd nu echt pokkenweer. Storm, regen, hagel en de weggetjes leken steeds smaller te worden. De ramen waren beslagen en dus was het moeilijk zichtbaar, maar het is een uniek plaatsje.

Toen maar snel de autoweg op en na regen komt zonneschijn. Sommige vielen lekker in slaap. Bij het uitstappen had iedereen weer een geweldige dag gehad en ik moet zeggen dat het een zeer gezellige groep was. Maandag mag ik weer!!!

Maandag 11 maart. Kaaspakhuis in Woerden.

Vanwege afzeggingen gingen met z'n zevenen op pad. Deze rit deed ik samen met Marijke en er bleek een misverstand te zijn over wie de spullen bij Inge zou afhalen. Maar goed alles is toch voor elkaar gekomen. De afzegging betrof het eerste adres en dus konden we ruimschoots op tijd vertrekken. Onze eerste passagier stond netjes klaar en bij de tweede waren we vijf minuten te vroeg. Van Marijke vernam ik dat deze dame in kwestie altijd heel rustig deed. Nog een kopje thee inschenken en een boterham klaar maken. Ik besloot de bus alvast maar te keren en volgens mijn gevoel na ruim een kwartier wachten kwam Marijke naar buiten. Onze passagier had nog een snee brood in haar hand. Dan heb je meteen in plaats van een voorsprong een achterstand op het gemaakte schema. Afijn, op naar Amerongen en Maarsbergen om de volgende passagiers, helaas later dan afgesproken, op te halen.

Nadat we iedereen aan boord hadden heb ik er een gewoonte van gemaakt de begeleiding en mezelf voor te stellen en aan te geven hoe we de dag hebben ingedeeld. Het was me opgevallen dat ouderen het prettiger vinden als ze van te voren weten wat er gebeurt. Dus gaf ik aan dat we koffie gingen drinken in De Meern en daarna binnendoor richting Woerden zouden gaan om een bezoek te brengen aan het kaaspakhuis aldaar. Tenslotte zouden we gaan lunchen ook weer in Woerden waar ik een lunchrestaurant had gevonden op het industrieterrein. Ik heb vaker geschreven dat op maandag het altijd lastig is om een leuke gelegenheid te vinden. Veel zaken zijn op maandag dicht. Ik had in het weekend een mail gestuurd en een tafel rond 12.30/13.00 uur gereserveerd. Echter bleek nu dit restaurant op zaterdag en zondag gesloten te zijn. Net voordat ik vanaf huis richting Driebergen vertrok kreeg ik een mail van Michelle de eigenaresse van het restaurant met de naam: 'Bij Goes'. Ze vroeg me om na 13 uur te komen omdat het tussen 12 en 13 uur erg druk kon zijn. Het kan verkeren.

Het koffiedrinken bij La Place in De Meern werd door iedereen gewaardeerd. Men vond de inrichting daar zeer plezierig en de aanbieding voor een kopje koffie met appelgebak voor slechts € 3,- vond veel aftrek en werd goed gewaardeerd.

Aangekomen in Woerden moesten we in de richting van de haven. Ik had er geen benul van dat er überhaupt een haven was in Woerden. Het adres had ik in mijn iPhone ingetoetst en Marijke kon me zo als een TomTom door Woerden loodsen. Een mooi systeem en dat ga ik vaker doen totdat de nieuwe bus

geleverd wordt die met een goed navigatie- en cruise control systeem zal zijn uitgerust. Overigens de bus vertoont steeds meer kuren en het wordt hoog tijd dat deze oude vertrouwde bus rust krijgt.

Het kaaspakhuis had een bezoekerszaaltje waar een film werd vertoond en een winkeltje. Ook konden we via een steile trap naar boven om een idee te krijgen hoe de kazen worden opgeslagen. Twee dames bleven beneden, echter eentje die zeer slecht ter been was wilde persé naar boven, terwijl ikzelf dat een slecht idee vond. Dus dan maar strak achter haar aan op de trap naar boven en later naar beneden weer strak voor haar en zij achterstevoren naar beneden. Wat een gedoe.

Op de zolder zagen we kazen liggen die dagelijks gekeerd moesten worden en dit leek me echt onder zwaar werk te vallen. Vandaag ging de discussie in de krant over pensioen voor mensen die zwaar werk doen en daardoor eerder met pensioen kunnen gaan. Om nu te zeggen dat we vandaag een groep dames hadden die van opschieten hielden zou een leugen zijn. De dames waren een dagje uit en handelden daar ook naar. We zijn een dagje uit en hebben de tijd. En gelijk hebben ze.

Ook weer binnendoor naar De Meern. Bij het passeren van Harmelen hebben mensen die dat hebben meegemaakt het meteen over het grote trein incident van Harmelen. Het restaurant had ruime gelegenheid om te parkeren en bij binnenkomst bleek de keuze daar te gaan lunchen een juiste beslissing. We konden plaatsnemen aan een lange tafel. Alles zag er schoon uit en van Michelle hoorde ik dat het bedrijf anderhalf jaar oud was. We kregen allemaal een prima lunch voorgeschoteld en de prijzen waren gunstig. Kortom ik zal het adres op de site van de **+BUS** zetten.

Opvallend voor mij was dat een van de dames vertelde dat een dochter van haar het initiatief had genomen om alle loterijen af te zeggen. Ze bleek meer dan € 100,- per maand aan loterijen te betalen. Het meest schandalige was de postcode loterij. Daar heb ik zelf ook al eens geklaagd dat ze niet eerlijk te werk gaan. Onder het mom van goede doelen loterij zijn ze zeer commercieel en in hun benadering naar mensen niet eerlijk. Ze vertelde me dat ze een paar keer was ingegaan op het aanbod van een gratis lot en zoals bekend is dit op zijn minst misleidend. Namelijk je krijgt een abonnement aangeboden met als lokkertje dat het eerste lot gratis is en daarna zit je er gewoon aan vast. Ik vertelde haar mijn verhaal over mijn ervaringen nadat mijn moeder was overleden. De staatsloterij

kon ik vrij gemakkelijk opzeggen, maar bij de postcode loterij was dat heel moeilijk. Op een gegeven moment kreeg ik iemand aan de bel die me uitlegde dat opzegging alleen kon als een formulier werd ondertekend door mijn moeder. “maar lieve mevrouw, ze is overleden!”. Wat ik me wel eens afvraag is of al die BN-ers, al die miljonairs er trots op zijn oudere mensen op zo’n grote schaal te belazeren.

Hierna terug naar huis en op advies van Marijke verliet ik de A12 bij Odijk om daar richting Boswijk te rijden en zo het centrum van Driebergen te kunnen vermijden. Na Amerongen nog even tanken in Leersum, dus bus parkeren aan de Vijverlaan en de spullen inleveren bij Inge. Ook vandaag kregen we weer veel complimenten voor de fijne dag die de dames hadden ervaren. Het blijft leuk om te doen.

Maandag 25 maart. Tuincentrum Vaarderhoogt.

Dat wordt weer een dag winkelen en dan krijg je ook gasten in de bus die plannen hebben een en ander in te slaan. In zo’n winkel leg je gauw vele meters af. Deze rit was voor mij een unicum, want met een volle bus geen enkele rollator achterin te hoeven zetten was me nog niet overkomen. Overigens een goede zaak, omdat we zo veel bakken met planten achterin konden zetten.

Na de laatste deelnemer te hebben opgehaald heb ik inmiddels de gewoonte de mensen welkom te heten en kort uiteen te zetten wat het plan is die dag. Per mail had ik Marjo voorgesteld in Leusden een kopje koffie te drinken.

Aan het begin van de rit waren we het er eigenlijk vrij snel over eens dat alles zo dicht op elkaar was, dat we besloten naar Soest te rijden en daar het kopje koffie te nemen. Hier maakten we dan tevens de afspraak aan dezelfde tafel te lunchen. Er was één gast die bezwaar maakte tegen de tijd dat we zouden lunchen namelijk 13.00 uur. Dan was ze lang nog niet klaar, dacht ze althans. Dus gaven wij aan dat zij na de lunch nog gelegenheid kreeg om van alles te kopen. Deze dame had ik al vaker in de bus gehad en het was vaak hetzelfde liedje. Te weinig tijd en achteraf was ze dan het eerste klaar van allemaal.

Zoals vaak kom ik dan halverwege iemand tegen die het wel gezien heeft en gewoonweg moe is. In dit geval een 93 jarige dame uit Maarn. Ik nodigde haar

dan ook uit samen alvast in het restaurant te gaan zitten. Dat vind ik overigens zoals zo vaak, erg boeiend om zo één op één naar het verhaal van iemand te luisteren. Je hoort over hun leven. Hun partner en eventueel kinderen en hun huidige leven.

Deze mevrouw legde me haar eenzaamheid uit. Geen man en geen kinderen. Veel vrienden die haar ontvallen waren. Daarom belt ze zodra het kan de **+BUS** om toch minstens twee keer per maand in te schrijven. Zij spoort vaak mensen in haar omgeving aan zich ook aan te melden, echter vaak klagen mensen wel maar tonen geen enkel initiatief. Erg jammer!

Tijdens de lunch werd er erwtensoep besteld met roggebrood en katenspek. Dat laatste bleek nep te zijn. De keuken had er een paar plakjes bacon bij gedaan, hetgeen onmogelijk bleek te snijden met de botte messen die als bestek dienden en zo bleven de plakjes achter op het bord.

Hierna alles afrekenen, in dozen verpakken en achter in de bus inladen. Iedereen aan boord? Daar gaan we weer richting Utrechtse Heuvelrug. De heenreis reden we via Woudenberg en Soesterberg. Terug andersom via Zeist en zo konden we het systeem FIFO (first in first out) volgen. Nadat we onze laatste gasten thuis hadden afgezet reden Marjo en ik naar De Vijverlaan en konden zo meteen afspraken maken voor de volgende rit. Dan gaan we weer samen op pad en nu naar Berg en Dal.

Zaterdag 6 april 2019. Pannenkoeken eten in Berg en Dal.

Als voorbereiding heb ik een mail naar het Pannenkoekenrestaurant Berg en Dal Hoog Soeren gestuurd en gemeld dat we met negen personen komen eten. Tevens de gebruikelijke vraag gesteld dat we apart willen afrekenen. Vrijwel per omgaande kreeg ik een bevestiging van Jane van Olst dat we welkom zijn. Zij vroeg of ik kan regelen dat de deelnemers kunnen betalen met de pinpas. Zij bleken een tekort aan klein geld te hebben! Goed te weten dat het zo goed gaat met dat restaurant. Maar zonder gekheid, we zullen er steeds meer mee geconfronteerd worden dat onze gasten per pin moeten betalen. Veel mensen hebben geen eens meer cash op zak.

De rit is op zaterdag dus meende ik maar niet te vroeg te beginnen. Derhalve heb ik een ophaalschema gemaakt met een vertrek vanaf de Vijverberg pas om 10.15 uur. Op een gegeven moment kreeg ik bericht van Marjo, de begeleidster, dat ik mevr. Nanny van der Beek niet hoefde in te plannen om op te halen. Ze kwam rechtstreeks naar de Vijverlaan. Nanny bleek een nieuwe begeleidster te zijn die had aangegeven een proefrit op prijs te stellen. En dat was dus onze rit naar Berg en Dal.

Nadat alle voorbereidingen waren gedaan begonnen we aan de rit. Eerst een echtpaar ophalen in Driebergen. Daarna een meneer op park Boswijk en vervolgens nog een meneer in Doorn. Dat we in de bus drie mannelijke gasten en slechts één dame hadden, gebeurt niet vaak. De laatste man was een echte Amsterdammer en die vertelde met zwaar Amsterdams accent dat hij tijdens zijn laatste rit met de **+BUS** zwaar was gevallen. Zijn billen waren helemaal blauw geworden. Ook voegde hij er nog aan toe, dat zijn vrouw die een paar jaar geleden was overleden, altijd zei dat hij van die mooie billen had.

Toen dacht ik eraan of het nu echt zo was dat mannenpraat heel wat anders is dan vrouwenpraat. Inmiddels in Leersum aangekomen en daar nog twee aller aardigste dames opgehaald. Dan ben ik gewend om even te vertellen hoe we de dag zullen invullen. Maar Marjo wilde dat vandaag doen. Ik meende dat als je naar een pannenkoekenrestaurant gaat onderweg koffie drinken erbij inschiet, althans dat dacht ik.

Maar niets hiervan, men wilde wel stoppen voor een bakkie en zo was mijn planning geheel de vernieling ingedraaid. Niet getreurd dacht ik, want als we nu stoppen voor de koffie, bel ik het pannenkoekenrestaurant op om te zeggen dat

we enige vertraging hebben opgelopen. Toen bleek dat ik per abuis een mail had gestuurd naar het restaurant “Berg en Dal” in Berg en Dal maar dat in het programma was voorzien om naar het restaurant met de naam “Duivelsberg” in Berg en Dal te gaan. Toen ik dan belde naar de Duivelsberg kreeg ik ene Jos aan de bel. Na mijn opmerking dat we iets later kwamen dan we hadden afgesproken vertelde deze Jos mij dat er bij hem geen reservering bekend was. “Maar Jos” sprak ik verbaast, “ik heb een bevestiging gehad van Jane van Olst”. “Die ken ik niet en die werkt hier ook niet”, kreeg ik als reплик. Oei, zo zou ik mooi in de problemen komen, want Jos gaf aan dat het heel erg druk was en het nog drukker werd. Beste Jos: “Kun je mij alsjeblieft niet tegemoet komen met een tafel voor negen personen?”. Nadat ik de concessie had gedaan dat we binnen zouden eten kon hij nog wel iets regelen. Gelukkig bleek het bij aankomst voor sommigen van onze gasten toch nog te koud om buiten te zitten. Nou ‘KARDOLUS’ dacht ik, daar ben je goed ontsnapt. Jullie moeten weten dat ik wel vaker heel veel geluk heb. Dat schijnt ermee te maken te hebben dat ik met de helm op EN op zondag geboren ben!

Daar zaten we dan op de prachtige Duivelsberg en bestelden we onze lunch. Veel pannenkoeken en een klein menu voor Marjo.

De heuvel behoorde tot 1949 tot het Duitse dorpje Wyler in de gemeente Kranenburg. De Duitse naam Wylerberg is afgeleid van de naam van dit dorp. Vanaf de berg heeft men een goed uitzicht over de “De Duffelt”, de Duitse streek tussen Nijmegen en Kleve. De naam Duivelsberg zou afgeleid zijn van *Duffelsberg*.

In de Tweede Wereldoorlog streden Amerikaanse luchtlandingstroepen voor het bezit en het behoud van *heuvel 75.9* tijdens de Operatie Market Garden. Na de Tweede Wereldoorlog behoorde de Duivelsberg tot de vele kleine gebieden die Nederland op 23 april 1949 ten koste van Duitsland annexeerde. In tegenstelling tot de andere gebieden werd de Duivelsberg op 1 augustus 1963 niet teruggegeven aan Duitsland, maar bleef het Nederlands grondbezit. Tijdens de lunch zat de Amsterdammer naast me en wat was die man gelukkig dat hij met de **+BUS** mee kon gaan. Gisteren was hij nog naar Breda geweest voor een rondvaart. Tussendoor maakte hij video opnames en vertelde me dat hij een lange film had van al zijn uitstapjes met de **+BUS**. Dat moet ik onthouden dacht ik voor als ik mijn boek klaar heb. Nadat eindelijk Marjo haar toetje, een lullig

ijsje, op had konden we vertrekken. We reden over de prachtige Zeven Heuvelenweg bekend van de vierdaagse van Nijmegen naar Groesbeek. Wat men vaak niet weet is dat er weidse uitzichten zijn in een mooi heuvel landschap. Het Nederlandse Toscane volgens mij.

Hierna waren de mensen met weer een lekker zonnetje in de auto moe en sommigen dommelden lekker in slaap. Nadat iedereen weer thuis was heb ik de bus in Leersum vol getankt en zo konden

Marjo en Nanny op de terugweg naar Driebergen de dag nog eens doornemen. Nanny gaf aan het bijzonder leuk te hebben gevonden. Het was weer een leuke dag met leuke mensen en hun leuke verhalen, maar oh, oh wat zijn sommigen eenzaam en dan is het weer dankbaar dat we dit vrijwilligerswerk kunnen doen.

Zondag 14 april 2019. Opera Orfeo op landgoed Broekhuizen in Leersum.

Via verkopen komt Broekhuizen uiteindelijk in 1793 aan de rijke Amsterdamse koopman Mr. Cornelis Jan van Nellesteyn toe, die het huidige huis heeft laten bouwen. In 1824 liet hij iets noordelijker ook het huis Nieuw Broekhuizen bouwen, waar hij in 1832 overleed. In 1818 had Nellesteyn op de naburige heuvel Donderberg een graftombe laten bouwen. Zijn kleinzoon verkocht Broekhuizen in 1897 aan mr. Maarten Iman ridder Pauw van Wioldrecht, vervolgens ging het in 1939 over naar diens dochter, die trouwde met jhr. mr. Th.J.G. Stratenus. Hun beider zonen verkochten het in 1965 aan het Rijk, dat er van 1971 tot 1996 het Rijksinstituut voor Natuurbeheer in vestigde en het daarna verkocht aan Staatsbosbeheer.

Alvorens op stap te gaan was er donderdag 11 april nog overleg in Maarsbergen. De centjes klopten en we werden erop gewezen dat de formulieren regelmatig slordig worden ingevuld. Ook leuk is te vernemen, dat ik soms denk dat ik tijdens mijn ritten heel wat meemaak. Echter als je dan het verhaal hoort van onze voorzitter, dat hij verkeerd is gereden en daardoor een complete voorstelling miste is natuurlijk wel erg heftig en zo iets hoop ik nooit mee te maken. Ik begreep dat hij die rit gratis heeft aangeboden en er verder maar een mooie rondrit van gemaakt heeft.

Ook werd toegelicht dat de bus een andere parkeerplaats krijgt op Sparrenheide in Driebergen. We krijgen nog een verdere uitleg over kastjes en sleutels. Inge was hier niet erg blij mee, want die gaat haar dagelijkse visite missen. Hoogtepunt was de melding dat de nieuwe bus er was. Helaas passen de rollators er niet in en ook de achteruit camera werkt niet. Gebruik van de nieuwe bus wordt dan nog even uitgesteld en waarschijnlijk gaan we hem gebruiken als ook de nieuwe parkeerplaats definitief is.

Voor mij was opvallend dat de € 5,- ritten steeds minder werden ingezet vanwege de nieuwe privacy wet.(we slaan weer door mensen!).

Een proef om met de ‘nieuwe Nederlanders’ te gaan rijden bleek niet geslaagd. Syrische families die ruzie kregen en niet met elkaar op pad willen. Mannen, maar ook vrouwen, die onze vrijwilligers geen hand willen geven. Ik heb mijn mond maar gehouden want ik vind dat mensen met een dergelijke instelling niet het predicaat “nieuwe Nederlanders” verdienen. De suggestie om de oudere vrijwilliger van de

Utrechtse Heuvelrug een dagje uit aan te bieden spreekt me meer aan en is een goede zaak.

Nu dan op pad naar de opera:

Eerst de sleutel ophalen bij Inge en ik wist dat ze niet thuis zou zijn, dus de sleutelroutine toepassen. Blijft vreemd om bij iemand de sleutel te kunnen pakken en dan gewoon naar binnen te kunnen. Ik ben best blij dat dit systeem zal veranderen. Jammer voor Inge, maar toch!

Het ophalen ging vlot en bij aankomst bij Broekhuizen werden we verwelkomt door Anita Bos, voorheen algemeen manager van het Amstel Hotel. Aan alles werd meegewerkt. Ik mocht de bus pal voor de deur parkeren, onze gasten werden naar hun plaatsen begeleid, kortom veel aandacht en dus een perfecte service.

Ondertussen ging ik de bus een stukje verderop parkeren en zag ik een plek langs een grasstrook, dus dacht ik de bus even om te keren zodat ik achteruit daar kon inparkeren. Op het moment dat ik de versnelling in de achteruitstand had staan komt er een dure AUDI op juist dat plekje aansnellen. Nu snel schakelen in mijn hoofd. Niet boos worden en de bus dan maar naast die AUDI parkeren. Sta ik nauwelijks stil komt een man uit de AUDI stappen en spreekt me op een zeer irritante wijze aan, dat de mevrouw die achter het stuur zat niet kon uitstappen omdat de bus te dicht tegen de AUDI aan stond. Ik dacht nog 'dat heb ik niet zo bedoeld, maar ik vind het wel erg leuk!'. Overigens kon de vrouw met gemak uitstappen en mopperde ook nog tegen mij dat ik geen rekening met haar hield. 'Mondje houden Jack!'.

Uiteindelijk kon ik ook naar de zaal gaan en vrij snel begon de voorstelling. Operagroep 'THE FAT LADY' bleek een lustrum te hebben (Ze bestaan precies vijf jaar) en ter gelegenheid hiervan werd voorafgaande aan de opera een proloog gegeven. Songs van o.a. Michel Legrand en Alice Dona werden fantastisch vertolkt door Maayan Licht die in de opera de rol van AMOR speelde. Hierna begon de drie-akter en omdat ik enkele jaren in Italië heb gewerkt kon ik de teksten volgen.

Om kilometers te besparen hadden we met de gasten afgesproken eerst naar Amerongen te rijden en eigenlijk de route omgekeerd terug te gaan naar Driebergen. Bij de afslag van de provinciale weg stond een bus zodanig in de weg dat ik er niet langs kon. Annet stapte uit en liep naar de bestuurder en ja ze reden een paar meter verder zodat ik kon passeren. Terwijl Annet instapte

mopperde ze dat beide heren in die bus vrolijk op hun telefoon zaten te zoeken. Even later toen ik midden op de weg moest stoppen om onze eerste gast uit te laten stappen, kwam de bewuste bus aanrijden en moest al die tijd op ons wachten. Het kan verkeer (e) !!

Woensdag 25 april 2019. Bollenvelden N O Polder.

Vandaag met de nieuwe bus op pad. Gisteren kwam ik Diederik al bij mij in de straat tegen die iemand thuis bracht en konden we een kort praatje maken. Dus ik was al gewaarschuwd van rammeltjes, probleempjes met de cruise control, airconditioning en andere ongemakken.

Dus vanochtend maar een kwartiertje eerder naar de Vijverlaan om alle snufjes van de bus te onderzoeken. Marijke die me deze dag ging vergezellen was er ook op tijd. Dus met het instructieboek van de Mercedes op schoot hebben we bepaalde onderwerpen doorgenomen. Hoe gaan de deuren eigenlijk open en .....hoe gaan ze weer dicht! Toen al zagen we dat voor het instappen nuttige aanpassingen waren doorgevoerd. Behalve dan voor de passagiersstoel, want Marijke trok zich altijd op aan een beugel die aan de binnenkant van de deur zat en die was er niet meer. Dus elke keer heb ik haar ondersteund bij het instappen.

Onderweg zou ik de cruise control en de airco wel uitproberen. Dan maar gaan rijden. Starten en de versnelling in de D stand (drive) zetten. Nee dus! Waar zit die versnelling? Boekje nakijken en niets kunnen vinden. Marijke ook maar eens laten kijken. En na wat ge-utter zag ik een stuurhendel met een D, een R, een N en een P. Dat moet ie zijn. Nu weer op zoek hoe zet je de stand op D of op R. En ja hoor ik krijg door hoe het werkt.

KM stand genoteerd (730 km) en op naar ons eerste adres vlak in de buurt. Het stuur werkt zeer licht en is zo soepel dat je daar vrij snel aan went. Vergeleken met de oude bus is het een verademing.

We hadden alleen maar afhalers in Driebergen en Doorn en dus was het afhaalschema kort. Bij Almere koffie gedronken bij restaurant Hajé. Ik ben er nu voor de tweede keer geweest met de **+BUS** en steeds krijg ik complimenten over deze locatie. Vooral het landschap rondom het pand is werkelijk verbluffend. Deze keer zat er een kleine groep Chinezen en één van hen was duidelijk een

bruidje. In mijn tijd dat ik zakelijk naar China moest, kwam ik vaak in parken bruiden tegen. Er zijn veel Chinezen en geen idee of ze net als hier vaak scheiden en weer hertrouwen, maar op bepaalde dagen kun je er gewoon op rekenen vele bruiden tegen te komen. Wat ik echt leuk vond was, dat die bruiden altijd wel op de foto wilden en als ware professionele modellen stonden ze dan voor mijn lens te schitteren. Een warme herinnering.

Na de koffie richting Emmeloord en bij de afslag Emmeloord-zuid de autoweg verlaten en dan kom je meteen bij een speciaal uitgezette tulpen-route. Eigenlijk was ik bang dat vanwege het bijzondere warme weer tijdens de Paasdagen er weinig tulpen op de velden zouden bloeien. Maar niets was minder waar. In de bus zit je wat hoger en kun je precies over de bosschages die langs de wegen staan uitkijken en zie je tulpen in veel bonte kleuren en netjes op rechte rijen gestoken. We hadden nog steeds mooi weer en al onze gasten waren erg enthousiast bij al dit fraais.

Voor de lunch had ik een afspraak gemaakt bij restaurant “bij Ons “. Bij aankomst gevraagd welke tafel ze voor onze groep in gedachte hadden. Krijg ik te horen dat men ons had verwacht om half twaalf, terwijl ik een mail had gestuurd dat we rond half twee zouden komen. Meteen maakte ze een tafel klaar waar we met z'n negenen konden aanschuiven.

Het concept daar is dat je kleine gerechten bestelt en terwijl je zit te lunchen kijk je over een strand met een groot meer, alles bij elkaar een geweldige tent en dat vonden de mensen gelukkig ook.

Tijdens de lunch raakte ik aan de praat met een meneer die samen met zijn vrouw was ingestapt en eigenlijk deed die man zeer nors, zeg maar een beetje onvriendelijk. Tijdens dat gesprek kom je er dan achter dat de man gewoon een aardige kerel blijkt te zijn. En wat ik altijd beweert is dat oudere mensen vaak een mooi en een interessant verhaal hebben. Ook deze meneer had mooie verhalen en het deed me goed dat hij zeer tevreden was over de dag toen hij thuis uitstapte.

Nadat iedereen weer voldaan was thuis gekomen moesten we nog aftanken en bij het parkeren op de Vijverberg konden we met geen mogelijkheid er achter komen wat de km stand was. Hebben we de stand maar genomen toen we tankten en er een paar kilometer bij opgeteld.

Maandag 13 mei 2019. Zand sculpturen in Garderen.

Zoals altijd maak ik vooraf een schema om onze gasten op te halen en stuur die door naar degene die tijdens de rit de begeleider is. Dit keer was dat Emma. Altijd leuk met Emma, dus een mooie rit in het vooruitzicht. Op zondag kreeg ik nog laat een bericht van haar dat er één mevrouw uit Amerongen niet meegaat, maar de vervangster kwam ook uit Amerongen en dus hoefde we het schema niet aan te passen. Na dit bericht kreeg ik ook nog een mail met de mededeling dat Emma alle spullen, zoals sleutel, pinapparaat, enz. al in haar bezit had. Dus Inge informeren dat ik geen koffie voorafgaande aan de rit kwam drinken bij haar. Uit latere mails zag je dat ze best wel teleurgesteld was, maar straks als de bus een nieuwe parkeerplaats krijgt is het sowieso afgelopen. Uiteraard snap ik dat ze het wel gezellig vindt / vond dat ze even een gesprekje kon aanknopen. Inge is namelijk zeer betrokken bij de **+BUS**.

Aangekomen bij de Vijverlaan kwam Emma korte tijd later en ze begon meteen uit te leggen hoe het gelopen was, dat zij de spullen al in haar bezit had. Ik had me nog geen enkel moment de vraag gesteld wat daar nu wel de oorzaak van is. Maar goed, Emma wilde dat verhaal kwijt en ik heb er naar geluisterd en we gingen op pad. Iedereen nu zeker wel nieuwsgierig wat het was, maar dat hou ik tussen Emma en mezelf.

We vertrokken veel eerder dan gepland en het was lekker rustig op de weg en het ophalen ging vlot. Nadat we iedereen binnen hadden begon Emma uit te leggen dat we eerst koffie gingen drinken in Barneveld en daarna in Garderen aangekomen zouden we wel afspreken hoe laat we gingen lunchen. Alle dames hadden wel commentaar en daarom opperde ik, dat gezien ik de enige man in de bus was ik wel het laatste woord zou hebben. Je kunt je voorstellen dat er de nodige commotie ontstond. Dus automatisch maar snel in de drive stand gezet en hup daar gingen we. Het was schitterend mooi weer. Blauwe lucht en een knalgroene natuur. De route die ik had gepland was helemaal op binnendoor weggetjes gepland.

Aangekomen in Barneveld stond er bij de deur een bord met daarop geschreven dat er koffie was met een aardbeien vlaaije. Er waren een aantal mensen die dat wel wilden, echter de taartjes bleken nog niet uit de oven te zijn. Volgens de mevrouw die ons hielp zou het maar vijf minuten duren. Okay daar is mee te leven en dus wachtten we geduldig tot dat iedereen de taartjes op had.

Aansluitend op weg via Voorthuizen naar Garderen en daar aangekomen op het park bleek al snel dat de dames in de bus zeer initiatiefrijk waren. Al voor de kassa waren we er twee kwijt. Even wachten dus en dan komt er een meneer naar me toe met de vraag of we niet door willen lopen want hij wilde een foto maken van een object waar we voorstonden. “Vreemde vraag”, dacht ik nog en pareerde de vraag met een tegen vraag of de man erg druk was die dag? Hij droop zonder verder commentaar af.

De beelden waren erg mooi. Echter sommige dames hadden meer belangstelling voor de winkeltjes dan voor de beelden. Als begeleider loop je dan een beetje rond en je houdt de gasten in de gaten en als je iemand tegenkomt vraag je of alles goed gaat. Met een van de dames, de oudste van het stel, ben ik op een bankje gaan zitten en daar hebben we gezellig samen zitten keuvelen. Frappant was dat ze me vertelde dat ze een blik met een wereldkaart had gekocht. Dat bleek een legpuzzel te zijn met duizend stukjes. Maar..... Jazeker een dame van 91 jaar bekende me dat ze niet had betaald. Het plezier dat ze daarbij uitstraalde was fantastisch om te zien. Ze zag mijn verbaasde gezicht en reageerde meteen dat ze de puzzel later echt nog wel ging afrekenen.

Bij de lunch bleken we een tafel te hebben waar nogal wat tocht was, dus gingen we naar de bedienden om te vragen of we een andere tafel konden krijgen maar dan moest een kleinere tafel worden aangeschoven. Dat mocht wel, zei men en ik moest het zelf wel doen. Een groot gedeelte van de bediening had het syndroom van down. Vriendelijk dus maar op onverwachte situaties kunnen ze niet inspelen. We kregen overigens verder een perfecte service.

Het was weer een gezellige dag en op weg naar de Vijverlaan bood Emma aan om de spullen bij Inge af te geven. Ze bleek enige wroeging te hebben van het feit geen koffie bij Inge voor vertrek te hebben gedronken. De maand mei was voor wat de **+BUS** betreft een rustige maand omdat de rit waarvoor ik had ingeschreven niet door ging. We zouden naar een museum in Lunteren gaan, alwaar een expositie was uit de jaren '60 en '70.

Jammer dat hier geen belangstelling voor bestond.

Donderdag 6 juni 2019. Kaasmarkt in Gouda.

De Goudse kaasmarkt was gedurende enkele eeuwen een markt voor de Waag in Gouda waar de bekende Goudse kaas werd verhandeld. Boeren uit de regio brachten hun kazen met door paarden getrokken kaasbrikken naar de markt, waar ze werden gewogen, gekeurd en verkocht. In 1937 werd er op de Goudse kaasmarkt 4,5 miljoen kilo kaas verhandeld. Deze kaas werd in dat jaar aangevoerd met 15.245 wagens. De platronde, wielvormige Goudse kaas weegt minstens 15 kg per stuk. Door de overstap op fabrieksmatig bereide kaas kwam er in de tweede helft van de twintigste eeuw een einde aan de officiële Goudse kaasmarkt.

Omdat de nu puur toeristische markt al om 10 uur begint en slechts tot 12.30 uur duurt moesten we de gasten vroeg ophalen. Het waren ditmaal slechts 4 dames. Emma was wederom de begeleidster en toen ik op de nieuwe parkeerplek aankwam stond ze me al vanaf ver tegemoet te zwaaien. Omdat ze eergisteren ook een rit had gedaan liet ze me zien hoe het werkte met het kastje en de sleutels.

Op weg naar onze eerste deelneemster en ja hoor, gaan we een keer vroeg weg, is er ook veel verkeersdruk. Dan maar omrijden en sluip -door kruip - door weggetjes genomen. Waren we bijna op ons eerste adres, bleek er een wegomlegging te zijn. Dus weer terug en door allemaal woonwijken uiteindelijk bij het eerste adres aangekomen. Nog maar net begonnen en hebben we meteen al vijftien minuten vertraging opgelopen. Snel op weg naar nummer twee in Driebergen en dan naar Leersum en Amerongen.

Bij vertrek aangegeven dat we koffie zouden drinken bij La Place in Bodegraven en het laatste weerbericht gaf aan dat er een lekker zonnetje was te verwachten. Bij La Place ging de discussie over de naam LIDL. De dames hadden namelijk allen een saucijzenbroodje en het schijnt dat ze bij La Place de lekkerste broodjes hebben. En dat nu Jumbo ook deze broodjes verkoopt onder de naam "La Place broodjes". Dat was allemaal veel lekkerder dan de LIDL broodjes. Ja, mensen ik voer soms zeer interessante discussies! Emma verweet me dat ik de naam LIDL verkeerd uitsprak en dat je moet zeggen "Liedel". Nee hoor, zei ik het is gewoon lidl, want 'liedje' schrijf je toch ook met ie. Ze bleef volhouden terwijl de andere dames zich niet echt uitspraken. Emma ten slotte wilde er wel

een fles wijn om wedden, dus ik denk dat ga ik even googelen en verdorie Emma had gelijk, je zegt .....”Liedel”.

Zo Jack, dat kost je een fles wijn, werd geopperd. Okay, ik zal het sportief oppakken en straks in Gouda een fles wijn bij de Liedel kopen.

Bij het binnenrijden in Gouda volgde ik de borden “centrum”. Ik zocht eigenlijk de bekende toren van Gouda maar die was in geen velden of wegen te zien. Hoe ik er terecht kwam weet ik eerlijk gezegd niet, maar we reden dwars door het oude centrum van Gouda met veel grachten en aan de reacties te zien vonden de dames deze rit door de stad zeer boeiend. Ik ook eerlijk gezegd, al was het best wel spannend met de nieuwe bus in de smalle steegjes. Gewoon rustig rijden was het devies. Op een gegeven moment zag ik een parkeerplek en moesten we vijf minuten, nou ja met onze gasten tien minuten, lopen naar de kaasmarkt. Ik ging op pad met een 87-jarige dame met rollator. Er moest natuurlijk kaas en Goudse stroopwafels gekocht worden. Op een gegeven ogenblik zei ik mijn gaste dat ik snel een fles wijn ging kopen voor Emma en dat ze even moest blijven staan. Een passant hoorde dat ik dat zei dat ze zeker niet weg zou lopen en zeker zou wachten totdat ik terug was. En ja hoor braaf stond ze te wachten.

Even later kwamen we Emma en de andere dames tegen en heb ik meteen de fles wijn aan Emma gegeven. Grote hilariteit dat ik woord had gehouden. Terug naar de bus en nu nam ik de route langs Reeuwijk met veel prachtige appartementen met zicht op de Reeuwijkse Plassen. Ook hier hebben de dames erg van genoten. De lunch konden we aan de Plassen buiten nuttigen, het weer was steeds beter geworden. Hier kregen we een modeshow want een van de dames had een mooie leren jas gekocht en die moest natuurlijk worden geshowd. Emma hielp haar de gekochte jas aan te trekken en ze vertelde me dat het een heerlijke stof was. Het had een groot aaibaarheidsgehalte, waarop ik aangaf dat ik dat ook heb. Hmm je zag de dames denken. Het spijt me, dit is mijn humor! Het was een lekkere lunch aan een lange tafel met echt van die Hollandse luchten. Er werd veel gepraat en gelachen. Een goede uitlaatklep want er waren maar vier passagiers maar ieder heeft haar verhaal en dan blijkt weer de belangrijkheid van de **+BUS**. De mensen ontmoeten elkaar en zijn een dagje van huis. Op de terugweg nadat we iedereen thuis hadden bezorgd hebben Emma en ik de volgende trip besproken. We gaan dan namelijk samen varen op de Kromme Rijn

Zaterdag 15 juni 2019. Reguliere vaart met de Kromme Rijnder.

Vooraf moesten de kaartjes bij het VVV in Wijk bij Duurstede worden opgehaald en omdat ik woensdag toch naar Wijk moest ben ik bij het VVV langs geweest en heb netjes negen kaartjes gekocht. Dan meteen ook even kijken waar de boot vertrekt en waar ik kan parkeren, want bij de instructies las ik dat dit daar lastig kon zijn. Goed dat ik dat heb gedaan want de bus parkeren is niet zo'n groot probleem, maar iemand meenemen in een rolstoel is een ander verhaal.

Later die dag heb ik Emma een mail gestuurd en haar geschreven dat ik de kaartjes had gekocht en meteen maar mijn bevindingen omtrent de bereikbaarheid bij de opstapplaats beschreven. Kort daarna kreeg ik bericht van haar dat twee gasten hadden afgezegd. Het zou namelijk die zaterdag wel eens erg slecht weer kunnen worden en ze hadden er geen zin in om in een open boot zeiknat flauwekul want juist zaterdag te regenen. Achteraf bleek dat middag bleek de hemel open te breken en scheen de gehele middag een lekker zonnetje.

Contact opgenomen met de VVV en verteld dat twee mensen waren afgevallen. Niet van de boot maar van de lijst van mensen die meegingen. Dat was geen probleem en die kon ik voorafgaand aan de tocht inleveren. Dus waren er nog maar vijf gasten en ik heb aangedrongen bij Emma dat ik geen verantwoording wilde nemen om iemand op een talud te begeleiden naar beneden waar een steigertje was. Emma was het daarmee eens. Zij heeft contact opgenomen met het tehuis waar die mevrouw verbleef en daar maakte men er een heel verhaal van, dat dat toch echt niet kon. Mevrouw had zich zo op het uitje verheugd. Emma kwam er niet door en verzocht mij of ik contact wilde opnemen. Helemaal vriendelijk was men niet, want ik moest me toch wel realiseren dat mevrouw zich zeer had verheugd op dit uitje. Nadat ik had uitgelegd dat in tegenstelling tot haar professionaliteit ik een totale leek was op gebied van zorg en dat men niet van mij kan verwachten dat ik met mijn beperkte kennis van zaken risico zal nemen in de begeleiding van ouderen. In de voorwaarden staat dat de passagiers zelfstandig naar het toilet moeten kunnen en dat zij zelfstandig de bus kunnen in- en uitstappen. In mijn optiek geldt dat ook voor het in- en uitstappen van de attracties waaraan wordt deelgenomen. Omdat nog een deelnemer zich had afgemeld moest de gehele rit worden geannuleerd, dus kijken bij de VVV of we de kaarten konden inleveren. Emma bood aan dat op zich te nemen en met succes en later kon ik de kaarten inleveren.

Zaterdag 29 juni 2019. Varen Vogelparadijs de Pot in Noorden.

Het rietland is een leef- en broedgebied voor talrijke moerasvogels, zoals de grote en de kleine karekiet en de snor. Op veldjes krabbenscheer, of op door natuurbeheerders geplaatste matjes, broedt de steeds zeldzamer wordende zwarte stern. Op de drijftillen van de kleinere plassen broeden soms ook meeuwen. Verborgen in het riet broeden de zeldzame roerdomp, en kleine vogels als kleine karekiet en snor. In de winter trekt het gebied grote aantallen ganzen en talrijke soorten eenden, futen en ralachtigen.

In grote bomen vindt men enkele broedkolonies van (de) een van de voornaamste viseters van het gebied: de aalscholver. De purperreiger schijnt een voorkeur te hebben voor appelbesbosschages.

Me dunkt een echt vogelparadijs waar we heen gaan.

Vooraf had ik contact opgenomen met Ilona met de vraag of ze het eens was dat we deze rit geen stop zouden doen om koffie te drinken. Immers na het ophalen van de gasten hadden we slechts drie kwartier nodig om in Noorden te komen en als we dat zo zouden plannen, konden we voorafgaand aan het varen in een plaatselijk café een lunch gebruiken. Zij was het met me eens en (heb ik) op basis hiervan heb ik een route samengesteld. In de weersverwachting voor deze zaterdag werd aangegeven dat het wel enorm warm kon worden.

De beslissing of we de rit vanwege de hitte zouden moeten annuleren liet ik aan Ilona, immers zoals ik haar letterlijk liet weten, wilde ik niet na mijn vorige rit de kwaaië pier zijn die tot tweemaal toe een rit zou laten annuleren. Het bleek die zaterdag inderdaad heel erg warm. Bij het bellen om af te spreken waren de mensen positief en hadden er zin in. Twee mensen hadden afgezegd. We weten niet wat de reden was, maar het kan natuurlijk met de warmte te maken hebben gehad. Geen probleem want er stonden nog een groot aantal mensen op de wachtlijst. Nadat ik Ilona de route voor afhalen had doorgemailed bleek nog iemand te hebben afgezegd, maar het bleek dat Ilona dit zelf al in de route te hebben aangepast. Iedereen was verzocht om extra water mee te nemen en om de vogels van dicht bij te zien was een verrekijker een uitkomst.

We moesten iemand ophalen bij park Boswijk en bij het oprijden van het parkeerterrein kwam de dame in kwestie al aanlopen en vertelde dat ze besloten had vanwege de hitte toch maar niet mee te gaan. Ze realiseerde zich dat deze

last minute call ongemakkelijk was voor de **+BUS** en ze trok al haar pasje om wel de kosten te betalen.

Nadat we de A 12 en de A2 hadden gevolgd om zo bij Breukelen het natuurgebied in te gaan, zaten de mensen in onze heerlijk koele bus te genieten van de omgeving. Ik hoorde velen de opmerking maken dat ze nog nooit in dat gebied waren geweest, hetgeen natuurlijk te betreuren is want het groene Hart van Nederland is erg de moeite waard een keer te hebben gezien. Na alle oh's en ah's kwamen we ter plekke en liet ik onze gasten pal voor de deur van een etablissement uitstappen. Hierna zocht ik een parkeer gelegenheid en ondanks dat er een bord stond dat het verboden was daar te parkeren heb ik de bus toch maar geparkeerd bij de kerk aldaar. Ik ging ervan uit dat Onze lieve Heer en de dominee een oogje voor de **+BUS** zouden toeknippen.

Aan de overkant van het restaurant was de los wal vanwaar we zouden vertrekken. Gezien mijn ervaring in Wijk bij Duurstede ging ik vooraf maar even kijken. Er stond een bord en daarop stond dat de vaart namens natuurmonumenten daar op bepaalde tijden vertrok, maar dat het vertrek van 14 uur, die wij hadden geboekt, vertrok uit Nieuwkoop. Bij mij gaf dat verwarring en ik belde het nummer dat op het bord stond en dat bleek het VVV kantoor te zijn. De mevrouw die ik aan de bel kreeg dacht dat de boot wellicht niet vanaf Noorden maar vanaf Nieuwkoop zou vertrekken. Zeer onduidelijk allemaal en zij verwees mij naar het restaurant waar men waarschijnlijk precies wist hoe het zat. Maar... die wisten het ook niet.

Ik terug naar de tafel waar we onze lunch zouden gebruiken en overleg met Ilona.

Zij had een telefoonnummer van natuurmonumenten voor calamiteiten, echter bij het bellen bleek er een bandje op te staan. Toevallig ken ik persoonlijk de boswachter van dat gebied en ben ik via via aan zijn telefoonnummer gekomen. Hem gebeld en de situatie uitgelegd, waarop hij beloofde me terug te bellen. Na een kwartier belde hij me inderdaad terug en deelde mee, dat de boot gewoon vanuit Noorden vertrok en dat de boot er eigenlijk op het moment dat hij belde er moest liggen. Weer naar de los wal en de boot lag er. Hand geschut met de schipper en de stuurman en hen geïnformeerd dat onze mensen nog zaten te genieten van een heerlijke lunch en dat zodra zij hadden afgerekend we ons kwamen melden bij de boot. De schipper vertelde dat er negenentwintig passagiers waren, echter er bleek een aantal mensen al naar Nieuwkoop te zijn

gegaan om daar aan boord te gaan. Die hadden waarschijnlijk met dezelfde warrigheid te maken gehad.

We konden uiteindelijk vertrekken en omdat de tocht werd uitgevoerd door medewerkers van natuurmonumenten konden we naar plekken op de plassen waar verder geen publiek toegang had. Prachtige plassen en vergezichten gaven het idee je in een paradijs te wanen. De vele vogels maakte er het vogelparadijs van wat de titel was van ons dagje uit.

De tocht duurde twee uur en twee dames kregen het vanwege de hitte zwaar te verduren. Je had plekken waar een lekker windje stond, maar we voeren ook wel regelmatig aan de lij - zijde om zo de vogels niet te storen en dan was het echt peentjes zweten. Er was veel te genieten en de uitleg die we kregen was boeiend. Nadat we weer in Noorden hadden aangelegd zijn we eerst weer naar het restaurant gegaan om af te koelen en voor een sanitaire stop.

De bus stond lekker in de schaduw bij de kerk en alvorens de mensen op te halen heb ik de airco even laten draaien zodat ze in een redelijke koele bus konden plaatsnemen. Bij de afslag van de A12 kreeg ik de opmerking dat men dacht dat ik een stuk had overgeslagen. Zoals bijna altijd doen veel gasten een lekker tukje op de terugweg.

De bus geparkeerd en na een leuke rit heb ik afscheid genomen van Ilona. We hadden als vrijwilliger ook een fijne dag gehad en (heb) thuis bij aankomst heb ik eerst een lekker alcoholvrij biertje genomen.

Proost op de **+BUS.**

Zondag 7 juli 2019. Theetuin River Lounge in Heesselt.

Deze dag ging ik met Pauline op stap en had ik een afhaalschema gemaakt, ermee rekening houdende dat we geen koffie zouden drinken onderweg naar de theetuin. Echter Pauline gaf me te verstaan het hiermee niet eens te zijn want we moesten de gasten een ‘dagje ‘uit aanbieden. Ze stelde dan ook voor mijn schematijden met een uur te vervroegen. Voor mij ook prima, want de dagen dat ik de **+BUS** rij ga ik ervan uit de gehele dag min of meer kwijt te zijn. Na zo’n dag heb ik geen zin meer andere dingen te doen en vroeg opstaan ben ik gewend.

Ik vond het wel leuk dat Pauline meteen die ochtend bij het weggrijden vroeg of we op tijd terug zouden zijn. Het was immers die dag dat om 17 uur de finale van het wereldkampioenschap voetballen voor vrouwen werd gespeeld!

Doordat er geen verkeer was op zondag was ik ruim tien minuten eerder dan afgesproken bij Sparrenheide. Spullen uit de kluis gehaald en op het bankje bij de hoofdingang gaan zitten. Pauline was in geen velden of wegen te bekennen. Toen het wel erg lang duurde bedacht ik me dat ze misschien wel al bij de bus was en daar op mij aan het wachten was. Ik bellen en ja hoor daar kreeg ik de bevestiging, zij was aan de achterkant van Sparrenheide.

Bij het weggrijden kreeg ik te horen dat we hadden afgesproken elkaar bij de bus te ontmoeten. Iets wat ik me niet kon herinneren. Pauline bleek ook nog naar de kluis te zijn gelopen en dus door het restaurant te zijn geweest en vlak bij mij voorbij te zijn gelopen. Onderweg die dag merkte ik wel aan Pauline dat zij een gehoorprobleem heeft. Voortaan dus maar erg duidelijke afspraken maken om zo elk eventueel misverstand te voorkomen.

Het ophalen ging voorspoedig en we waren overal ruim op tijd. Twee mensen in Driebergen, vier in Doorn en één in Amerongen. Pontje aldaar gepakt en aan de overkant bij “De Heerlijkheid in Eck en Wiel” de koffie genuttigd.

Hierna de rit naar Heesselt. Niemand in de bus had hier ooit van gehoord. Wel hadden de meesten het plaatsje thuis opgezocht. We reden dwars door Tiel en daarna zocht ik de weg langs het water naar Opheusden. Het was een prachtige route door kleine dorpjes en over smalle weggetjes en over dijken. Uiteindelijk kwamen we aan op de plaats van bestemming en ik waande me in een ver land. Het Theehuis had een fantastisch uitzicht. Meteen heb ik een foto geschoten en aan mijn oudste zoon doorgestuurd. Hij gaat regelmatig met de motor rijden en dit was zo’n uniek plekje om even aan te leggen.

We hadden een lange tafel die door Pauline was gereserveerd. De kaart was niet uitgebreid en de dranken (thee en sappen) waren op zijn minst opvallend te noemen. Bij het nuttigen van de lunch kreeg de bediening het ene na het andere compliment. We werden geholpen door de eigenaresse en haar dochter. Zeer vriendelijk en behulpzaam en het eten was v o o r t r e f f e l i j k en beslist niet te duur.

Rond half twee waren we klaar en stelde ik de dames voor dat ze nog even de tuin in konden gaan en dat we na zo'n drie kwartier zouden vertrekken. De meeste bestelden nog een bio ijsje en zaten buiten heerlijk te genieten. Bij het afrekenen vroeg een van onze gasten of de bediening een pleister had. Ze had zich op het toilet bezeerd. Door haar tere huid moest het een bijzondere pleister zijn die makkelijk was te verwijderen. Die bleken ze niet te hebben maar er werd een gaasverband om haar zere pols gewikkeld.

Terugreis via Geldermalsen naar

Beusichem en aan de overkant via Wijk bij Duurstede naar Driebergen. In Doorn aan de kant van de Arnhemse Bovenweg hadden we nog maar één passagier over en stelde ik voor eerst de bus terug te brengen zodat ik haar in mijn eigen wagen wel naar Amerongen zou brengen. Tijdens deze rit kreeg ik heel veel informatie en kwam ik erachter dat het echt zo is: “ ieder huisje heeft zijn kruisje”. Soms grijpen dergelijke verhalen me aan, wat natuurlijk goed is om de dingen in je eigen leven te kunnen relativieren.

Thuis aangekomen ben ik er lekker voor gaan zitten om de voetbalfinale te kijken, die helaas door de Nederlandse Vrouwen, wel terecht, werd verloren.

Zondag 14 juli 2019. Landgoed Marienwaerdt.

In 1734 kwam Mariënwaerdt in handen van de familie Van Bylandt, waarbij het tevens de status van hoge heerlijkheid kreeg. Nakomelingen van deze familie zijn nog steeds eigenaren van het omvangrijke landgoed. Het huidige landhuis werd gebouwd tussen 1734 en 1790. Onder het huis is het middeleeuwse refectorium van de oude abdij nog bewaard gebleven.

Vandaag ging ik op pad met Heim. Voor mij de eerste keer dat ik een mannelijke begeleider had. Niet dat het iets uitmaakt en het zou opvallend zijn als ik straks na afloop constateer dat dit toch anders is. We zien wel.

Vooraf heb ik Heim een mail gestuurd met het afhaalschema. Het lijkt een beetje op die van vorige week zondag Driebergen – Doorn – Amerongen en nu dan een tussenstop in Maarn. Omdat de vorige week het koffiedrinken bij de heerlijkheid in Eck en Wiel bijzonder werd gewaardeerd heb ik dit etablissement ingepland.

Dus na het afhalen hebben we de pont in Amerongen genomen. Een van de passagiers uit Amerongen had haar auto weg gedaan en bij het wachten op de pont kreeg ik van haar zo'n blauw bonnetje van een 40 rittenkaart. Met de pontbaas aldaar heb ik vaker onenigheid gehad. Ik gaf de pontmeneer dus dat blauwe kaartje en hij voegde enigszins op onvriendelijk toon toe dat als hij dit bonnetje accepteerde ik € 0,40 moest bij betalen. Hij had geteld dat er negen mensen in de bus zaten en dat kost € 2,90. De week ervoor moest ik € 2,50 betalen en toen ik hem dat zei foeterde hij dat dit niet waar kon zijn. Hij brieste dat onze bus volgens hem een taxi-bus was. Hierop heb ik hem vriendelijk verteld dat we geen taxi zijn en herhaalt dat ik vorige week € 2,50 had betaald en hij de € 0,40 die ik moest bijbetalen maar moest zien als een schenking aan de **+BUS** waarvoor ik hem zeer hartelijk heb bedankt. Ik deed mijn raampje dicht. Wat een **pannenkoek!** Geen idee of andere chauffeurs van mijn escapade al last hebben ondervonden.

Na de koffie te hebben genuttigd ben ik aan een mooie route begonnen en omdat er langs de wegen niet meer gemaaid mag worden, groeien er in de berm en allerlei wilde bloemen. Hele velden met cichorei. Van die mooie blauwe

bloemen. Mensen in de bus konden vertellen dat die bloem in de oorlog nog werd gebruikt om koffie van te maken.

Aangekomen in Beest heb ik de bus geparkeerd bij de “Stapelbakker”. De parkeerplaats stond helemaal vol met auto’s en binnen waren wel drie grote zalen bezet. Aan de bediening doorgegeven dat we met negen personen waren. Hierop werd meteen voor ons een lange tafel afgeruimd en konden we daar mooi bij elkaar zitten.

Die vervelende man op de pont zat zeker nog in mijn hoofd, want bij het bestellen koos ik een **pannenkoek** met kaas en gember! Of zijn er onder jullie psychologen die menen dat dit gewoon onder de noemer toeval is te plaatsen. Aan de jongedame die de bestellingen opnam vroeg ik of we apart konden afrekenen, maar omdat het zondag was, was het te druk om daaraan gevolg te geven. En eigenlijk wist ik dat wel, want op de inschrijflijst was dat al genoemd. Dus onderweg hadden Heim en ik al een plan van aanpak doorgesproken. We zouden niet ‘s-morgens bij koffiedrinken de kosten van de bus laten betalen, maar pas als we wisten wat de gasten allemaal aan de lunch hadden besteed. Ook werd de afspraak gemaakt per persoon vijftig cent extra te rekenen die ik dan als fooi aan de bediening zou kunnen geven.

Ook wat Heim en ik hadden genuttigd werd centraal afgerekend en wij hebben die kosten weer terug betaald aan de **+BUS**. Zo moest de administratie van de **+BUS** weer kloppen. Heim was er goed druk mee, want hij had een hele opstelling op naam gemaakt met de kosten van de lunch en de kosten van de **+BUS** en dan ook nog de fooi, maar uiteindelijk had Heim het voor elkaar en hebben we alvorens te vertrekken in de bus alles afgerekend. Volgende keren ga ik tegen de bediening gewoon zeggen dat het niet anders kan dan dat we apart afrekenen. Wij zijn uiteindelijk de klant.

De volgende dag kregen Heim en ik een mail van Diederik: “toevallig keek ik vanochtend op onze rekening van de **+BUS** en zag dus ook toevallig dat jullie gisteren hele boeiende dingen gedaan hebben. Klopt het dat jullie de lunch en/of andere zaken voor de deelnemers hebben betaald en dat jullie dat met de ritprijs hebben verrekend. Hierbij het vriendelijke verzoek om dit nooit meer te doen omdat er nu voor de Btw-aangifte een hele uitsplitsing gemaakt moet worden. Dus misschien makkelijk voor jullie en de deelnemers maar voor mij een onnodige tijdrovende klus”, aldus de tekst van Diederik.

Hierop meende ik even met Diederik te bellen en is het me duidelijk geworden dat het een kwestie is van BTW hoog en laag door elkaar. A.s. donderdag is er een **+BUS** overleg en kunnen we bespreken hoe te handelen in dit soort gevallen. Duidelijk is dat de pinpas alleen geldig is voor tanken en afrekenen met de deelnemers. Volgende keer dan maar beter!

Maandag 5 augustus 2019. Kasteeltuin in Hemmen.

Hemmen, waar ligt dat eigenlijk? Bij nader onderzoek blijkt het plaatsje in de Betuwe te liggen in de buurt van Andelst. Vooraf werd ik eerst gebeld door Emma, mijn co piloot die dag waarmee ik het altijd goed kan vinden. De vraag was waar we koffie gingen drinken en waar de lunch. Maar dat was niet alles. Ook kregen we op zondag een mail van Inge met de vraag waarom zij niet op de hoogte was gesteld hoe laat we zouden vertrekken vanaf Sparrenheide. Ze blijkt daar erg aan te hechten en ik heb haar meteen geschreven dat het me speet en dat het niet in mijn systeem zit. Vaak rij ik in het weekend en dan wil ze het niet weten, want dan komt Inge zo wie zo niet. Even later reageerde

Emma en die bleek de vrijdag ervoor bij Inge thuis te zijn geweest. Overigens werd ook nog gemeld dat we niet alsnog behoefde aan te geven langs te komen want ze ging 's morgens haar dochter en kleinkinderen van Schiphol ophalen. Snap je het nog, nou ik niet ! Even later weer een mail en nu met de melding dat de dame uit Leersum die mee zou gaan gevallen was en zich had afgemeld.

Maandagmorgen dus naar Driebergen en natuurlijk veel te vroeg omdat het volop vakantie is. Eerst iemand opgehaald in Driebergen, aansluitend Doorn en ten slotte een echtpaar in Maarn en nog een gast uit Maarsbergen. Bus vol en daarna heb ik de weg binnendoor weer over de Amerongen Berg genomen. Die was maandenlang niet open voor verkeer. Dan het pontje Amerongen / Eck en Wiel en steevast heb ik daar discussie. Nu moest ik weer € 3,00 betalen. In de discussie met de pontbaas, werd hij boos omdat ik vertelde er niets meer van te begrijpen. De ene keer betaal je € 2,00, dan weer € 2,50 en nu dan € 3,00. In

alle consternatie natuurlijk het bonnetje vergeten. Nou voorruit dan maar, in plaats van dat de pont sponsort, sponsor ik die € 3,00 zelf wel.

In Eck en Wiel aangekomen de dijk helemaal tot aan Rhenen gevolgd en ook daar weer binnendoor naar Opheusden alwaar we in het Veerhuis aan de Veerweg een kopje koffie hebben genomen.

Het was mooi weer en we konden buiten zitten. We hadden uitzicht op voorbij varende boten en op de Blauwe Kamer in Rhenen aan de overkant van het water.

Van hieruit naar Hemmen is niet ver en al snel arriveerden we in dat unieke plaatsje. Prachtige straatjes en mooie huizen. Dat ritje door het dorp was het echt smullen. Bij het uitstappen waren onze gasten verwonderd dat er zulke mooie plekken zijn en zo dicht in de buurt. Landhuis Hemmen is onder invloed van rijke vrienden, die in “zeer moderne landhuizen” aan de Vecht woonden, door de Heer van Hemmen in 1757 gebouwd.

De tuin was niet groot en er bloeiden nog vele bloemen. Een van de gasten moest ik de rolstoel duwen en hij wilde veel foto's maken. Ook heb ik nog wat foto's van hem gemaakt met mooie bloemen op de achtergrond.

Na een klein uurtje had iedereen het wel gezien en vervolgden we onze weg naar Valburg. Daar had Emma een uitbating gevonden aan het water. Het is maandag altijd moeilijk een locatie voor de koffie en de lunch te vinden. Dit keer was het weer goed gelukt. Het eten was goed en het uitzicht was voortreffelijk en dat bij steeds mooier weer. Een fijne dag er op uit dus.

Hierna weer de bus in en iedereen heeft van deze dag die kort maar erg mooi was genoten.

Zondag 25 augustus 2019. Hillywood tour op het Mediapark.

Voorafgaande deze rit was er reuring bij de **+BUS**. Er was namelijk op Sparrenheide ingebroken en ze hadden de hele kluis waar onze spullen in zaten gepikt. Stelletje zielenpoten natuurlijk om bij die oude mensen te gaan kijken of ze nog wat aan waarde kunnen meenemen. Je zou toch wensen dat dit soort criminelen extra gestraft worden als ze überhaupt gepakt worden.

Ze hadden de bankpas, het pinautomaat, het kentekenbewijs maar ook de sleutels meegenomen. Dat laatste was natuurlijk link want dan zouden ze ook de bus kunnen pikken. Daarom kregen de chauffeurs de instructie om de bus voorlopig bij de chauffeur die de volgende dag ging rijden thuis te bezorgen. Later veranderde dat en moesten we de bus bij Tim thuis parkeren.

Dus vandaag op weg naar Maarsbergen en daar aangekomen zat Emma al op het riante terras bij Tim. Grote tenten waren op het terrein naast dat van Tim opgezet. Dat was gedaan om de Rotterdamse studenten de gelegenheid te geven de nieuwe studenten te ontgroenen. Het was gewoonte dat de vrouwen onafhankelijk van de mannen dat deden en de dames bleken dat altijd te doen op landgoed Maarsbergen. Dat kon nu niet omdat er de opnames waren van 'Heel Holland Bakt'. Daarom hadden ze de handen ineen geslagen en werd de ontgroening op hetzelfde moment en op dezelfde plek gedaan door zowel de dames als door de heren.

We hoefden slechts vijf dames op te halen en hadden een tafel gereserveerd bij Moeke in Hollandsche Rading. Vanwege het lekkere weer konden we heerlijk op het terras aldaar lunchen. We bestelden wat te drinken en zaten heerlijk te keuvelen. Op een gegeven moment kwam een luidruchtige groep van wel vijftien mensen het terras op en die wilden allemaal koffie drinken. Alles speelde zich af vlak achter mijn rug en vrijwel onmiddellijk meende ik een stem te herkennen. En ja hoor ik keek achterom en zag Coby pal naast me staan. Ik pakte voordat ze me in de gaten had haar hand.

Een woeste blik van haar was mijn deel. Net toen ik dacht dat ik een lel zou krijgen herkende ze me.

De groep van de **+BUS** vroeg of ik die mevrouw kende en dat kon ik bevestigen. Coby is oma van mijn kleinkinderen. Dat snapte men niet direct en daarna legde ik uit dat zij de schoonmoeder is van onze jongste zoon, vandaar!

Als ik de +BUS rij maak ik altijd op de familie app een foto en de tekst: “de groeten uit.....”. en dan noem ik de plaats waar ik ben. Nu leek het me leuk een foto te maken met Coby en mij en dan de groeten erbij: ‘de groeten uit Hilversum’. Ook bij het gezelschap van Coby werden de wenkbrauwen gefronst. Ook hier vroeg men zich af wie ik was en wat de relatie was tussen Coby en mij. Mensen blijken toch wel erg nieuwsgierig.

Na dit intermezzo werd de rit vervolgd naar het Mediapark en moesten we ons melden bij het gebouw van ‘Beeld en geluid’. Daar vertrok een treintje met twee wagons en reden we over het Mediapark. Ook gingen we binnen kijken waar veel rekwisieten stonden opgesteld. Het kwam mij voor dat men daar niets weggooit. Ook gingen we naar de plek waar Pim Fortuin was vermoord.

Op 2 oktober 1967 nam prins Bernard de eerste bouwfase, bestaande uit twee televisiestudio's en een decormontagehal op het Omroepkwartier, in gebruik. Vanaf dat moment was de Nederlandse radio- en televisie gehuisvest op een centrale plek. De omroepen hielden vast aan het uitzenden vanuit eigen studio's.

In 1974 werd op het Omroepkwartier het ‘Decorcentrum’ geopend. Het decorcentrum herbergde de grootste collectie rekwisieten in geheel Europa. Omroepen uit geheel Europa maakten gebruik van deze unieke collectie.

Onderweg naar huis zijn we nog gestopt om een ijsje te nuttigen en bij het afleveren van onze gasten bleek iedereen weer reuze enthousiast over die dag en men vond het bezoek aan het Mediapark vooral erg interessant. Ze hadden gezien dat alles wat je ziet op de TV (allemaal) illusies zijn en dat je als kijker eigenlijk voortdurend in de maling wordt genomen. Zelfs het getik bij het rad van fortuin bleek er pas later met een muziekbond onder gezet te worden. Het werd in augustus in de hitte opgenomen en de uitzendingen volgen dan in de herfst of misschien wel de winter.

Ik schrijf dit stukje altijd kort nadat ik de rit heb gereden. Vandaag kregen we de vraag van Tim of het een idee is de bus voortaan altijd bij hem in Maarsbergen te parkeren. Ik vind het een geweldige suggestie.

Maandag 2 september 2019. Safaripark De Beekse Bergen.

In 1968 werd het "Leeuwenpark Beekse Bergen" geopend. Dit bestond uitsluitend uit een viertal afdelingen waarin men leeuwen vanuit de auto kon observeren. Het park kende enorm veel succes want zoiets hadden de mensen nog nooit gezien: leeuwen in semi-vrijheid. Het gevolg was dan ook dat er een enorme drukte ontstond in en buiten het park. De bezoekers brachten toen gemiddeld één tot anderhalf uur in het park door.

In 1970 breidde het park uit met een terrein voor jachtluipaarden, die in 1972 voor nakomelingen zorgden. Tevens werd er in dat jaar een extra terrein bij het park gevoegd waarin bavianen hun onderkomen kregen. Het vier hectare grote bos werd al gauw omgevormd tot een kale vlakte.

In 1972 en 1974 kwamen de eerste zebra's, antilopen, lama's en giraffen. Het park "Leeuwenpark Beekse Bergen" kreeg de algemene naam "Safaripark Beekse Bergen".

In 1980 werd het wildpark aan het bestaande park toegevoegd waardoor de totale oppervlakte uitgroeide tot honderdtwintig hectare. In dit nieuwe gebied werden przewalskipaarden, edel- en damherten uitgezet.

We hadden dus een lange rit vandaag en dat betekent vroeg op pad en omdat het de eerste schooldag na de vakantie is weet je niet wat je kunt verwachten aan verkeersdrukte. Mazzel is dat we alleen mensen in Driebergen hoeven op te halen. Wel zijn er vijf rollators te verwachten en dat is toch altijd weer proppen. Emma met wie ik vandaag op pad ben had een geweldig idee. De standaard rolstoel die altijd in de bus staat wordt nooit bij een rondrit gebruikt. Dus hebben we deze stoel eruit gehaald en bij iemand thuis laten staan.

Vroeg vertrekken betekent ook vroeg opstaan voor de mensen, dus is iedereen het ermee eens om ook vroeg koffie te gaan drinken. Dat deden we deze keer bij La Place in de buurt van Enspijk. Hier heb je een prachtig uitzicht op een vennetje en dit maakt het ongemak van zelfbediening weer goed.

Daarna richting Hilvarenbeek en daar aangekomen kaartjes gekocht en op naar de ingang. Bij het binnenrijden zagen we veel dieren hun lunch verorberen. Het was inmiddels al lunchtijd. Op het park moet je uiteraard heel rustig rijden.

Soms staan de dieren redelijk dicht bij de bus en dan stopte ik even zo dat iedereen de beesten goed kon gade slaan. Zo rij je in anderhalf uur over het park.

Veertig jaar geleden ben ik daar met mijn vrouw en twee zonen geweest en ik had in mijn herinneringen een andere gedachte dan wat ik nu zag. Dat is waarschijnlijk de tand des tijds en bij vele herinneringen wordt dat actueel als je ouder bent.

Aan dat bezoek heb ik nog een leuke anekdote overgehouden die ik regelmatig heb voorgedragen. Bij het bezoek met mijn vrouw en kinderen liep een van de giraffes tegen de linker voorkant van mijn auto. Uiteraard is dat op zo'n park eigen risico. Doordat de beesten daar lopen kun je ook niet gaan kijken wat de schade is. Dus bij het verlaten van het park eerst even een kleine inspectie of en wat de schade is. En jawel, er zat aan de linker voorkant een behoorlijke deuk. Ik kon nog wel rijden en we vervolgden onze weg naar huis. Onderweg wilden de jongens, zoals we altijd doen als we een dagje uit gingen, patat eten in een wegrestaurant. Toen al een soort **+BUS** dus. In die tijd had ik nog de slechte gewoonte om een biertje te drinken als ik nog moest rijden en ook in dit geval nuttigde ik twee flesjes bier.

Op een gegeven moment moest ik naar het toilet en toen ik weer aan tafel zat zei een van de kinderen dat mijn gulp openstond. De gulp dicht geritst en daarna afgerekend. Met zijn vieren naar de auto en bij weglopen bleek ik het witte tafellaken in de rits van mijn gulp te hebben geknoopt. Gevolg van deze actie was dat alles wat op tafel stond op de grond viel.

Nog een paar kilometer rijden en we zouden thuis zijn. Mis, we werden staande gehouden door een politieagent. Hij wilde mijn rijbewijs zien en ook vroeg hij of ik gedronken had. Ik wilde natuurlijk niet liegen, dus beantwoorde de vraag van de agent bevestigend. Ik heb inderdaad twee flesjes bier gedronken. Daarna maakte hij de opmerking dat ik een flinke deuk had in de auto links voor. Ja dat is bekend, dat heeft een Giraffe gedaan!!!! Wilt u dan zo vriendelijk zijn uit te stappen om aan een alcohol test mee te werken .....

Terug naar de **+BUS**. Om te voorkomen dat we de hele rit op de autoweg zouden rijden ben ik bij Geldermalsen afgeslagen om terug via de Betuwe te rijden. Hier konden we zien dat de fruitbomen vol vruchten waren. Men zegt dat dan een strenge winter is te verwachten.

De bus weer ingeleverd bij Tim en hierbij viel mij nog een voordeel op om de bus bij hem te stallen. Namelijk dat je even kunt praten over het reilen zeilen van de organisatie. Het lijkt me vooral voor Tim als voorzitter nuttig met grote regelmaat contact te hebben met de vrijwilligers.

Vrijdag 6 september 2019. Huifkartocht Leersums Veld.

In het begin van de week leek het erop alsof we niet zouden rijden. Er waren namelijk maar drie deelnemers. Dinsdag of woensdag was er één dame bijgekomen. Dat was nummer vier. Woensdag kregen we een mail van Ria, een andere chauffeur, dat iemand in Leersum zin had om mee te gaan. Dus alles in stelling gebracht en nadat zij was ingeschreven stond ze ook op het formulier. Kortom, inmiddels hadden we vijf gasten om op te halen voor een korte rit maar met een vol programma. Amerongen, Leersum, Driebergen en Maarn. Opvallend was dat er niemand uit Doorn interesse had, maar ook wel begrijpelijk, omdat ik ervaar dat er een bepaalde houding bestaat in Doorn t.o.v. de kleinere dorpskernen. Als chauffeur op de **+BUS** merk ik dat er grote verschillen bestaan tussen de diverse kernen, zonder daar overigens een waardeoordeel aan te willen geven.

Ondanks dat we vroeg waren vertrokken moest ik best wel aanpopen om op tijd bij het vertrekpunt van de huifkar te zijn. Uiteindelijk lukte het om exact 11.00 uur, de afgesproken tijd, aan te komen.

Omdat het al wat frisser werd heb ik de dekens die in de bus liggen gebruikt om de mensen in de kar wat extra warmte te geven. Een mooie rit stond voor de boeg. Koetsier Mathieu en het paard Willem vormden een ingespeeld team, maar Mathieu kon Willem bij het openen van een hek niet alleen laten. Dus werd mijn ondersteuning gevraagd. Soepel stapte ik uit, sloot het hek af en bij het instappen riep ik “ja, we kunnen weer”. Bleek mijn ‘Ja’ een instructie te zijn voor Willem het paard om de gang erin te zetten, wat hij dan ook prompt deed.

Door allerlei paden werd de kar getrokken en bij het passeren van enkele wandelaars werden door hen volop foto’s gemaakt. Ze vonden het prachtig en ik moet zeggen het was een mooi plaatje die huifkar in het natuurgebied met onze gasten die het grootste plezier hadden. De heideplantjes waren nog net paars, maar desondanks bewonderenswaardig. Ook de diverse bomen waren het aanschouwen dubbel en dwars waard.

Na een uur waren we weer terug en hadden we een prachtige rit erop zitten. Ilona had afgesproken dat we contant zouden betalen, maar ze moest natuurlijk wel een officiële rekening hebben voor de administratie van de **+BUS**. Wij zaten inmiddels in de bus en op een gegeven moment hadden we het idee dat het toch wel lang ging duren. Op de vraag, gaf Ilona de reden. Het was namelijk zo dat een oma een baby de fles gaf en die oma moest de rekening opstellen. Vandaar.

Daarna ging onze reis naar restaurant D’Arthuyzen, waar een voortreffelijke lunch wordt geserveerd tegen een zeer schappelijke prijs. We zaten aan een ronde tafel en alle gasten deden volop mee aan de discussies die ontstonden. Een van de gasten meende dat dit wellicht de laatste keer was dat hij mee zou gaan. Na elke rit met de **+BUS** was hij de volgende dag ‘Total loss’. Bij het thuisbrengen heb ik hem de hand geschud en aangegeven dat wij hem in de toekomst nog graag als gast verwelkomen. Kortom het was een leuke tocht en de mensen hadden er weer volop van genoten.

Kom ik thuis en op een zeker moment vraag ik mijn vrouw wat ik zal gaan koken. Krijg ik de uitnodiging: “Jack, ik wil je uitnodigen om straks in restaurant D’Arthuyzen te gaan eten!”. Zitten we daar komt Anita naar ons toe. Anita is de uitbaatster van het restaurant en dan vraagt ze mijn vrouw hoe het gaat. Daarna vertelt ze dat de groep van de **+BUS** die middag bij hen had geluncht. Anita had zo genoten van het plezier dat we bleken uit te stralen tijdens het eten. Een groot compliment voor de **+BUS**.

Oktober 2019

Begin van de maand werd één van de ritten waarvoor ik me heb aangemeld geannuleerd vanwege te weinig inschrijvingen. Bleef een rit over op 19 oktober naar de Posbank. Moest ik vanwege het plotseling overlijden van een van mijn zwagers afzeggen en was Marcel zo vriendelijk deze rit over te nemen. Meteen heb ik gekeken welke ritten in November nog open stonden en besluit ik in november drie keer te gaan rijden.

Woensdag 23 oktober vergadering in Maarsbergen.

Om de vergadering wat meer vaart te geven was besloten dat Erica zou optreden als technisch voorzitter. Een goede zaak want .....? Diederik heeft aangegeven om de functie van penningmeester binnen afzienbare tijd neer te leggen. Inzake sponsoring kon ik melding doen van een initiatief van de gezamenlijke bridge verenigingen op de Utrechtse Heuvelrug. Dit initiatief wordt gedragen door de voorzitters van die verenigingen en omdat ik voorzitter ben van Larsheim Bridge in Leersum stelde ik tijdens een overleg eerder dit jaar voor om een bridgedrive te organiseren waarvan de opbrengst ten goede komt aan de **+BUS** als 'goed doel'.

Het bestuur dient een goede presentatie te geven waarom de **+BUS** hiervoor in aanmerking zou kunnen komen. Uit betrouwbare bron wist ik te melden dat de **+BUS** hoge ogen gooit. Diederik heb ik aangegeven dat ik beslist niet verder vanuit de **+BUS** betrokken wil zijn bij verwezenlijking van dit plan.

Tenslotte deed de secretaris verslag inzake de standplaats van de bus. Besloten is dat de bus teruggaat naar de parkeerplaats bij Sparrenheide. Uiteraard respecteer ik dit besluit, maar zoals ik eerder heb aangegeven kost deze maatregel gewoon geld voor de **+BUS**. Voor het afhalen en terugbrengen van de passagiers zijn nu meer kilometers gemoeid.

Zondag 3 november 2019. Rondrit langs de Linge.

Samen met Pauline op stap en vooraf had ik haar een schema opgestuurd om de mensen af te halen. Ook had ik gekeken naar een uitspanning om te lunchen. Daarbij viel mijn oog op een hotel / restaurant met de naam 'Hotel aan de Linge', bij uitstek natuurlijk een naam die bij een rondrit langs de Linge past. Pauline zou een afspraak maken voor de lunch en meteen kwamen we overeen, dat ik de spullen uit de kluis bij Sparrenheide zou halen en dat we elkaar dan bij de parkeerplek aan de achterzijde bij de bus zouden treffen.

Bij toeval had ik zeker voor de zondag een vroeg schema opgesteld. Het weerbericht waar ik elke keer voorafgaande aan een rit naar luister gaf aan dat het weer 's morgens behoorlijk goed zou zijn en in de middag zou er een depressie langs komen. In oktober waren er denk ik wel vijftig depressies overgekomen. Vaak één overdag en één 's nachts! En zo konden we onze gasten nadat we iedereen aan boord hadden dit uiteenzetten en dat daarmee het vroege opstaan gecompenseerd zou worden. Iedereen weer blij. Zo had ik de route dan ook ingedeeld dat we binnendoor vanaf Amerongen via de Lekdijk en de pont bij Beusichem naar Geldermalsen zouden rijden. En wie de pont bij Beusichem neemt gaat koffiedrinken in 't Veerhuis, toch?

In deze tijd was het stikstof probleem erg actueel en de boeren moesten de veestapel halveren en huizen konden niet gebouwd worden. Bij het zien van uitgestrekte geweldig groene weidelanden hoorden je vaak de opmerking dat Nederland wel heel erg mooi is, maar ook dat er nog voldoende ruimte is.

We kwamen op zeer smalle weggetjes en ik kreeg het ene na het andere compliment dat het zo mooi was. Ik volgde de kaart op de routeplanner van de bus en probeerde steeds zo dicht mogelijk bij de Linge te blijven. Mooie dorpjes werden gepasseerd en uiteraard kon ik er niet aan ontkomen om door het dorpje Gellicum te rijden. Gellicum een dorp met ca. driehonderd inwoners is ruim duizend jaar oud. In het begin was het een kasteeldorp.

Als je plezier hebt vliegt de tijd en dus ging ik verder op weg naar Kedichem waar het restaurant is waar we hebben afgesproken. Vol verbazing parkeerde ik de bus letterlijk aan de waterkant van de Linge en moesten we een begaanbaar pad naar de ingang lopen. In het restaurant hadden we een prachtig uitzicht op de Linge en er was ook een groot terras waar het in het voorjaar goed toeven zal zijn. Ik ben ook zeer van plan daar in het voorjaar zelf nog een keer heen te

gaan. De lunch was goed. Ik had de inktvis besteld en de kok kwam later nog informeren naar mijn ervaring. Hij was erg trots op dit product en kon er met veel enthousiasme over vertellen.

Ooit had ik gelezen dat 'n hotel in Kedichem in 1986 totaal was afgebrand. Er was een congres geweest van de centropartij van Janmaat en toen hebben activisten daar huisgehouden en de boel in de fik gestoken. Het resultaat van het opbouwen is succesvol geweest.

Tijdens deze rit had ik een moment een één op één contact met een mevrouw. Ze was anderhalf jaar geleden weduwe geworden en in een verzorgingshuis terecht gekomen. Bij mijn vraag hoe ze het vond gaf ze aan het helemaal niets te vinden. Alleen in haar kamer en als ze naar de gemeenschappelijk ruimte ging of bij het eten had ze weinig tot geen contact. Ze zag er verdrietig uit en toen ik haar vroeg of ze zich eenzaam voelde kreeg ik een bevestigende zucht te horen. Ze was dankbaar dat ze met de **+BUS** meekon en als het maar even kon schreef ze zich elke maand twee tot drie keer in.

Een hoeraatje dus voor alle vrijwilligers bij de **+BUS**.

Dinsdag 12 november 2019. Sint Pieter in Oudenbosch.

Oudenbosch de plaats waar ik geboren ben. Dus een extra reden voor mij om in te tekenen voor deze rit. Ik ga samen met Nanny en dat is ook leuk, want bij haar eerste rit om kennis te maken met de **+BUS** was ik chauffeur. Goed te zien dat zij het werk bij de **+BUS** erg leuk is gaan vinden.

We hadden afgesproken om 09.30 uur bij Sparrenheide te vertrekken en waarom weet ik niet, maar ik was om 08.50 uur klaar en dacht letterlijk, "ik kan nu thuis 10 minuten wachten maar dat kan ik natuurlijk ook in Driebergen doen". De juiste beslissing want eerst bij de Donderberg rotonde en daarna al bij het 'Doornse Gat' aanschuiven. Meteen maar besloten om te draaien en binnendoor naar Driebergen te rijden. Volgende keer ga ik maar weer via de A12 !

Ook Nanny bleek vertraging te hebben gehad en na de km stand te hebben genoteerd gingen we op stap. Een lange rit vandaag. Gelukkig had ik een ruim afhaalschema opgesteld zodat we de mensen rustig zonder te haasten konden ophalen. Er waren vandaag veel 'vaste klanten' en wat leuk was, was dat iedereen bij het ontmoeten vroeg of ik een nieuwe chauffeur was. Dus nadat we de laatste gast die dag in de bus hadden, heb ik de mensen toegesproken en verteld wat we gingen doen. Tevens aangegeven dat ik al langer chauffeur ben, maar dat ik in september aan beide ogen aan staar geholpen ben en nu mijn bril niet meer nodig heb. Van de negen mensen in de bus waren er meen ik vijf die ook aan staar waren geholpen en wat voor een geweldige impact zo'n operatie heeft. Wat leven we toch in een rijk land dat dit allemaal kan. In armere landen zijn mensen al blij als ze van toeristen afgedankte brillen mogen hebben. Ook deelde ik de gasten mee dat ik naar mijn geboortedorp Oudenbosch ging.

Onderweg zag je vanuit het westen grijze tot pikzwarte luchten aankomen en we zouden het echt niet droog houden. Al bij Lexmond kwamen we in een file van zes kilometer. Omdat we zo vroeg waren konden we wel in Meerkerk aanleggen voor een kopje koffie. Een heerlijk moment want als chauffeur ben je dan alweer zo'n anderhalf uur onderweg. Overigens trap ik er steeds weer in om voordat we dan onze weg vervolgen- naar het toilet te gaan en de zeventig cent die je dan moet betalen krijg je terug als je wat koopt. Ik blijf dit een kwalijk en klantvriendelijk systeem vinden. Dan verder naar Oudenbosch en ja hoor tussen Gorinchem en Dordrecht kwamen de plensbuien uit de hemel. Leuke uitdrukking als je onderweg bent naar een basiliek. De planning was om 12.30

uur bij het restaurant aan te komen, maar dat bleek nu niet haalbaar en we liepen een klein half uurtje vertraging op.

Aangekomen in Oudenbosch was de weg net voor de Sint Pieter opgebroken en moest ik dwars door het stadje. De mensen in de bus genoten van het dorpsse , want ja ze hadden net zo'n negentig kilometer autoweg gezien.

Ik kon naast de kerk parkeren en het restaurant Tivoli lag tegenover de kerk. We kwamen in een prachtig gebouw met geweldig zware fauteuils en we moesten sommigen een beetje aanschuiven aan tafel. Aan tafel heb ik verteld dat het gebouw vroeger een opleidingsinstituut was voor Jezuïeten, die later naar Nijmegen verhuisden. Iedereen had genoten van de lunch en het was tijd de straat weer over te steken en naar de kerk te gaan. Het gebouw was voor iedereen overweldigend. De gids die we hadden kon boeiend de geschiedenis vertellen van de Basiliek. Een kopie van de Sint Pieter in Rome en tot in kleine details (is die) nagebouwd. Toch opmerkelijk dat zo'n groot gebouw in een plaatsje als Oudenbosch staat. Onze gasten genoten met volle teugen van dit uitstapje.

Na de rondleiding werden we uitgenodigd in de gewelven onder de kerk om daar een kopje koffie of thee te nuttigen. We hadden één dame met een rollator en die moest om de hele kerk heen lopen om zich ook aan te kunnen aansluiten bij de anderen. Het was een hele wandeling voor haar, maar het lukte. Ze was bekaft en later vertelde ze me dat ze bij aankomst thuis meteen haar bed in was gekropen. De ruimte in de gewelven was erg bijzonder en het bleek dat de hele kerk steunt op deze stenen gewelven die op vijftien meter zand waren gemetseld.

Ene meneer Franken schonk koffie en thee in en er stonden stukken vlaai klaar. Dus daar konden we even nababbelen en de meneer van de koffie bleek een priester te zijn. Zeg maar de pastoor van de kerk. Een leuke jonge en welbespraakte kerel die bij iedereen meteen sympathie wekte.

De bus stond aan de andere kant van de kerk en dus vertelde ik dat ik de bus zou ophalen. Ik zou de bus voor de deur parkeren zodat het dan niet zo ver wandelen was. Bij het parkeren van de bus zag ik dat ik tegenover de Churchillstraat stond en dat is juist de straat waar ik geboren ben. Toen ik dat in de bus zei, moest ik natuurlijk die straat inrijden en aangeven op welk nummer wij toen woonden. Iedereen deed mee met het aftellen van de nummers in het straatje en ja hoor

daar was het nummer TIEN. Wat kunnen mensen toch gelukkig zijn met kleine dingen!

Daarna de autoweg op en een lange file getrotseerd. Het was al donker bij het thuisbrengen van de mensen. De bus parkeren en hup, dachten Nan en ik, op naar huis. Maar nee de deur was dicht dus omlopen. Een andere deur ook dicht dus dan helemaal rond naar de hoofdingang. Logisch natuurlijk dat alles dicht zit na de inbraak die gepleegd is en waarbij onze kluis met inhoud is meegenomen. Afijn het was weer een mooie dag en sommige van onze gasten die vaak meegingen verklaarden dat dit toch wel een van de mooiste ritten is geweest waaraan ze hebben deelgenomen.

Vrijdag 29 november 2019. Tuincentrum Vaarderhoogt.

Hier was ik al een keer heen geweest, maar omdat ik in Oktober vanwege de staaroperatie niet had gereden heb ik in november me bij drie ritten ingeschreven. Vanwege andere verplichtingen kon ik niet op andere dagen. Dus vooruit dan maar een tweede keer naar Soest. Samen met Marjo Daatselaar op stap. Nadat ik Marjo het ophaalschema had toegestuurd kreeg ik bericht dat de mevrouw die we als eerste in Driebergen zouden ophalen niet mee ging. Ze wilde met een vriendin, die voor de eerste keer met de **+BUS** zou meegaan. Toen bleek dat er nog maar één plek vrij was gaf ze aan niet mee te gaan.

Ook de deelnemers moeten beseffen dat ze door zo te handelen andere belangen kunnen schaden.

We hadden derhalve gasten uit Doorn, Leersum en Amerongen en bij het afhalen bleek Marjo initiatief te hebben genomen om tijden zoals ik ze aan haar had doorgegeven aan te passen. We reden ruim voor de tijden van het gestelde schema. Reden was dat zowel in Doorn als in Leersum er sprake was van vriendinnen die bij elkaar opstapten. In Leersum, nota bene het dorp waar ik woon, reed ik eerst naar een adres waar we wel vaker iemand ophalen. Marjo seinde me toen ik daar voor de deur stond dat zij niet met de bus meeinging. We moesten op een ander nummer zijn en daar liep ze wel naar toe. Aansluitend naar de hoofdingang van het complex. Bleek die mevrouw daar ook niet te zijn. Er was ergens nog een gedeelte van die laan waar we moesten zijn. Bellen en mevrouw kwam naar de bus bij de hoofdingang. Duizendmaal excuus aangeboden en uiteraard werd ik de hele dag eraan herinnerd dat ik als chauffeur uit Leersum de weg niet wist.

We hadden een gezellige groep. Op de heenreis was er geen moment een stilte en ze hadden er zin in. Aangekomen in Soest vertelde Marjo mij waar ze gewoond had en kon ik aangeven maar mijn jongste zoon met zijn gezin tijdelijk een appartement huurt alvorens hij zich in zijn nieuwe koopwoning in Utrecht kan vestigen. De mensen voor de ingang laten uitstappen en ik kon de bus vooraan bij de invalideparkeerplaatsen parkeren. Marjo was intussen naar het restaurant van het tuincentrum gewandeld. Ze zaten daar aan een lange tafel en ik schoof aan. Kom ik naast een mevrouw te zitten die blijkbaar niet bij onze groep hoorde, echter bij de groep die achter ons zat. Zij was met een andere bus uit Alphen aan de Rijn gekomen en de dames hadden haar een beetje aan haar

lot overgelaten. Het bleek haar eerste rit te zijn en ze zat er hulpeloos bij. Nee dan bij ons en hulde aan onze **+BUS**. Ik hoorde dat deze mevrouw een afhaaltijd kreeg tussen half negen en half tien en in dat uur werd verwacht dat ze klaar was om te vertrekken. Als je bij ons vijf minuten te laat bent krijg je soms al commentaar. Ze praatte ronduit en ik begreep dat ze een mentale inzinking achter de rug had en ze snakte naar gezelschap. De eenzaamheid had bij haar toegeslagen. Ik liet haar maar uitpraten en zag dat het haar goed deed. Overigens kon ze wel om de grappen die ik maakte smakelijk lachen en dat is niet voor iedereen weg gelegd. Afijn toen de koffie en appeltaarten op waren spraken we af rond 13 uur weer bij het restaurant te zijn om daar te gaan lunchen. Mis, want het was 'Black Friday' en dus erg druk. Maar goed we zouden het toch maar proberen.

Iedereen op pad in het centrum en na een drie kwartier kwam ik een van de dames tegen die duidelijk vermoeid was en ik sprak af om op een buitenterras te gaan zitten. Daar vroeg ze me of we op tijd thuis konden zijn, want haar zoon uit Friesland kwam op visite en ze wilde voor hem koken. Omdat het een korte rit was en de route om de mensen weer thuis af te zetten niet lang was, moest dat geen enkel probleem zijn.

Om 13 uur stonden we bij het restaurant en het klopte. Het was zo druk, er was geen tafel voor acht mensen beschikbaar. Marjo en ik besloten te googelen en naar een restaurant te rijden waar we lekker konden lunchen. Daar in de buurt waar mijn jongste zoon tijdelijk zijn appartement heeft was een leuk restaurant. Ik zocht op het internet het menu en ook Marjo vond het een goed idee. Leuke lunchgerechten en een aanvaardbare prijs. Nadat we het telefoonnummer hadden opgezocht belde Marjo om daar een tafel te reserveren. Geen probleem dus hup met zijn alles naar de bus. Mis, bij de bus aangekomen blijken we één gast kwijt te zijn. Marjo weer naar binnen en na een poosje kwam ze met de mevrouw die we kwijt waren aanlopen. Ze was in de tussentijd naar het toilet gegaan en zo was ze op haar beurt ons weer kwijt geraakt. 'Comedy Capers' heetten die films vroeger.

Bij aankomst liet ik de mensen uitstappen op een plek waar ik niet mocht parkeren vanwege een uitrit en had ik de mazzel dat de auto achter mij op het punt stond te vertrekken. Echter dat duurde even want het bleek een nieuwbakken opa te zijn met zijn dochter en een kleinkind in een buggy. Daar had opa nog geen behendigheid in om de buggy in de auto te zetten. Nadat hij

dan die klus had geklaard reed hij weg en kon ik de bus op de plek parkeren. Dus ook naar het restaurant en het bleek een hele leuke tent te zijn. De dames hebben daar heerlijk gegeten en het was echt gezellig. Een van de dames vertelde een verhaal dat ze in haar jonge jaren zij met haar man een tocht hadden gemaakt in Drenthe in een huifkar. Ze moesten in de huifkar slapen en vroegen elke dag onderweg aan een willekeurige boer of ze daar bij de boerderij de huifkar konden stallen en het paard te vreten kon geven. Dit bleek in die jaren nog altijd te kunnen. Sommige dingen waren vroeger dan toch beter dan heden ten dage, maar het blijven hopelijk wel uitzonderingen. Iedereen was zeer content en bij het afrekenen gaf men aan weer een bijzonder gezellige dag te hebben gehad. En dan nog een dingetje.

Iemand had een roddel over de burgemeester en uiteraard ga ik die roddel niet weergeven. Wellicht dat op het moment dat jullie dit lezen we weten of het een broodje aap was of de werkelijkheid. Als de roddel blijkt waar te zijn is dat een zeer opzienbarende zaak.

's Avond kreeg ik van Lian een appje met de mededeling dat de **+BUS** het goede doel is geworden bij de bridgedrive. In januari krijgen we dat geld en dat kunnen we dan reserveren voor het aanschaffen van nieuwe bus. Mooi toch!

Woensdag 18 december 2019. Winkelen Bataviastad.

Batavia Stad is de eerste Fashion Outlet in

Nederland gelegen aan het Markermeer in Lelystad. De Outlet is genoemd naar het schip de Batavia uit 1828, waarvan een replica nabij is afgemeerd, bij de Bataviawerf.

Samen met Marijke op stap naar Bataviastad en omdat ze ook in Leersum woont eerst Marijke ophalen. Ze stapte in en ze begon te ratelen. Leuk en enthousiast allerlei vragen stellen over de ziekte van Ria en tot in details moest ik verslag doen. Je gooit er vijftig cent in en je krijgt voor € 2,- geluid.

Het zou een spannende dag kunnen worden omdat allerlei acties van boeren en bouwers waren aangekondigd. Dus hield ik de nieuwsberichten in de gaten en concludeerde dat recht toe recht aan wellicht het beste was.

Maar eerst de gasten ophalen. Twee keer Driebergen, drie in Amerongen en dan nog een in Leersum. Hier de mensen toegesproken en aangegeven dat ik beslist niet wist hoe de dag zou gaan verlopen.

Alles liep zeer voortvarend en we konden zoals gepland koffie gaan drinken bij Hajé in Almere aan de A6. Ook dit keer kreeg ik weer complimenten want iedereen vond het een leuk adres om koffie te gaan drinken.

Daarna op naar Lelystad en wel naar Bataviastad. Ik was daar nog nooit geweest en kon me er eigenlijk ook niets bij voorstellen. Bij aankomst overleg gehad hoe lang we zouden gaan winkelen en zoals altijd bij bezoeken waar iets gekocht kan worden vinden sommige de door ons voorgestelde duur te kort of te lang. Compromis is dan altijd voor degene die het te lang vindt dat je ook eerder je kunt melden in het restaurant waar we gaan lunchen. Degenen die het tekort vinden vertel ik dan dat ze best wel een half uurtje later kunnen komen, maar dat ze dan sneller moeten lunchen.

Ik liep op met mijn dorpsgenoot en die wilde een grote doos Bonbons kopen voor haar kinderen en warempel al snel zag ik een mooie winkel die chocolade verkocht. Opzienbarend want eigenlijk zijn (het) in Batavia - stad alleen maar winkels met kleding en schoenen. Zij zocht twee grote dozen uit en nadat de verkoper deze in een mooie tas had gestopt bood ik aan om even naar de bus te gaan om de twee tassen alvast in de bus zou stoppen. Zo hoefde ze niet steeds met de bonbons te sjouwen.

Om half twee gingen we lunchen en ook de mensen die de duur eigenlijk te kort vonden waren er al. Gezellig zaten we te kletsen maar een van de dames was al de hele weg erg stil en communiceerde niet goed. Op een gegeven moment wilde ze voor de tweede keer soep gaan halen en uit voorzorg ben ik haar gevolgd, want ik was eigenlijk best bang haar kwijt te raken. Met Marijke afgesproken dat we melding zouden maken aan Maria omtrent haar gedrag.

Dan de bus in en Marijke had een mondharmonica meegenomen en begon kerstliedjes te spelen. Zachtjes werd door de passagiers mee gezongen. Onderweg werden ook de meest spannende verhalen verteld. Een van de dames vertelde over een voorval wat mij bijzonder verdacht overkwam. Achteraf bleek er gelukkig niets te zijn gebeurd volgens haar. Een man belt aan bij haar thuis loopt naar binnen met een verhaal over een sleutel en de telefoon die in zijn auto zijn blijven liggen, terwijl de portieren van de auto op slot zaten. De man bleek van buitenlandse afkomst en studeerde in Utrecht 'rechten'. Ze heeft de man geholpen en nadat hij iemand had gebeld was hij weer weg gegaan. Een bijzonder verhaal toch en ze probeerde mij er van te overtuigen dat er niets aan de hand was met die meneer. Je hoort de vreemdste verhalen en dit is er ook zo een. Voor hetzelfde geld haal je toch iemand binnen met slechte bedoelingen.

Vandaag is onze jongste zoon jarig en in eerste instantie zou hij er niets aan doen en daarom kon ik deze dag inschrijven bij de **+BUS**. Werden we onlangs uitgenodigd naar Soest te komen. Onderweg kreeg ik in de **+BUS** een app met de vraag of we er om 17 uur zouden kunnen zijn. Dat ging me echt niet lukken en toen bedacht ik me het volgende. Als we de laatste mensen die dag in Amerongen thuis hadden gebracht wilde ik Marijke in Leersum thuis laten uitstappen. Aansluitend de dame van de chocola, die bij ons om de hoek woont. Daarna haalde ik Ria af met de bus om zo samen naar Driebergen te rijden waar onze auto stond zodat we vanaf daar meteen door konden rijden naar het feestvarken in Soest.

Dit schrijf ik nu wel op, maar ik weet dat dit eigenlijk niet mag en bij de **+BUS** is men strikt en streng. Daar staat tegenover dat ik redelijk recalcitrant ben, dus.....

Het was weer zo'n dag dat ik me afvroeg of de mensen het wel leuk hadden gehad en eigenlijk zoals altijd kregen Marijke en ik bedankjes voor de fijne dag die men had gehad. Wat een leuk (vrijwilligers) werk is het toch.

Maandag 30 december. Wintercircus in Utrecht.

PECH. Want ik word na de kerst enorm verkouden. Later vergezeld met koorts, dus de griep heeft toegeslagen. Gelukkig had ik eerder een nieuwe chauffeur aangemeld die in december een testrit had gedaan en dus heb ik die betreffende chauffeur gebeld. Een en ander uitgelegd en hij nam de rit over.

Maandag 20 januari 2020. Blue Monday.

Ik had me bij deze rit aangemeld omdat ik meende dat Nellie de bus weer gehuurd had voor haar vriendinnenrit. Er werd gevraagd naar een chauffeur en er was geen begeleider nodig vandaar mijn conclusie. Maar het bleek anders in elkaar te zitten. Marcel gaf me te kennen dat de bus door de Rotary in Doorn was gehuurd om Blue Monday te vieren in De Binder. Zij zetten dan een advertentie in de kranten en roepen ouderen in de gemeente Utrechtse Heuvelrug op zich aan te melden. Op vrijdag voorafgaande 17/1 kreeg ik van Joost van de Rotary een mail met de adressen waar ik een aantal mensen moest afhalen. Omdat ik geen begeleider had ben ik zaterdag gaan bellen om het afhaalschema door te geven. Iets wat ik normaal als chauffeur nooit had gedaan. Ik had zeven mensen in Driebergen en twee in Doorn en een tweede rit in Leersum.

Zes mensen uit het Gouden Hart en iemand van tweeënnegentig jaar daar in de buurt. Omdat ik zaterdag toch in het dorp moest zijn ben ik bij die mevrouw langs gegaan en haar dochter was er en zo heb ik een afspraak gemaakt hoe laat ik haar zou komen ophalen. Al meteen bleek me dat het om een zeer lieve mevrouw ging, hetgeen later ook werd bevestigd. Bij het Gouden Hart heb ik afspraken gemaakt bij de dienstdoende medewerkers. In een glimp zag ik de vrouw van Henk zitten. Met Henk heb ik lange tijd getennist. Toen ik niet meer kon tennissen ging ik één keer per maand bij Henk en zijn vrouw langs om koffie te drinken. Henk was ex. bakker en had nog een kleine oven in zijn schuurtje waar hij de heerlijkste dingen kon fabriceren. Met zijn vrouw ging het naar wens. "Je moet wel" zei ze me, want Henk is twee jaar geleden overleden.

De mensen uit Driebergen heb ik gebeld en iedereen was thuis dus was ik in zeer korte tijd klaar. Maandag ben ik wat vroeger de bus gaan halen, omdat ik alles alleen moest doen. Zo had ik voldoende tijd en kon ik eens tijd uit trekken om te zien hoe het navigatiesysteem eigenlijk werkt. En dat is me nu duidelijk. Eerst het scherm van de voorruit weghalen dat erop was gedaan omdat het de

nacht ervoor had gevoren en we dan de voorruit niet hoeven te krabben. De eerste klant was een montere dame die er nog goed bij liep. Ik nodigde haar dan uit om voorin te komen zitten, want de instap is best wel moeilijk. Ze bleek alle adressen te weten en kende ook bijna iedereen bij naam. Wel gemakkelijk voor me want in Driebergen moet ik adressen nog steeds goed zoeken.

Toen ik de laatste gast in Driebergen had opgehaald en naar Doorn wilde rijden werd ik door Joost gebeld dat een van de gasten uit Doorn al in De Binder was. Ze was met de bus gekomen die geschikt is voor rolstoelen en zij kwam met een rolstoel. Soms bestaat er blijkbaar een voorzienigheid. Dus nadat de andere mevrouw uit Doorn was ingestapt gingen we op weg naar De Binder. Onderweg werd ik gewaarschuwd voor de camera in Doorn. Later bij het kruispunt in Doorn werd me uitgelegd dat er een nieuwe lantaarnpaal stond. De oude was door haar dochter ondersteboven gereden. Auto “Total loss” zoals ze dat aangaf. Met haar dochter was het gelukkig goed afgelopen.

Aangekomen op het kruispunt in Leersum belde Joost me nog een keer en kon ik melden er bijna te zijn. Bij aankomst stond er een cameraman een film op te nemen. Alle mensen naar binnen gebracht en daarna op pad voor de tweede ronde. De vrouw van tweeënnegentig en de mensen bij het Gouden Hart.

Bij aankomst in de Binder waren mijn collega's Emma en Tim aanwezig en gingen propaganda maken voor de **+BUS**. Ook wel zinvol want een heleboel instellingen kennen de **+BUS** niet! Zelf ging ik naar huis en had ik afgesproken weer op tijd terug te zijn om de mensen weer naar huis te brengen. Inmiddels waren Maria en Diederik ook aanwezig.

Even rond gekeken wat er zoal te doen is en de Rotary doet geweldig goed werk. Er is een bingo, men kan sjoelen, foto's maken alsof men in Las Vegas is, portretten tekenen en noem maar op. Ook krijgen de mensen koffie en warm eten, zoals boerenkool, zuurkool en hutspot. Iemand vroeg me nog wat ik thuis gegeten had en ik kon antwoorden “Boerenkool”.

Om 19 uur begon ik aan de eerste rit en daarna naar Driebergen. Rond 21 uur was ik weer thuis en ik had het gevoel een lange dag gemaakt te hebben, want 's avonds in het donker alle adressen zoeken valt niet mee en als we mensen in het donker thuisbrengen lopen we mee totdat men de deur heeft geopend.

Wel weer een leuke dag gehad.

Dinsdag 4 februari 2020. Edelsteen slijperij “De Sprong”.

Op 1 januari 1969 zijn de eerste stappen gezet om het ambacht van edelsteen slijpen uit te voeren. De oprichter stapte uit zijn toenmalige baan. Helaas werd niet genoemd wat hij voordien deed, echter bleek het wel een hele grote sprong te zijn geweest en zo is de naam “De Sprong” ontstaan. Januari 1969 heeft bij mij een bijzonder tintje, want toen werd ik opgeroepen om mijn dienstplicht te vervullen.

Vandaag met Emma naar Soest en bij het voorbereiden kregen we een mail dat er een vaste tijd was afgesproken namelijk 11.00 uur. Emma had geïnformeerd of we bij de slijperij koffie konden krijgen, maar daarin was men niet voorzien. Dus stelde Emma voor om onderweg koffie te drinken. Dat werd Restaurant De Soester Duinen. Lekker koffie en volgens de gasten werden er heerlijke gebakjes geserveerd. Leuk adres om zo’n koffiestop te houden. Gezellige groep weer vandaag en er werd druk over van alles gediscussieerd.

Deze stop hield wel in dat we vroeg moesten vertrekken omdat we al om 11 uur werden verwacht. Dus hebben we afgesproken dat we om 08.45 op Sparrenheide zouden zijn. Omdat je in de spits nooit kunt voorspellen hoe druk het is probeer ik deze spitsijd zo veel mogelijk te voorkomen. Eerst de rotonde in Leersum en daarna het kruispunt in Doorn: het zijn ware flessenhalzen. We zouden elkaar achter het gebouw bij de bus ontmoeten. Dus ik vertrok thuis om vijf over acht en bij het oprijden op de provinciale weg stond een paar honderd meter voor de rotonde het verkeer al vast. Direct de richting genomen door het bos langs het zwembad om zo bij het viaduct A12 in Maarsbergen uit te komen en ja hoor meteen file op de A 12. Dus in een rijtje langzaam rijden naar de afslag Driebergen/Zeist en onderaan de afslag naar Driebergen wel drie keer een groen licht gezien om uiteindelijk na zo’n dikke vijf minuten naar de Loolaan te kunnen rijden.

Aangekomen om exact kwart voor negen. Geen Emma te zien, dus bellen. Geen antwoord. Dan maar naar de ingang lopen en nog steeds geen Emma te zien of te horen ! Kluis openen, spullen pakken en ja hoor daar kwam ze.

Omdat een deelneemster zich had afgemeld hadden we 2 passagiers op Park Boswijk en waren we op de eerste twee adressen veel te vroeg. De extra gast van Park Boswijk had zich vergist in de tijd en dacht om 09.35 uur afgehaald te

worden en dat moest 09.20 uur zijn, dus zijn we zo weer op schema geraakt en konden we onze gasten in Leersum exact op tijd begroeten.

Op naar Soestduinen en na de koffie naar de boerderij van De Sprong. Eerst kregen we uitvoerig uitleg over het slijpen van edelstenen en de dames waren zeer geïnteresseerd en stelden veel vragen. Doordat enkele dames toch wel een slecht gehoor hadden trachtte ene Kees op wel zeer welluidende toon zijn stenen aan een klant te slijten. Hierna konden we alle vitrines afstruinen en één ring trok mijn bijzondere aandacht. Ik vroeg dan ook zeer vrijblijvend wat deze ring kostte. Er werd een catalogus bij gehaald en uiteindelijk werd duidelijk waarom ik die ring zo mooi vond. De prijs € 7.500,--.

Er werd hier en daar wat gekocht voor kleindochters en daarna naar Soest. Bij restaurant 'Sabrosa' hadden we een tafel voor negen personen gereserveerd. Een prima adres voor de **+BUS** en we hebben daar weer heerlijk kunnen lunchen.

Een leuk weetje is, dat de bierpomp achter de bar helemaal is ingebouwd in natuursteen en dat is weer in samenwerking gerealiseerd met mensen van De Sprong.

Omdat we zo vroeg waren vertrokken waren de deelnemers ook weer op tijd thuis en de mensen hadden weer een geweldige dag gehad.

Zondag 9 februari 2020. Lunchen in Boshuis Drie in Ermelo.

Boshuis Drie is een monumentale Veluwe boerderij uit 1765.

Annette had een mail gestuurd naar de chauffeurs met de vraag of iemand haar rit van zondag 9/2 kon overnemen. Omdat het er naar uitziet dat mijn volgende rit op 26 februari nog maar drie inschrijvingen heeft en dus waarschijnlijk geannuleerd zal worden, heb ik Annette benaderd om de rit over te nemen.

Zo gezegd zo gedaan en een afhaalschema opgestuurd aan Marijke. Krijg ik vrijdag bericht dat er een extra inschrijving heeft plaatsgevonden, maar wat ook gebeurde was dat voor zondag 9 februari een enorme storm was voorspeld. De storm heeft een naam, namelijk "Ciara".

Marijke informeerde me vrijdag dat er twee van de vijf mensen eigenlijk de rit wilden afzeggen en vroeg wat we zouden doen. Zaterdag stond er in de krant dat het toch beter was je tegen de storm te wapenen, waarop ik onze voorzitter van de **+BUS** heb benaderd met de vraag of er richtlijnen zijn voor dergelijke situaties. Hij adviseerde "common sense" te gebruiken en met Marijke heb ik dan ook de afspraak gemaakt te wachten tot zondagochtend en als het even kon zouden we gaan rijden maar dan zochten we een restaurant in de buurt. In het uiterste geval annuleren we de rit. Op zaterdag zie ik berichten dat de voetbalwedstrijden in België zijn gecancelled en dat (de) FC Utrecht de KNVB heeft benaderd om te vragen de wedstrijd tegen Ajax af te gelasten. Toen ook in Nederland de voetbalwedstrijden werden afgelast die zondag, begon bij mij het gevoel te ontwikkelen dat het toch wel een hevige storm zou worden. Immers als 'het voetbal' niet doorgaat dan moet er wel wat aan de hand zijn. Een van de deelnemers had contact gezocht met Inge en ze wilde echt voor deze rit afzeggen en ze informeerde Marijke weer per mail. Stand van zaken: nu vier passagiers en een storm op komst. Op zondagmorgen heerste er in Leersum rust en het was windstil. Dan maar kijken op de buienradar en ook daar was niets onheilspellends te bemerken. In Friesland zeggen ze dan: "It giet oan".

Gedurende die zondag ging het wel steeds harder waaien. Toen we iedereen hadden afgehaald besloten we de rit in te korten en iedereen was het daarmee eens. Dus eerst een ritje op de Heuvelrug en binnendoor naar Cothen. Bij de Jonge Graef bleken we de enige klanten te zijn.

Onderweg waren de wegen uitgestorven en het bleek dat velen de waarschuwingen niet "in de wind" hebben geslagen en thuis zijn gebleven.

Ik had met de eigenaar afgesproken dat we de tijd hadden en dat de lunch best wel even mocht duren. Iedereen had zo zijn eigen verhaal en er werd zeer geïnteresseerd naar elkaar geluisterd. Bijna allen hadden ervaringen opgedaan in het buitenland en er woonden nog kinderen over de hele wereld verspreid.

Bijzondere verhalen kwamen op tafel want iedereen sprak echt open.

Het leukste verhaal was van een mevrouw. Zij heeft een vriendin en zij had leuke kop en schotels goedkoop op de kop kunnen tikken. Hierop had ze haar vriendin gevraagd of zij ook nog wat kop en schotels kon krijgen. Dat was geen enkel probleem en op een dag kreeg ze voor een prikkie vier kop en schotels. Ze hadden al even in de keukenkast gestaan voordat er vier bouwvakkers bij haar een klus kwamen doen. Toen zij deze mannen een kopje koffie aanbood, dacht ze meteen dat dit een mooie gelegenheid was om die nieuwe kopjes en schotels te gaan gebruiken. De bouwvakkers gingen er even bij zitten en hadden een plezier voor tien. “Waarom hebben jullie zo’n pret”, vroeg de dame in kwestie aan een van de mannen. Deze pakte luid lachend een kopje en liet lezen wat er op de kopjes gedrukt was:

‘Crematorium huppeldepup’.

Slot.

Ik heb nu ca 125 pagina’s geschreven omtrent de belevenissen in 42 ritten met de **+BUS**. Een kleine 34.500 woorden omvatten een periode van dertig maanden. Ik ga nu op zoek naar een uitgever en ik hoop, dat ik dan een exemplaar kan overhandigen aan de initiatiefnemers van de prachtige **+BUS**, te weten Diederik en Fons. Een achternaam is bij deze mannen niet nodig.

En dan totaal onverwachts komt het Corona Virus.

Derhalve deze ruwe versie aangeboden aan de reizigers en vrijwilligers van de **+BUS**.

Jack